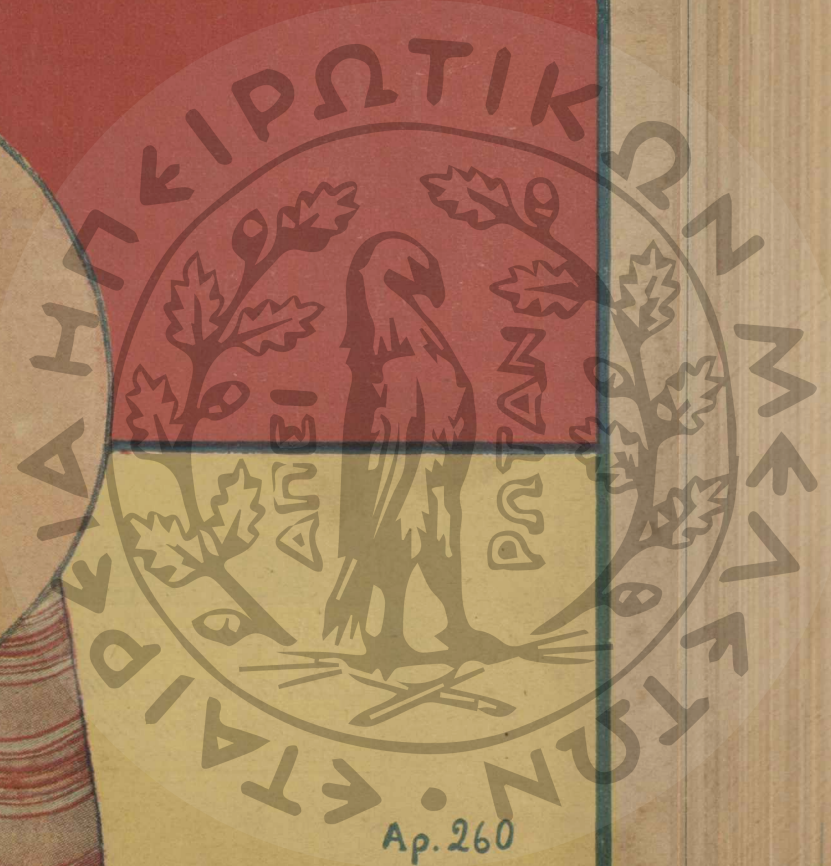

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

23.9.32

ΕΤΟΣ.Ε

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝοταρά 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΑΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΕΡΩ

*Εσωτερικού Δρ
*Εξωτερικού Δολάρου
*Αμερικανής
*ΑγγλικούΤὰ ἐμβλήματα ἀντικειμένου
πρὸς τὸν διαπραγμα

Ξίμαι Ὠραία...!
καὶ τὸ ὀφείλω μόνον
στὴν ΚΡΕΜΑ

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝ

ΔΕΟ

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

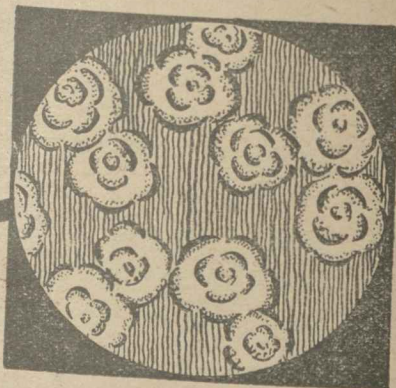
Αρωματικὸν ἐντομοκτόνον
ἐξολοθρεύει: Μύγες, κουνιούπια
κορεούς ψύλλους, κατσαρίδες κτλ.

ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΔΕ ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

Υπεράνω ὅλων
τὸ σαπῆνι**'PEPSIL'**

Κάθε οἰκοκυρὰ ποὺ θέλει νὰ ἔχη ροῦχα νὰ λάμπουν καὶ νὰ
βολοῦν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὸ σαποῦνι «ΠΕΡΣΙΛ»
Τὸ Περσίλ πλένει ἈΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΕΙΑ,
χοιόχροα, εἴδη καὶ χωρὶς φθοράν. Τὸ ΠΕΡΣΙΛ οὐδέποτε
βρῆκεν ὁσίων περιέργει καὶ περὶ τούτου ἐγγυώμεθα ἡμεῖς.

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ ἐξοδιμισπωλεῖα.
Γεν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ
Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9. Τηλ. 58-87
Παρακαταθήκη Πάτρας, Δ. Φωτοπούλου Πατρῶν 88
Θεσσαλονίκη Κοραϊδῆς καὶ Σία, Στὰ Θεοφύλων.

Μία
Χαυρή Πούδρα
Καταστρέφει τὸ δερμα
Χρησιμοποιεῖτε
μέ' Πεποιδῆσαι
τὴν Πούδρα

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΕΒΔΟΜΑΣ

1923

ἢ Π'ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

ΕΚΛΟΓΕΣ

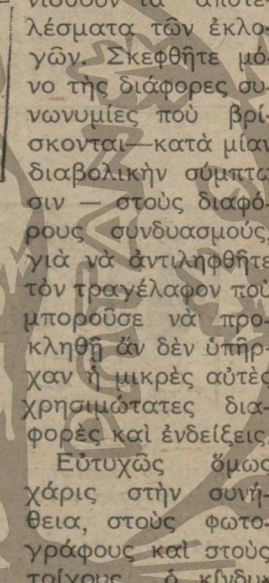
Πάνε τώρα εἴκοσι μέρες ποὺ οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας ἔχουν
μεταβληθῇ σὲ ὑπαίθριες πινακοθήκες! Δὲν ὑπάρχει τοῖχος,
μάνδρα, στῆλος, γωνίτσα ποὺ πάνω τους νὰ μὴν ἔχη κολληθῇ
τουλάχιστο μιά φωτογραφία ὑποψηφίου. Τὰ πρόσωπα εἶναι τό-
σα πολλά, ποὺ καταστὰ δύσκολο νὰ τὰ ξεχωρίσῃ πιά κανένας.
Θαρρεῖς κι' ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀπεφάσισαν σὲ μιά στιγμή νὰ ἀν-
τιπροσωπεύσουν τοὺς ἑαυτοὺς των—ὅπως καταστήσαμε, δὲν
θα ὑπάρχουν ἐκλογεῖς
παρὰ μόνον ἐκλέξεμοι
—στὸ ἑλληνικὸ κοινο-
βούλιο. Ὁ φωτογραφι-
κὸς φακὸς οὐδέποτε
ἄλλοτε ἀσφαλῶς ἐγγύ-
ρισε τέτοιες δόξες. Ἐ-
να εἰκοσάμημο τώρα
βρίσκεται σὲ διαρκὴ
κίνηση—καὶ τί κίνη-
ση! Δὲν εἶναι ἀστείον
νὰ σὰς ἀνατίθεται ἡ
ὕψη φροντίς τοῦ ἀ-
ποθαντισμοῦ τῶσαν
καὶ τῶσαν ἐπιλέκτων
ἀνδρῶν. Οἱ φωτογρά-
φοι πανηγυρίζουν καὶ
μπορεῖ κανεὶς χωρὶς
φόβο νὰ τοὺς ἀποδώ-
σῃ τὸν τίτλον τῶν μο-
ναδικῶν ἐπαγγελματι-
ῶν ποὺ ἀγνοοῦν τὴν οικονομικὴν κρίσιν.

Κι' οὐτε πρόκειται νὰ τὴν γνωρίσουν τώρα κοντά. Δόξα τῷ
θεῷ, οἱ ὑποψήφιοι εἶναι τόσο πολλοί, ποὺ γιὰ ἄρκετὸ καιρὸ
τὰ ταμεῖα τῶν φωτογράφων δὲν θὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀνέ-
χειαν. Ἀς εἶναι καλὰ οἱ ἄνθρωποι! Τουλάχιστον, ἂν ὄχι τίποτε
ἄλλο, ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς θάχουμε γιὰ θετικὸ ἀποτέλε-
σμα ὅλων αὐτῶν τῶν ὑποψηφιότητων, τὴν ἐξυτηρέτησιν μιᾶς
συμπαθεστάτης ἐπαγγελματικῆς τάξεως. Δίκαιος λοιπὸν ὁ
ἐνθουσιασμὸς τῶν φωτογράφων, κι' ἀκόμα πιὸ δίκαια ἡ μέ-
ριμνα καὶ ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν νὰ μᾶς παρουσιά-
σουν τοὺς κ. κ. ὑποψηφίους ὅσο μποροῦν ὠραιότερους καὶ κομ-
ψότερους! Κι' ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίσετε ὡς ἀ-
στείαν τὴν προσπάθειαν ποὺ καταβάλλουν οἱ κύριοι φωτογρά-
φοι. Ἄν μόνον ἔξερατε πόσες μεταμορφώσεις παίρνουν, τὴν βοή-
θειά τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ καὶ τῆς συνεργείας τοῦ φωτογρά-
φου, ἡ περισσότερες φάσεις τῶν ἐκτιθεμένων ὑποψηφίων, θὰ
βλέπατε τότε πόσῃ εὐγνωμοσύνην θάπρεπε νὰ χρεωστοῦν
στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς οἱ κ. κ. ὑποψήφιοι. Φτάνει γιὰ νὰ πει-
σῇτε νὰ θελήσετε νὰ θυσιάσετε μερικὲς ὥρες καὶ νὰ παρατη-
ρήσετε ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα ποὺ σὰς χαμογελοῦν—τὸ χαμόγε-
λο εἶναι θαρρεῖς ἀπαραίτητο στοὺς πολιτικούς—καθὼς εἶναι κολ-
λημένα στοὺς τοίχους! Θὰ ἀντιληφθῇτε τότε ὅτι ἀπὸ ὅλα αὐ-
τὰ τὰ πρόσωπα, λείπει ἡ ἄσχημη γραμμὴ. Τὰ χαρακτηριστικὰ
τοὺς εἶναι κανονικά. Μεγάλια μάτια, μὴτε καλλίγραμμη, στό-
μα μικρό....

Μὰ—θὰ ἀναρωτηθῇτε τότε—εἶναι δυνατό ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύ-
ριοι ποὺ ποζάρουν σάν ζητιάνοι στῆς γωνίες κυρεύοντας τὴν
ψῆφο καὶ τὸν σταυρὸ σας, νάναί ὅλοι ὠραῖοι; Ἐν τοιαύτῃ πε-
ριπτώσει θὰ πῇ πὼς ὅλοι οἱ Ἕλληνες θάπρεπε νάναί ὠραῖοι.
ἀφοῦ ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ἐλάχιστοι ρωμηοὶ ὑπάρχουν
ποὺ δὲν ἔθεσαν μιά φορά ἔστω στὴν ζωὴ τους ὑποψηφιότητα!
Ἡ ἀπορία σας θάναί τελεῖως δικαιολογημένη. Καὶ ἂν σῶναι
καὶ καλὰ ἐπιμένετε καὶ ἐνδιαφέρεσθε νὰ βρῇτε τὴν ἐξήγησιν,
θὰ τὴν συναντήσετε μέσα στὸ ἀτελιὲ τῶν διαφόρων φωτογρά-
φων. Μόνον ἐκεῖ θὰ σὰς ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικὸν αὐτῆς τῆς γε-
νικῆς ὠραιοεπιδημίας. Ἐκεῖ θὰ δῆτε «πὼς μπαίνουν» οἱ ὑπο-
ψήφιοι καὶ «πὼς βγαίνουν» ὠραιότεροι ὅχι βέβαια οἱ ὑποψή-
φιοι—αὐτοὶ βγαίνουν ὅπως μπήκαν!—μὰ ἡ φωτογραφίαν τους.
Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πλησιάσετε τὴν πραγματικότητα
καὶ νὰ ἀναμετρήσετε τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ οἱ κ.
κ. ὑποψήφιοι χρωστοῦν στοὺς ἀπεικονιστὰς των.

Μὰ αὐτὸ δὲν μᾶς πολυενδιαφέρει ἐμᾶς. Οὔτε φωτογράφοι
εἴμαστε δυστυχῶς, οὔτε ὑποψήφιοι εὐτυχῶς. Εἶναι μιά ὑπόθε-
σις συνεπὶς ποὺ μένει νὰ τὴν κανονίσουν ἀναμεταξύ τους
τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ
εἶναι βέβαιο καὶ εὐχάριστο ταῦτοχρόνως
γιὰ ὅλους μας, εἶναι πὼς χάρις στῆς
ἐκλογῆς μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ γνω-
ρίσωμε, ἔστω καὶ παραλλαγμένους ἐπὶ
τὸ καλλίτερον, τοὺς ὑποψηφίους πατέ-
ρας τοῦ ἔθνους. Εἶναι τόσο πολλὰ τὰ ὀ-
νόματα, καὶ προπαντὸς αὐτῆς ἡ διαβολεμέ-
νης συνωνυμίας, ποὺ πολλὲς φορές δὲν κατορ-
θώνωμε νὰ συγκρατήσουμε κανένα ἀπ' ὅλα
αὐτὰ μέσ' τὸ μυαλό μας καὶ μπερδεύουμε τὸν
ἑνα μὲ τὸν ἄλλον. Μὲ τῆς φωτογραφίαν ὁ-
μως κάπως διορθώνεται ἡ κατάστασις. Ὁ ἑ-
νας κ. Τάδε—ἂς ποῦμε—ἔχει μούσι καὶ φορεῖ
γυαλιά, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ἄλλος κ. Τάδε εἶναι
μοντέρνος μὲ ξυρισμένο μουστάκι καὶ μο-
νόκλ. Ὁ ἑνας πάλι κ. Δεῖνα—ἂς ποῦμε—εἶναι
στρατιωτικὸς. Τὸν βλέπετε μὲ τὴν στολὴν του,
τὰ παράσημα, μ' ἕνα ἀγκιστρωτὸ ἀλά-Κάι-
ζερ μουστάκι, καὶ μ' ἕνα βλέμμα ποὺ πετᾷ
φωτιές, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ἄλλος κ. Δεῖνα εἶ-
ναι ἕνα φιλήσυχο γεροντάκι, μ' ἀγαθότατο, γεμάτο καλωσύνη
βλέμμα, καὶ μὲ μιά ραντιγκοῦτιστα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.
Καὶ ἡ ἀντιθέσις ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς ὑποβοηθοῦν σὲ νὰ μπο-
ροῦμε λίγο-πολύ νὰ ξεχωρίζουμε τὸν ἕνα ἀπ' τὸν ἄλλον καὶ νὰ
μὴν διατρέχουμε τόσους κινδύνους νὰ πέσουμε σὲ γκάφες μι-
λώντας γιὰ ἕνα φιλελεύθερο ὑποψήφιο καὶ ὑπονοοῦντες ἕνα
λαϊκὸ ἢ ἕνα κομμουνιστὴ.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν πόσο χρήσιμη συνήθεια καὶ πόσο ἐ-
ξυτηρητικὴ εἶναι αὕτη, τοῦ τοιχοκολληματοῦ τῶν φωτογρα-
φίων! Ἄν ἔλειπε, καὶ γὰρ δὲν ξέρω ποῖα μπορούσαν νὰ ἐμφα-
νισθοῦν τὰ ἀποτε-
λέσματα τῶν ἐκλο-
γῶν. Σκεφθῇτε μόν-
ο της διαφόρες συ-
νωνυμίας ποὺ βρί-
σκονται—κατὰ μίαν
διαβολικὴν σύμπτω-
σιν—στοὺς διαφο-
ρους σύνδυασμούς,
γιὰ νὰ ἀντιληφθῇτε
τὸν τραγέλαφον ποὺ
μποροῦσε νὰ προ-
κληθῇ ἂν δὲν ὑπῆρ-
χαν ἡ μικρὲς αὐτῆς
χρησιμώτατες δια-
φορὲς καὶ ἐνδείξεις.
Εὐτυχῶς ὅμως
χάρις στὴν συνή-
θειαν, στοὺς φωτο-
γράφους καὶ στοὺς
τοίχους, ὁ κίνδυνος
αὐτὸς δὲν ὑ-
πάρχει. Οἱ ὑποψήφιοι μπορεῖ νὰ κοιμῶνται ἥσυχος πὼς κανεὶς
ἐκλογεῖς δὲν θὰ γελάσῃ ἀπὸ μίαν συνωνυμίαν. Ἡ φωτογρα-
φίαν—σάν τὰ ἄστρα ποὺ ὡδήγησαν τοὺς Μάγους τῆς Γραφῆς—
θὰ τοὺς οδηγοῦν στῆς κάλπες βραδέως μὲν—γιατὶ κάθε τόσο
θὰ στρέφουν νὰ τῆς κυττάζουν μήπως κάνουν λάθος—ἀλλ' ἂ-

Επίσημα διατάγματα
καλής συμπεριφοράς

Στην εποχή μας οι «Οδηγοί καλής συμπεριφοράς» είναι ένα είδος αφροντίων και φημιόνατο στα διδωλολογία. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, και την έλλειψη αυτή των διδωλολογίων καλής συμπεριφοράς συνέληφοναν συχνά τα αυτοκρατορικά διατάγματα! 'Ιδού ένα απ' αυτά, που εξέδωθη το 1624 και απευθυνόταν: «Προς τους άξιωματικούς της γενναίας φρουράς, οι οποίοι θα είχαν την τιμή να κληθούν σε γένημα από κάποιον αρχιδούκα»!

Οι άξιωματικοί αυτοί είχαν υποχρέωση: 1) Να εμφανίζονται μεροστά στον αρχιδούκα με μπότες καθαρές και όχι οχισμένες, για να τον ευχαριστήσουν. 2) Να μην κοινοδύνται επάνω στα καθίσματά τους και να μην ξεπλώνουν τα πόδια τους κάτω από το τραπέζι. 3) Να μην παίρνουν τίποτα με το χέρι από την πιστέλλα και να μην ξαναβάδουν στην πιστέλλα τα κόκκαλα. 4) Να μη γλίστρουν τα δάχτυλά τους, ούτε να φτύνουν στο πάτο τους, ούτε να καθαρίζουν την μύτη τους στο τραπέζι. 5) Να μην πίνουν πολύ, για να μην πέφτουν από τα καθίσματά τους και 6) Φεύγοντας, να διαβάζουν... σταθερά.

οφθαλμός.

Το μόνο δυσάρεστο σημείο θάβαι ίσως ή επομένη των έκλογων, όποτε το άλλοι σφουγγάρια των διαφημιστών θα περάσουν πάνω απ' της φωτογραφίες με περισσήν ασπλαχνία και χωρίς τον παραμικρόν οίκτον ή σεβασμόν, για να της άλεψη κόλλα και να της σκεπάσει ύστερα μ' ένα πρόγραμμα κινηματογράφου που πάνω του, με μεγάλα κεφαλαία γράμματα, θα αναφέρονται τα όνοματά του Νοβάρρο και της Γκάμπριελ...

«Ας μην τους πικραίνει όμως ή σκέψη αυτή. Ας συλλογιστούν πως στην ματαιότητα αυτού του κόσμου τα πάντα είναι εφήμερα και συνεπώς... έχει ό Θεός!»

«Ας φροντίσουν μόνο να φυλάξουν της υπολοιπόμενης φωτογραφίας των σε κανένα συρτάρι, κι' ας κρύψουν την δρεξίν τους για μιά άλλη προσεχή φορά. Ας μην παραπονούνται. Και τόσες μέρες που τους παρεχώρησαν την θέση τους οι τόσο κινηματογραφικοί άστέρες, πόλι καλά! Τι να γίνη; Αυτά έχει ό κόσμος...»

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

—Αγαπητέ x. Εθιστίδη, λείπει ο περίφημος εφευρέτης στον κεφαλαίο του ο οποίος πρόκειται να αγοράσει την εφευρέση του. Με την εφευρέση του θα βάλω στην αγορά ένα νέο είδος για να μετράω τους ανθρώπους. Τό ηλεκτρικό μπάνιο που εφευρέσα, σ' αδειάζει πλήρως την αίσθηση της θέλασας...

—Είμαι άλλωστε έτοιμος να κάνω μπροστά σας ένα πείραμα...
Κι' ας έπος, αν έργον, ό x. Εφευρέτης υπαίνει στην υπανιέρα.
—Ανοιξε, παρακαλώ, τον ηλεκτρικό διακόπτη! Ουαία! Η υπανιέρα αρχίζει να ταλαντεύεται οδυμικά, προς μέγαν ενθουσιασμόν του εφευρέτου και κατάπληξιν του x. Εθιστίδη.

—Κόρη Εθιστίδη, διατάζει ό εφευρέτης ενθουσιασμένος, άνοιξε ως κάτω τον διακόπτη! Θα κάνω τον μπάνιο μου υπό θύελλαν, απόλυτως ακίνδυνον.
Ο x. Εθιστίδη συμμορφώται προς την έντολήν και ή... θύελλα ξεσπά άγριος! Η υπανιέρα κινείται δαιμονιώδως πάνω και κάτω... Ο x. Εφευρέτης τή χάνει.

—Εξάφνα, οράπ!... Σε μια στιγμή θυσέληση τα έλαττω... τής υπανιέρας σπάνουν, και ή x. Εφευρέτης βόσκεται παρ' από την «θέλασας», ή όση αυτή τη φορά είναι κάπως διαφορετική...
Ο x. Εθιστίδη παρακολουθεί κατάπληκτος το ναυαγισμός της εφευρέσεως!

Ο ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΝΑΓΗΣ

Από μικρό τον Δημήτρη, μιά δύναμις τρομαχτική
τον εφορούσε στη μουσική.
Πεντάγραμμο, κλειδιά του σόλ, κλειδιά του ντό, κλειδιά του φά
του καρφωνόταν στο μυαλό, μιά και τα διάβαζε κρυφά,
κι' όνειρευόταν, ως εικός,
να γίνη μέγας μουσικός.
Κι' όπος δά είν' έννόητο
ελάτρενε τον Μασσενέ, κι' εθαίμαζε τον Μπίτο...

Κι' ό Παναγής, έπ' της γής, είχε μ' αγάπη μουσική,
από παιδί στη μουσική.
Του Μέντελσον οι στεναγμοί τον συγκινούσανε
κι' άκουγεν όρες τον Σοπέν, χωρίς καθόλου να μιλή.

Κι' ήθελε να γενή σολιστ,
να ξεπεράσει και τον Λίστ,
και στα γοργά του δήματα
να σάβεται στα δυό ή γής απ' τα χειροκροτήματα!

Και μουσικοί—μωρα κακή—σπουδάζανε τα δυό παιδιά,
κι' από καιρό, κάποια βραδιά,
με κάποιο δίσκομα, που λες, έτέλειωσαν απ' τη σχολή,
ό ένας πάνω «λίαν καλός», κι' ό άλλος «οίστας βιολί».

Κι' άρχισαν, με σκοπούς σαφείς,
να θέλγουν τους μουσικοφίλους
με θαιμαστά προγράμματα.
Και βλέπανε βασιλίσσον και δοναυσσών όράματα...

Μ' αντί τρανοί, γίναν κοίνοι, στο πρώτο τους
τό ρεσιτάλ
και μιά σουτα όριεντάλ
τους έβαλε πολύ σκληρά στη θέση που άρμοζει,
και δεν τους άφισε ποτέ να γίνουν διριτουόζι.

Κι' όργανοπαίχτα τραγουχοί
γίναν οι δυό μας μουσικοί...
κι' έτσι με μέγα κάματο
κερδίζουν στην άράνεια το δόλιο μεροκάματο.

Και τώρα πλεία βόγκαν δουλειά σε μιά ταβέρνα θωρακή
που π'αν' παιδάκια φοι-κονφρ...
Τά μαγικά τους όνειρα τους τάχει ό χρόνος
πάρει, κι' άρπάζοντας στα πεταχτά κανένα πενηντάρι,
σκορπούν χαρά στο μαγαζί,
παίζοντας και οι δυό μαζί:
—«Τρία παιδιά Βολώντα...»
—«Ετοι τό θέλησε ή ζωή... Ας κάνουνε κι' αλλοιούτικα...»

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΠΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

—Αγαπητέ x. Εθιστίδη, λείπει ο περίφημος εφευρέτης στον κεφαλαίο του ο οποίος πρόκειται να αγοράσει την εφευρέση του. Με την εφευρέση του θα βάλω στην αγορά ένα νέο είδος για να μετράω τους ανθρώπους. Τό ηλεκτρικό μπάνιο που εφευρέσα, σ' αδειάζει πλήρως την αίσθηση της θέλασας...

—Είμαι άλλωστε έτοιμος να κάνω μπροστά σας ένα πείραμα...
Κι' ας έπος, αν έργον, ό x. Εφευρέτης υπαίνει στην υπανιέρα.
—Ανοιξε, παρακαλώ, τον ηλεκτρικό διακόπτη! Ουαία! Η υπανιέρα αρχίζει να ταλαντεύεται οδυμικά, προς μέγαν ενθουσιασμόν του εφευρέτου και κατάπληξιν του x. Εθιστίδη.

—Κόρη Εθιστίδη, διατάζει ό εφευρέτης ενθουσιασμένος, άνοιξε ως κάτω τον διακόπτη! Θα κάνω τον μπάνιο μου υπό θύελλαν, απόλυτως ακίνδυνον.
Ο x. Εθιστίδη συμμορφώται προς την έντολήν και ή... θύελλα ξεσπά άγριος! Η υπανιέρα κινείται δαιμονιώδως πάνω και κάτω... Ο x. Εφευρέτης τή χάνει.

—Εξάφνα, οράπ!... Σε μια στιγμή θυσέληση τα έλαττω... τής υπανιέρας σπάνουν, και ή x. Εφευρέτης βόσκεται παρ' από την «θέλασας», ή όση αυτή τη φορά είναι κάπως διαφορετική...
Ο x. Εθιστίδη παρακολουθεί κατάπληκτος το ναυαγισμός της εφευρέσεως!

Μιά έρωτική τρέλλα

Στο χωριό Χάρετ της Γιουγκοσλαβίας κλοφορούσε από πολλά τόρα χρόνια μια παράδοξη φήμη για κάποιον κτηματία της φρεσίας. Είχε χαθή ξαφνικά από πολλών τών. Έλεγαν ότι τον σκότωσαν και όταν θάμινός στην ίδια του κατοικία.

Τελευταία όμως μια μυστηριώδης καταρλία, έκανε την άστυνομία να προδύ ό έρευνα στο σπίτι του εξαφανισθέντος κτηνό. Φαντάζεται κανείς ποιά ήταν ή απληξή των άστυνομικών, όταν άπταρζωντανό στο βάθος μιας σταιπώσεως, σε μιά βρόμικη φάλα, έντελως άκρυσσών τον πλούσιο κτηματία και... όλομόνητο.

Αναστρομένη, ή αδελφή του διασημοκατοικιού άπομνημόνευσε την αμία της άστυριώδους άπομνημόνευσε του παρζένου του ανθρώπου έδώ και 22 όλοκληρη χρόνια.

Ερωτευμένος με την κόρη ενός γαιοτου, ό Κρανάς, προς της άρνήσεως του πατρίου να τον παντρευθή, άπομνημόνευσε, ό τον ένδιεφερε πιά ό κόσμος. Γι' αυτόν άπταρζαν τελειώσει. Θάμινε κλεισμένος σ' ένα τή ζωή.

Έως τό 1926, τό μόνο πρόσωπο που έπταπε να μπαίνη στο καφενείο του, ήταν ή τέτρα του. Του έφερε φαγητό μιά φορά ήμέρα. Έκείνος όμως τον χρόνο, ή τέτρα του πέθανε.

Από τότε ό έκοισός φυλακισμένος άπταρζαν την τροφή από την αδελφή του. Απ' ό δέν ήταν φυσιολογικά άρρωστος, έμινε ή την ήμέρα πλαγιασμένος.

Τά πρώτα χρόνια της φυλάξης του ό Κρανάς μιλούσε κάποτε με την μητέρα του. Αρα όμως και δεκαέντε χρόνια δέν έπαρζαν φέρει ούτε μιά λέξη.

Μ' όλη την κολοσιαία περιουσία του, διαχειριζόταν ένας άνεμρός του, έτοις μμζ από κάθε απόλαυση αυτού του κόσμου.

Η άρχής πρόκειται να υποβάλουν τον Κρανά σε φρενολογική εξέταση.

Ράφιμο μιάς κερδής
πλημένης από σκάγια

Έως τόρα τα χειρονομικά χρονικά άπταρζαν 200 περιπτώσεις ανήματος καθόλου κλινικές της Βιέννης φαίνεται πως κατ' από το ρεκόρ σε τέτοιου είδους έπαιγεις γρμζογικές έπεμβάσεις, ή τελευταία των άπταρζαν γινε στις 15 παρελθόντος Αύγουστου. Ένα παιδάκι 12 χρόνων, ό Χανς Ζόλχερ είχε διαπύ μιά τουφεκιά στην καρδιάκή χώρα από ένα άπρόσεκτο κινηγδό και μεταφέρθηκε σ' ένα κατάστασι σε μιά κλινική. Έκει του άπταρζαν πρώτα-πρώτα τρία πλευρά κι' έτσι άπταρζαν φηκε πός ή καρδιά είχε τραφή από τό σκάγια σε τρία μέρη. Ένας χειρουργός έπαρζε άμέσως της τόντες και ό μικρός άπταρζαν από βέβαιο θάνατο.

Η ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟΝ... ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ!

Υποψήφιοι ό Μπάριπα-Γιώργος, ό Σιέρ-Διονύσιος κι' ό Καραγκιόζης. — Τά πρεκλερικά τους πρεγράμματα και ή ψηφοθηρία. — Ήφροι άπ' τό... Νεκροταφείο! — Έκλέξατε τον λαόν που είναι... Καραγκιόζης!

Έπαρε να ενδιαφερόν οι έξνοι και να γράφουν σχετικά άθρογα για να θυμηθώμε πός υπάχει ακόμα στην Αθήνα «Καραγκιόζης», τό έλληνορεπτεστάτο και μοναδικό αυτό έννικό μας θέαμα, και να άναπολήσωμε της ευχάριστες στιγμές που κάποτε, όταν ήμασταν παιδιά, περζάμε παρακολουθώντας της άτέλειστες παραστάσεις.

Δέν διατάζω να όμολογήσωμε την λησιμοσύνη μας. Άλλωστε είναι πολύ φυσική. Ενθ' ένας έξνος, έχόμενος στην Αθήνα θά προσέξη περισσότερο την Ακρόπολη, έμεις ούδέποτε θ' άσχολήθωμε μ' αυτήν, αλλά μάλλον με τό μακάνη της Γλυφάδας και την ύπνεγια σήραγγα του ηλεκτρικού της Όμοιοτας. Τό έδιο συνέβη και με την παραπάνω περίπτωση.

Ενθ' έμιας, μιά άσασχολούσαν τα ποικιλώνυμα μαντροειδή θέματα των έπιθεωρησιών αναγκοτημάτων, πού σ' αυτά μονάχα βόσκάμε τό εξαερετικό ενδιαφέρον της περιγραφής, ένας συντάκτης του παρισίου εικονογραφημένου περιοδικού «Μιρονόρ ντό Μόντ» άνεκάλυψε ως μόνον ενδιαφέρον θέμα, έπειτα από μιά τελευταία του περιοδεία στην πόλη μας, τον Καραγκιόζη του Μόλλα! Και παίγοντας άφορη άπ' αυτόν, πλέκει τό εγκώμιο της έλληνικής θωμοσοφίας, ό γνησιότερος έμπρόσωπος της όποιας είναι τό θέατρο αυτό των σιάνων.

Τι καλύτερη λοιπόν άφορη θά θέλαμε για να στρέψωμε τα ήμάτα μας προς τό μικρό θέατρο «Λούνα Παρκ», παρ' ό τους στίλους του Όλμπιού Διός, όπου στεγάζονται και όρου οι εκ περιγραμής σκωδεις ήρωες του άθάνατου καραγκιοζοπαίκτη!

Τό πρόγραμμα, εξαγγελλόμενον από μιά μεγάλη τετράγωνη ταμπέλα, κρεμασμένη στην είσοδο, μιά υποχρεώνει την πρωτοτυπία του θέματος: «Βουλευτικές εκλογές... Τό έπιθεωρεί αυτό και τό πλήθος του κόσμου που έχει καταλάβει την μικρή πλατεία του θεάτρου. Σωστός συναγερμός, διαδήλωσης, ουλή λαλήθη. Φαίνεται πως οι άλλοι έξπτησαν πολύ πριν από μιάς. Η, τουλάχιστον, πός κάποια μυστική φωνή της συνειδήσεως έλκυσσε τά πλήθη να πάρουν ένα έμεζεδάκι από την μαγειρειμένη κίνηση του έλογικού πανηγυριού της 25 Σεπτεμβρίου...

Οπαδοήμιοι ή παρότασις άρχίζει. Με τον ψωτισμό του μπεντε—άντι σκώματος της αμείας—μιά σκηνη μεταξυ Πασσά και Χατζηβάρη μιά είσασε στο θέμα. Ο Πασσάς λέει: «Έγώ σάν στρατιωτικός δέν άναμνίζωμαι, αλλά πρέπει να σοψ όμολογώ πως κανένας από τους δυό υποψηφίους δέν μ' ένθουσιάζει. Ο ένας άπ' αυτούς ό Μπάριπα-Γιώργος είναι τίμος και καλόψυχος, του λείπει όμως ή... έξωτερική πολιτική! Όσο για τον άλλον, τον Σιέρ-Διονύσιον, αυτός πάλι είναι έσπευμένος και μόλις μπή στην άρχή, θά άρζηση τά μακροβότια στο Δημόσιο Ταμείο για να κόμη την μπάρα του...» Στην ιδέα του Πασσά είναι σύμφωνος και ό Βεζύρης. Και τότε ό Χατζηβάρης υποβάλλει μιά πρόταση πραγματικά κοσμοσωτήρια: «Ο μόνος ένδεδεγμένος για τό καλό του τόπου είναι ό Καραγκιόζης, πού σε λίγο πρόκειται να φτάσει τό έσπερ από την Αμερική, όπου έχει άναμνηχθ' σ' όλες της εκεί μεγάλες επχειρήσεις και έχει άποκτήσει την πείρα του κόσμου». Και ή σκηνη πάλι κλείνεται. Τό Σερά θά υποστηρίξη την υποψηφιότητα του Καραγκιόζη. Του άπομνημόνευσε σπουδαία υποδοχή. Χάρμα έδωσαν! Τό έσπερ της Αμερικής διασχίζει τον μπεντε—μπαλοπρεπτεστάτο, ένθ' από ένα δαγών α' έσπερς ό υποψηφίος βγάσει τό κεφάλι του και χαιρετά τά πλήθη. Ύστερα έπιθαίνει αμνημόνευσε και έαναπνέει τον μπεντε. Μπαίνει τέλος σ' άεροπλάνο από τό ό-

πών οίχνη της προκήρυξης τους, κάνοντας άκροβατικές τοιμτες και χαιρετούρες. Ο ένθουσιώτης λοιπόν Καραγκιόζης, ξυπόλυτος, με δελιάδα, ψηλό καπέλλο, γάντια και ένα μαντηλάκι στο χέρι, από της στήγης του «Λορδοκομείου» του προσφώνει τό κοινόν. Έκθέτει τό πρόγραμμά του: «Αξίότιμοι συμπολίται. Όλος παραδόξως βλέπω ότι ήρθατε να με υποδεχθήτε ένθουσιώδεις. Έχω κάμει σε πολλές εταιρίες και ύπόσχομαι να σας δώ όλους ευτυχισμένους. Συνεργάστηκα με της εταιρίες Καμόρα, Μαρία, Μαύρη Χείρ και διετέλεσα και συνεργάτης του Άλ. Καπόνε. Τό πρόγραμμά μου είναι τό έξης: θά γκρεμίσω τον Ύμηττό για ν' άνατέλλη δυό όρες πιο

—Έκλέξατε, κύριοι, τον λαόν, γιατί ό λαός είναι... Καραγκιόζης!

(Σκίτσο του x. Φ. Δημητριάδη)

νορίς ό ήλιος στην Αθήνα. Θα βάλω στο Λυκαβηττό ένα μεγάλο φουερό για να σας κάνω άέρα τό καλοκαίρι...»

«Αέρα! Αέρα!», διακόπτουν τό ένθουσιώτη πλήθη.
Ο Μπάριπα-Γιώργος όμως ύπόχρεται άλλα πράγματα. Είναι υποστηρικτής των έγχωριών προϊόντων και ύπόμαχος της έννικης οικονομίας του τόπου: Διακηρύσσά πως θά στήση λυχνάκια στους δρόμους για την έξόδευσή της έγχωρίας παραγωγής του λαού, πως θά εγκαταστήση χάνια για να μην γδύνονται οι έξνοι στο έξνοδοχία πολυτελείας, πως θά βάλη παλόνια στους δρόμους για να δένονται τά μουλάρια και πως θά λάβη διάφορα έπαια άλλα προστατευτικά των έγχωριών προϊόντων μέτρα...

Η μεγάλοςχημες υποσχέσεις του Καραγκιόζη, φυσικά, δέν πείνουν υπέρτα μισοστά στα πρακτικά σγείδια του Μπάριπα-Γιώργου, ό όποιος έπί πλέον για να καταποδώση τον αντίηλό του συμπάσσει με τον Σιέρ-Διονύσιον και άνοίγει κοινό μέτωπο έλογικού άγώνος.

Και νά, ή ήμέρα των εκλογών φτάνει. Με μιά πολύ έπιτυχημένη έλλαγή του μπεντε, βροκοήματα στο τμήμα. Πίσω από της τώες άλλες ό υποψηφίοι, Μπάριπα - Γιώργος, Σιέρ - Διονύσιος και Καραγκιόζης. Όλοι οι προσεχόμενοι μαυρίζουν τον τελευταίο υποψηφίο κι' αυτός έξω φρενών παλόνει στο τη-

λέφωνο τό Σερά και διαμαρτύρεται: «Με λυσσάζανε στο μαύρο. Με θάμινε. Άκόμα δέν έκανα σεφέτ στα άσπρα». Έπί τέλους φτάνει ένας φίλος του Καραγκιόζη και περνά 11 φορές από την κάπη. Σ' άλλο τμήμα έπί 1.800 ψηφων, παίρνει 1. «Κατά λάθος θά τοίπσε κανενός στο ναι» θηρηνοδεί ό Καραγκιόζης. Ο Μπάριπα-Γιώργος τώχει σίγουρο πως έπέτυχε και στέλνει μήνυμα στο χωριό να σράξουν 500 προβατίνες και να τό έτοιμάσουν ύποδοχή πού θά πάη πιά θριαμβευτής και νικητής. Η χαρά του όμως δέν διαρκεί πολύ. Σε λίγο, άρχίζουν να έρχονται τά άποτελέσματα της πόλεως. Και ώ! τό θαύματος. Ο Καραγκιόζης έρχεται στην πρώτη γραμμή. Σωστός θρίαμβος: Σ' ένα τμήμα έπί 3800 πού έψηφισαν παίρνει στο «ναι» 4000! «Τό πρώτο νεκροταφείο έ ψιθυρίζει ό Καραγκιόζης άποτεινόμενος στο κοινόν. Άφού δέν τον έτίμησαν οι ζωντανοί, τον συλλογίστηκαν και τον έδοήσαν οι πεθαμένοι...

Η σούμας γίνονται και τά γενικά άποτελέσματα φέρουν στην πρώτη σειρά τό όνομα του Καραγκιόζη. Ένθουσιασμένος ό νικητής των βουλευτικών εκλογών, άνεβαίνει ξανά στην στήγη του «Λορδοκομείου» και ευχαριστεί τον λαό:

—Αξίότιμοι κύριοι, δέν έκλέξατε τον Καραγκιόζη σήμερα, αλλά τον ίδιο τον λαό, γιατί ό λαός είναι... καραγκιόζης! Έκλέξατε λοιπόν τον λαό! Διαλυθήτε ήσυχα και περζοτε άδριο να σας διορίσω όλους σε δημόσιες θέσεις!

Ότόσο τό πανηγύρι δέν σταματά ως έδώ. Έπεται και συνέχεια, πολύ πιο δραματική, πιο κλαροταγική, προπαιχτός πού διδακτική από ότι παρουσιάζεται μέχρι στιγμής.

Τά πλήθη διαλύονται και ό Καραγκιόζης μπαίνει στο καλόνι του και παίρνει τό καταβρεχτήρι. Περιμένει πίσω από την πόρτα. Έρχεται πρώτος ό Χατζηβάρης να τον συγχαρή για την έπιτυχία του και τον άρζει στο κεφάλι ό Καραγκιόζης με τό καταβρεχτήρι. Έρχεται έπειτα ό Πασσάς και δέχεται τά ευχαριστήρια με τον ίδιο... καταβρεχτικό τρόπο. Και τρίτος ό Βεζύρης πληρώνεται με τό αυτό νόμισμα. Μένοντας μόνος στο τέλος ό νικητής, και μην έχοντας άλλον να ευχαριστήσει, γυρίζει τό καταβρεχτήρι και άρχίζει να βαρά τό ίδιο του τό κεφάλι: «Νάσων και τούτη, μασκαρά, νάσων κι' εκείνη, παλήνθρωπε! Έτσι μπορεί και τό Κολήτη να γνή Δήμαρχος!...»

—ΟΟΟ—

Τό κοινόν ύποδεχθηκε με πραγματικό ένθουσιασμό τό τελευταίο πρόγραμμα του Μόλλα. Χειροκρότησε με όλη του την καρδιά κι' άπεδέωσε καρπολεκτικά τον έκτελεστή και συγγραφέα της όπίδας Έξακροβωτικής φράσας. Γιατί δέν ήταν μόνον το χούμορ πού συνέταξε στην έπιτυχία της παραστάσεως των «Βουλευτικών Εκλογών». Ήταν και ή έξελιγμένη τεχνική του άθάνατου καραγκιοζοπαίκτη πού συνέβαλε στην θρίαμβο της βραδυάς. Τά σκηνακά μέσα του Μόλλα άπεδείχτησαν τελειότατα και ύποδειγματικά... Η παρελάσεις άπομνημνής, αυτοκινήτου, άεροπλάνου, ή έναλλαγή του μπεντε, τά ποροτεχνήματα, όλα ήσαν άβάστα, φρενιώτατα, τεχνικά! Αλλά και γενικά ή έπίδοσφαλα μέσα στην όποία άρζον τά πρόσωπα του χαιρομένονος ήσσον, ύποβλητικώτατη, άρμονική, δίχως χόματα και άδικολόγητα μπα-έβγα. Κι' άς διατίθενται βίστερα μεσοκι-μεροκι πού δέν έπάρχουν στον τόπο μας συγγραφέας ή σκηνοθέτες πού να χουν γνώση της; σκηνικής οικονομίας!

Ο Μόλλας όποτελεί τό χαρακτηριστικότερον δείγμα και θά μπορούσε να τους χρησιμεύση για δάσκαλος...

μα στη παλλημάδα του να σταθούν. Αυτός τράβηξε μ' ανοιχτή περπατησιά και στάθηκε μπροστά στον Ειρηναίο.

—Ο Θεός να σ' ευλογά πάντα, τέκνον μου, και καλώς ώρισε τα χρώματά μας, είπε ο Ειρηναίος.

Ο καπνός Ρέμυλος κίτταξε επίμονα τη σεβάση μορφή του γέροντα, μη ξεροντας καλά καλά τι ν' αποκρίθη. Όσο τεχνίτης ήτανε στ' άρματα, τόσο άτσαλης ήτανε στην φευτιά. Μά ας συλλογίστηκε λίγο, τ' αποκρίσεις να του μιλήσει δρόμω κοφτά:

—Έχεις την ελπίδα στο στόμα, γέροντα, μη δέν την έχεις στην καρδιά. Ή παθιά σου θάτανε να μη πατούσα στα χρώματά μας.

—Πότες μου δεν είχα τέτοιες παθίες. Πιθιμά μου είναι νόθοις ως έδω ούλοι οι κολασμένοι της γης, μη και δεν έχω την πόρση να τρέξω εγώ σιμά τους. Τούτο είναι το έργο μας.

—Σπάνια τα χείλια, γέροντα, λένε της καρδιάς τα νεύρα...

—Είμαι πενήνια χρόνια μοναχός, τέκνον μου, και το πολέμησα σ' όση δύναμη μούδωσε ο Κύριος το κοίμα της φευτιάς.

—Είσαι σίγουρος, γέροντα, πως άτός σου δεν ξεγελιέσαι;

—Με τη γνώση που έχει ο κάθε άμαρτωλός πορεύεται. Παράκληση μου καθημερινή, να μου δίνη αίσθηση ο Κύριος.

—Τα λόγια τούτα ίδια κι' απαράλλαχτα τάχα ακούεις απ' τα παιδικά χρόνια μου. Άλλοις τους πιά τα πιστέφει, γέροντα! Κι' αν ένας τα λέει με τη φωνή της καθακής καρδιάς, σβήνουνε το λόγο του τα ούλια των άλλων. Δε σε ξέρω, μη ξέρω τους θμους σου στο ντύσιμο και στα φροσμάτα, κι' ο Θεός να με γλυτώνη απ' όλη αυτώντα τα κοράκια του διαβόλου.

—Βλαστημάς, κι' είναι θανάσιμος άμάρτημα! Ξενάος πως είσαι ταξιδιάρης σε θάλασσες κακές;

—Κοίνο κατά τη γνώση μου.

—Και ποιάς σάβωσε τούτη την ξενουσία;

—Ατός μου την πήρα. Με το σπαθί και τ' άρματα. Ο γάμος με παραστέκει και στη δοσφή και στον θύνο. Μά έχω στο νύ μου, πως ο Θεός πόνια μεγάλος, δε κρίνει κατά τα μέτρα μας.

—Μου μιλάς σαν άγχιός.

—Είμαι δικαίος.

—Αυτοίτες. Μά είσαι και κουσάρος.

—Χτυπάω τους κακούς.

—Πώς σ' έταξε σε τούτο το έργο;

—Η άντορειστική μου κι' η δύναμή μου.

—Γιά τούς κακούς, είναι ο νόμος.

—Οι δυνατοί σπάζουνε νόμους κι' είναι δυνατοί.

—Παίονες το ξένο βίος.

—Μά δεν το καπνώνω.

—Βοηθώ τη φτωχο-λογιά. Κάνω δικαιοσύνη. Οι θμιοί σου βοηθήσαν τους άπορούς μου και έσυνέτισαν το δικό μου. Καμίνονται τούτ' ταπεινός σου καπνός.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

—Το δούλεμα σου Θεού και κολλημένους από γουάσια και γουάσια.

κολλη δικαιοσύνη και βολει σ' όλους τους παθίους, να πάνουμε το ξένο βίος να το μοιράσουμε και στη φτωχο-λογιά. Εύκολος ο κόπος τους και μικρός ο ματός τους. Έναντι στον άγιο πατέρι, μη ενάντια στους κακούς λογισμούς σου και τις άνομες παθίες σου πως πολεμάς;

—Ο καπνός Ρέμυλος έπεσε σε συλλογή. Σε λίγο σάρκασε το κεφάλι και κίτταξε στα μάτια τον Ειρηναίο.

—Γιά τη γνώση σου είμαι σίγουρος, γέροντα. Τάματα και βερεσι δεν άσπριζαν οι τριχες σου. Μά ποιάς μπορεί να ξετάσει της καρδιάς σου τούς χτύπους;

—Σε τρώει το κακό σάρκα της ύποψιας.

—Όξω απ' τα λόγια μου τίποτα κρυφό δεν ταράζει το λογισμό μου. Άνάμια στους δάδες μαθητές του Κυρίου θρέψαν χοιράζου-μενος κι' ο Ίουδας. Πως και γιατί θες άνα-μεσα στις χιλιάδες τούς μοναχούς να μη στα-θούνε προδότες που να σπέρνουνε το σκάν-ταλο στον άμπελόνα του Θεού; Και πως χο-οίς το σκάνταλο να λάμψη ή άρετή; Πάν-σοφος είν' ο Κύριος που θέλησε να παραστή-κη κάτωθι του και να ταπεινωθεί ο άρ-χοντας του κακού. Χοιράζουμενος κι' αυτός και το βασίλειό του, καθώς τ' άρχαία, κα-θώς όλα τα γεννήματα της κακής ώρας...

Μά όσο αλήθεια είναι πως οδολάωνε τον πλεονό μας ούλα τα πνεύματα του κακού, ή-λο τόσο είν' αληθινό πως μάς παραστέκουνε οι άγγελοι της καλοσύνης. Μάτια νάχη άνοι-χτά ο καθένας να τα ίδι, και φρόνηση να πο-ρευτή στο δρόμο του Κυρίου.

—Πατώ ταχάτες χρώματα άγαθή;

—Άλλοι σε κείνον που θα τομύνην με ξε-στομίστη τέτοιον περήσανο λόγο. Σκώδα της άμαρτίας είμαστε. Οι πιά ανάξιοι κι' οι πιά ανωριμαμένοι. Μη ρωτάς, μά πάχισε ν' ά-νοίξης τα μάτια σου και να ιδής.

Κι' ο Ειρηναίος σήκωσε το χέρι, τον εύλό-γησε και πορεύθηκε προς το ιερό. "Ανοίξε απά την ώρα ή πύλη, φέρεσε το πετοχάηλ τον κι' άνοιξε να διαβεί παράκληση. Πόσες χάρες τούτε κίμει ή μεγαλόθυμος, αυτός μονά-χα κι' ένας Θεός ήξερε! Και τώρα δεν πα-ροκαλούσε πιά, δεν προσέκριναν γιά να γλυτώση το τομάρι του και γιά το μοναστήρι. Γι' αυτά δεν νομίζονταν πιά. Είχε ξεπεράσει το σκόβο βίος' απ' την κούβεντα με τον κα-πετάνιο. Πονούσε βίος και δούσαν γι' ήλ-λον. Για τον Ρέμυλο, τον άνομιμοσάρο. Γι' αυτόν είχε λόγια να πη στον Κύριο και γιά την ψυχή του είχε τάματα να κάνει...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

Και πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη... Καί πορεύ-χέ και νύστη...

καλούσε μ' όση δύναμη είχε ή ψυχή του, έσκιπτε και το δάκρυ κυλούσε πάνω στα χεί-νια του.

«Αλαλα τα χείλη των άσέδων, των μη προσκυνόντων την εικόνα Σου την σεπτήν...».

—Οοο—

Ο Μηνάς ο Ρέμυλος είχε πέσει σε συ-λλοή. Πες τα λόγια του Ειρηναίου, πες ή ό-ρα, πες ή ήσυχία κι' έλες οι άνομοσάροι μορ-φές των άγίων που τον κυτούσαν, ήμν-κάνει το νύ του να σταθή. Ούτε μπόρε-σαι σε καθμερινή έποψη με όποιον έξω-απώ-γρησθ και άνάγκωσθ, αυτός, τέλος, που διεκδικεί το Νόμπελ θα άνησθή με-θυσίο στης έκλογής.

Θά ήρσιση, φυσικά, 'Αλλά δεν θά ήρσι-σθή ή στιγμή που θά ήρσισθουν τούτοι έλ-λοι: οι έσόντες, οι επαγγελματίαι, οι καθη-γηταί του Πανεπιστημίου, οι καθηγηταί του Πολυτεχνείου, οι 'Ακαδημαϊκοί, όλοι τού-τοι πάντων είναι οργανωμένοι και έξουν να προστατούν τα συμπεράσματά τους.

Πως συμβάνει αυτό το άπο; Κανείς δεν ξέρει ακριβώς. Υποθέσεις μόνο κάνουν όλοι. Κι' αν είναι ήσος από τα πράγματα έκείνου, που πιστεύουν πως οι λογοτέχνες λησμονή-θηκαν όταν γινόνταν ή κατανομή των γερο-στατικών έδρων, επειδή δεν εφρόντισαν να γίνουν αειθέτοι, ασφαλώς έχουν κάποιο δικιο όποι ισχυρίζονται πως έκείνοι που κα-τένευαν της έδρας άγνόησαν τους ποιητάς και τους συγγραφείς από όφθο μήπως δη-μιουργήσουν άνυπόκριτα ευπόδια γιά τη διεξαγωγή των εκλογών.

Φυσικά, οι λογοτέχνες δεν θά εξέλεγαν πολλούς αντιπροσώπους. Έναν και καλό.

Άλλά ποιάς θα ήταν αυτός ο ένας; Ο χ. Παλαμάς, ή ο χ. Προβελέγγιος, ή ο χ. Νιρβάνης, ή ο χ. Στ. Δάσκαλης. Και ή έκλογή του πως θα γινόνταν; Ποιοι θά είχαν δικαίωμα ύ-ποβολής υποψηφιότητας; Όλοι; Ή μόνο οι νέοι; Άλλά οι λόγιοι, και ήταν άκόμην έ-χουν περάσει τα σαράντα, είναι νέοι. Ποιοί, λοιπόν, θά έθεωρούντο νέοι και ποιοί γέροι;

Τα ήρώματα αυτά θά έκανονόιντο συσι-κά, με μιά γενική συνέλευση. Άλλ' άκοι-νός αυτή ή γενική συνέλευση εφοδότησαν έκείνοι που άγνόησαν τους λογοτέχνες κα-τά την κατανομή των έδρων. Και σιάνεται πως ο όφθος τους δεν είναι έντελώς άσπύ-κτος. Οι λόγιοι πρώτα-πρώτα, υλίες κλει-στών σε μιά αβυσσά όπου υπάσχει ένας ποθέτορας κι' ένα κορδόνι, γίνονται αινω-δώς σφοδρόι οήρωες. Ένώ όμως γίνονται σφοδρόι οήρωες δεν καταβόρουν να πείσουν όποι έναν άκαρδο κάτο.

Και τούτο γιατί οι ά-καρδοί των είναι συνά-δεικοί τους, δηλαδή ά-καρδοί που πείθουν και δεν πείθονται. Γίνονται λοιπόν, σφοδρόι Άλλά και άκαρδοι οήρωες. Και όποιοι να αμύσουν όλοι και να δευτερολογήσουν, μπορεί να έχουν ή ή-λωση, να ήχη περά-σει ή έκλογή τεταπειν-α και να έχουν προκηρυ-γθή νέες!

Υπόγειο, άκούη, μιά 'Αρ. Προβελέγγιος

Άλλ' έξήντησε τού άπο-κλεισμού των λογίων ή ή-λως της έκλογής. Μερικοί άπρονδοι όλοι τους πείθονταν πως τον αποκλεισμό αυτόν τον έπείσαν οι διεφθαρταί των έστρατιώνων, που προέβλεψαν ότι ή έκτασις και το πείσι-μνο των προσελοντικών προνομίων των μεγάλων ποιητών μας και των δυνα-τών πελοπόλεων μας θά τούς έξωσαν σε πολύ δύσκολη θέση από άπόψεως γώρου στες έστρατιές...

Νά το πιστέψουμε!

—Οοο—

Σά να σηκώνονταν από βαρετά άποφύση, ήτανε χλωμός ο Ρέμυλος. Άσπον σάν γα-νέ τον. Νά τρέμουνε τα γόνατά του και νάτανε γλυκύ γονόφ, και να προσπα-σώτος σά να τον βάριαναν του κόσμου όλοι...

(Η συνέχεια στη σελίδα 1932)

ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗΣ

Ο λογοτεχνικός κόσμος είναι άνάστατος. Και τή φορά αυτή δεν έχει άδικο. Αύτός, που έγει τον τόπο να προκαλή το ενδιαφέ-ρον του μεγάλου κοινού, αυτός που έρχε-ται σε καθημερινή έποψη με όποιον έξω-απώ-γρησθ και άνάγκωσθ, αυτός, τέλος, που διεκδικεί το Νόμπελ θα άνησθή με-θυσίο στης έκλογής.

Θά ήρσιση, φυσικά, 'Αλλά δεν θά ήρσι-σθή ή στιγμή που θά ήρσισθουν τούτοι έλ-λοι: οι έσόντες, οι επαγγελματίαι, οι καθη-γηταί του Πανεπιστημίου, οι καθηγηταί του Πολυτεχνείου, οι 'Ακαδημαϊκοί, όλοι τού-τοι πάντων είναι οργανωμένοι και έξουν να προστατούν τα συμπεράσματά τους.

Πως συμβάνει αυτό το άπο; Κανείς δεν ξέρει ακριβώς. Υποθέσεις μόνο κάνουν όλοι. Κι' αν είναι ήσος από τα πράγματα έκείνου, που πιστεύουν πως οι λογοτέχνες λησμονή-θηκαν όταν γινόνταν ή κατανομή των γερο-στατικών έδρων, επειδή δεν εφρόντισαν να γίνουν αειθέτοι, ασφαλώς έχουν κάποιο δικιο όποι ισχυρίζονται πως έκείνοι που κα-τένευαν της έδρας άγνόησαν τους ποιητάς και τους συγγραφείς από όφθο μήπως δη-μιουργήσουν άνυπόκριτα ευπόδια γιά τη διεξαγωγή των εκλογών.

Φυσικά, οι λογοτέχνες δεν θά εξέλεγαν πολλούς αντιπροσώπους. Έναν και καλό.

Άλλά ποιάς θα ήταν αυτός ο ένας; Ο χ. Παλαμάς, ή ο χ. Προβελέγγιος, ή ο χ. Νιρβάνης, ή ο χ. Στ. Δάσκαλης. Και ή έκλογή του πως θα γινόνταν; Ποιοι θά είχαν δικαίωμα ύ-ποβολής υποψηφιότητας; Όλοι; Ή μόνο οι νέοι; Άλλά οι λόγιοι, και ήταν άκόμην έ-χουν περάσει τα σαράντα, είναι νέοι. Ποιοί, λοιπόν, θά έθεωρούντο νέοι και ποιοί γέροι;

Τα ήρώματα αυτά θά έκανονόιντο συσι-κά, με μιά γενική συνέλευση. Άλλ' άκοι-νός αυτή ή γενική συνέλευση εφοδότησαν έκείνοι που άγνόησαν τους λογοτέχνες κα-τά την κατανομή των έδρων. Και σιάνεται πως ο όφθος τους δεν είναι έντελώς άσπύ-κτος. Οι λόγιοι πρώτα-πρώτα, υλίες κλει-στών σε μιά αβυσσά όπου υπάσχει ένας ποθέτορας κι' ένα κορδόνι, γίνονται αινω-δώς σφοδρόι οήρωες. Ένώ όμως γίνονται σφοδρόι οήρωες δεν καταβόρουν να πείσουν όποι έναν άκαρδο κάτο.

Και τούτο γιατί οι ά-καρδοί των είναι συνά-δεικοί τους, δηλαδή ά-καρδοί που πείθουν και δεν πείθονται. Γίνονται λοιπόν, σφοδρόι Άλλά και άκαρδοι οήρωες. Και όποιοι να αμύσουν όλοι και να δευτερολογήσουν, μπορεί να έχουν ή ή-λωση, να ήχη περά-σει ή έκλογή τεταπειν-α και να έχουν προκηρυ-γθή νέες!

Υπόγειο, άκούη, μιά 'Αρ. Προβελέγγιος

Άλλ' έξήντησε τού άπο-κλεισμού των λογίων ή ή-λως της έκλογής. Μερικοί άπρονδοι όλοι τους πείθονταν πως τον αποκλεισμό αυτόν τον έπείσαν οι διεφθαρταί των έστρατιώνων, που προέβλεψαν ότι ή έκτασις και το πείσι-μνο των προσελοντικών προνομίων των μεγάλων ποιητών μας και των δυνα-τών πελοπόλεων μας θά τούς έξωσαν σε πολύ δύσκολη θέση από άπόψεως γώρου στες έστρατιές...

Νά το πιστέψουμε!

—Οοο—

Σά να σηκώνονταν από βαρετά άποφύση, ήτανε χλωμός ο Ρέμυλος. Άσπον σάν γα-νέ τον. Νά τρέμουνε τα γόνατά του και νάτανε γλυκύ γονόφ, και να προσπα-σώτος σά να τον βάριαναν του κόσμου όλοι...

(Η συνέχεια στη σελίδα 1932)

βλέπετε, μοιανότι τρέχουν με ταχύτητα έ-κατό γιλιόμετρων, παρμένον ρωμαντικοί. Έννοούν να εκφράζουν τούς πόθους της καρ-διάς των με στίχους και εκδίδουν περιοδικά, άκριβώς την έποχή που άρχίζουν να πέ-σσουν τα φύλλα από τα δέντρα. Έκτός πιά αν και στο κεφάλαιο αυτό οι νέοι μας είναι πολύ θετικοί άνθρωποι κι' εκδίδουν τα πε-ριοδικά τους το φθινόπωρο επειδή έχουν πληροσφορηθή πως το γαστρί πουλίζεται με την δική περισσότητος τούς οθισπορτινούς μήνες...

Όποιοιδήποτε ή άναγγέλλει νέον περιο-δικών είναι σνγνές... Και σε έλες μαζί με τον τίτλο και τα δνόματα των κυριωτέ-ρων συνεργατών υπάσχει και ή περιλήψις έ-νός φοβερού και τρουερού φιλολογικού προ-γώμιματος. Και τί δεν λένε αυτές ή περιλή-ψεις! 'Αλλά δεν πρέπει κανείς να προσέ-χη: της παρμένον έκλογών, έκτός από τούς υποψηφίους δουλεύεται, μπορούν να πούν δυό λόγια παραπάνω και οι λόγιοι. Και προ-πάντων οι νέοι...

—Οοο—

Όποτε τα καινούρια όίλιμ που θά κατορ-θίσουν να φέρουν ή κινηματογραφική επι-χειρήσεις είναι μετοπημένα στα δάκτυλα. Αυτό, φυσικά, διαβέδνει της έκπιδες των όίλιμ της βοήθης τέχνης και άνατρέπει ό-λα τους τα σχέδια. Γιατί πρέπει να έξωρε-βη ή παρουσία της Μπο-γκίτας Χέλιμ ή της Γκρέ-τα Γκάρμπο είναι μιά προϋπόθεσις γιά την κα-τάσταση και κυρίως γιά την παραματοποίηση έ-λων έκείνων των έλ-δίων που κάνουν ένδια-σφέροντα τον γεμώνα.

Άλλά συγγρόμος ή δυ-σκολία γιά την εισαγω-γή καινοτόμων όίλιμ δι-νουν της μεγαλύτερες έλ-πίδες σ' έναν όλόκληρο κόσμο, σε έλικους έκείνων που βασίζουν της οίλο-δοξίες τους στην ανά-πτυξη της ελληνικής κινη-ματογραφικής παραγωγής.

Μά Άλλά λόγια ο γεμώνας που θ' άνοίξη σε λίγο είναι μιά μοναδική ευκαιρία. Και έ-γι μόνο γιά τούς νέους και της νέας που ή-νειροδύναν να γίνουν άσπες... Άλλά και γιά τούς περσιπότερους συγγραφείς. Τώγες λίγο να γρησιμποιήθη ένα υλοτομήμα σε-γιά σενάριο μεγάλης κινηματογραφικής τα-νίας; Άρτιον το φιλικό κέρδος, που δεν μπο-ρεί περά να είναι σπληνικήτορας, κι' έρ-γεται στη δόξα. Ένας πλόνος ή κι' ένας νέος συγγραφέας δεν άποκλείεται να ήχη νοήμα πολύ όρατα έργα και να είναι έντε-λώς άγνωστος. Δεν άποκλείεται όμως και κάτι άλλο: ένας συγγραφέας που έπαι-ζε υέστρια ή και έντελώς άσημιατα έργα να ά-ποκτήη άν όν διεθνή τριβύλλιστον πα-νελλήνιο όσημ. Πως αυτό; Άπολύστα: δεν είναι άδύνατον τα υλοτομήματά του που δεν έδιαβάστηκαν ως βιβλία να μαγεύ-σουν ως σενάρια!

Αυτή άκοιρώς ή πιθανότης είναι και τούς συγγραφείς μας να έλθουν τον προ-σέγγ γεμώνα ως μιά ανανήντη ευκαιρία. Έ-πειτούς, ήλθε ή ώρα να δρασθώμεν! Ε-πει όίλιμ δεν θά υπάσχει, Άναστατικώς θά γίνουν ελληνικά, Άλλά γιά τα ελληνικά όίλιμ δεν είναι δυνατόν παρά να χρησιμοποι-ηθούν σενάρια που έλθουν από ελληνική υλοτομήματα ή διηγήματα. Έτσι, περά-δύναται δεν θά είναι πια νομίζον στα έλ-λολο υπό βιβλίων που υατάνε περιμένον στα όραση των βιβλιοπωλείων. Θά έρ-σόντων με θαυμασίο γινίδες θεατών. Και πιθανόν να τα πιπιλίζουν σαν καραμέλλες

και υερικές κατακόχκινες γλωσσίσσες... Έγουν άδικο, λοιπόν, οι συγγραφείς μας να περιμένουν με άνυπομονησία αυτόν τον γεμώνα;

—Οοο—

Μου καταγγέλλεται και το καταγγέλλω: στα προγράμματα υιάς επιθεωρήσεως που παί-ζεται συνεχώς επί δυό μήνες σιγουράρει το όνο-μα ενός ανθρώπου που μπορεί να ήχη έλες της ικανότητες του κόσμου Άλλά δεν είναι συγγρο-φές.

Ο άνθρωπος αυτός δεν είχε ποτέ σχέση με το θεάτρο, δεν είχε άνδρη ποτέ σε καμινάκι, σίγυ-οίζονται, — και κυρίως δεν είχε δώσει ποτέ το δικαίωμα σε κανέναν να τον κατηγορήσει έστω και γιά ένα από τα μι-κρολοσθήματα, στα όποία παρσφύρονται οι νέοι όταν διαβάζουν κακή φιλολογία. Δεν έδημιούσε, — και είναι προς τιμήν του! — ούτε ένα στίχο. Και δεν άποκλείεται, θέ-βαι, ή ιωνιδία ευάνισης ενός επιθεωρησι-ογράφου. Ίσως αλλίστα ή ευανίσεις αυτού του είδους είναι καλλίστερες. Άλλ' ή κακές γλώσσες λένε ότι ή ευανίσεις που έ-γει προκαλεί τις ύποψίες ούτε νέα εί-ναι ούτε αινωδία. Και άδιστάτως καταγ-γέλλουν ότι ή επιθεωρήσεις που έκαμε γινω-στό ένα έντελώς άγνωστο όνομα, έιναι...

ΖΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

WILHELM LICHTENBERG

ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

Θα γινόταν η γενική δοκιμή όλου του έργου. Λίγοι μηχανικοί μόνο κι' οι άνθρωποι του θεάτρου. Η είσοδος ήταν αυστηρά απαγορευμένη στο κοινό και στους δημοσιογράφους, επειδή παρ' όλες της προσπάθειες που κατεβλήθησαν, το άνοστο έργο του νεαρού συγγραφέως δεν ήταν ακόμα έτοιμο. Κι' αυτό ήταν η προμερία! Στην μέση του παρακέντου ήταν ένα τραπέζι φωτισμένο και γύρω καθόνταν ο ρεζίσσος και μερικοί δοκιμαστικοί συγγραφείς, διευθυντές, εκδότες και κριτικοί. Πολύ πιο πίσω, στα σκοτεινά, καθόταν ο νεαρός συγγραφέας. Κάθε λέξη, που προεβόταν στην σκηνή, αντηκούσε στ' αυτιά του σαν καμουτακιό. Μαζεύονταν σαν έντομος λες για να μην τον πληγώσουν τα ίδια του τα λόγια, που τον έφταναν σαν βολίδες. Τόσος που τόσους από την σκηνή, δεν του φαινότανε τόσο άσπρη, όσο ήτανε τότε...

Έκανε όμως κουράγιο: το τέλος του έργου, θα έφτασε την κατάσταση και θα τον έβγαζε άποστολο! Γιατί το είχε γράψει με εξαιρετικό κέφι κι' είχε πεποιθήσει σ' αυτό... Σε λίγο του κόπηκε η αναπνοή του. Ερχόταν επί τέλους η τελευταία, η αποστασιαστική, η περίσφιμη αυτή σκηνή του έργου που έπρεπε να κλείσει τον κύκλο της, γελώντας από την ζωή κι' απ' την μοίρα...

Ο ήθοποιος Φερντέντ έβλεπε στο προσκήνιο. Το παίξιμό του στής προηγούμενες σκηνές ήταν υπέροχο κι' ο Μιρόν, ο νεαρός συγγραφέας, ήταν βέβαιος πως αν έπαιξε κι' αυτήν την σκηνή με το ίδιο υπόλοιπο, η επιτυχία του έργου του ήταν άποσπαστη.

Μα ο Φερντέντ, επηρεασμένος ίσως από της πρώτες σκηνές, έσπασε. Ανακάλεσε τα μαλλιά του με μίαν υστερική νευρική ταραχή, πογώνισε ως την ομίση και φώναξε δυνατά κάτω στην πλατεία:

«Ουί! Αυτήν την σκηνή δεν την παίζω! Δεν μπορώ! Θέλω σωστή καταστροφή!»

Ο Τουτάν, ο ρεζίσσος, στάθηκε λίγο κι' έστρεψε επί πλάγιος από τα δόντια του, καθώς συνήθως να μιλήσει.

«Έξοστε, Φερντέντ, γιατί δεν μπορείτε να παίξετε αυτήν την σκηνή; Γιατί απλοστάσια δεν είναι καθόλου καλή...»

Ο Μιρόν αναπήδησε τρέμοντας από την θέση του. Μα ο Τουτάν, γυρίζοντας προς το μέρος του, του είπε ήρεμα:

«Δεν είναι καλή η σκηνή σας, αγαπητέ Μιρόν! Γι' αυτό να μη σας κακομανή, που θα την κόψουμε!»

«Θα την κόψετε; φώναξε ο Μιρόν, πίνοντας το κεφάλι του και με τα δύο του χέρια...»

«Ναι, Ο Φερντέντ, που δεν θέλει να την παίξει, είναι ένας ήθοποιος με πείρα και κατ' εξοχή. Η τρέλα δεν στέκει στο σημερινό θέατρο. Το κοινό θα σουβίσει. Ο ήρωας δεν πρέπει να τρελλάθαι, αλλά να' αργήσει θάροστα την καινούργια ζωή του...»

«Ποτέ! φώναξε ο Μιρόν κι' έωρθε προς την σκηνή. «Βείε! θα κάμω τον συγγραφέα, ή εγώ, που με το έργο δικό μου!»

Την ίδια στιγμή ο Τουτάν, χωρίς να δώσει καμιά προσοχή στα λόγια του Μιρόν, εγκατέλειψε την θέση του και πήγαινε ν' ανέβει στην σκηνή. Μα ο νεαρός συγγραφέας τον πούλασε και τον εμποδισε ν' ανέβει την σκηνή. «Ήταν σχεδόν έτοιμος να πέσει στα πόδια του...»

«Ετσι είναι το παληοθέατρο, αγαπητέ Μιρόν. Μην επιμένετε!»

«Αδύνατον! Η σκηνή αυτή θα μείνει, καθώς την έγραψα.»

Ο Τουτάν έκανε μια αδιάφορη κίνηση, θέλοντας να παραμερίσει τον Μιρόν, κι' αυτός είχε καταφέρει πάνω στην σκηνή.

«Αφήστε με λοιπόν να περάσω, νεαρέ μου, του είπε ο Τουτάν με παρικό ύφος. Ίσως μπορείτε να γράψετε, κι' από θέατρο δεν καταλαβαίνετε καθόλου! Αφήστε σε μένα αυτήν την φροντίδα. Θυμάστε πως μια σκηνή παραφροσύνης θα συγκινήσει το κοινό, κι' λοιπόν πλανιέστε! Το κοινό, αντί να συγκινήθαι, θα γέλασε από τα γέλια.»

«Κι' ο βασιλέας Αλέξ; Ο Αμλέτος; τραύλισε ο Μιρόν.

«Αυτό μας έλειπε τώρα, να συγκρίνετε τον εαυτό σας με τον Σαίξπηρ, είπε ο Τουτάν ειρωνικά, κατορθώνοντας να του ξεφύγει και ν' ανέβει στην σκηνή.»

Μα ο Μιρόν άρχισε τότε να φωνάζει σαν

Κάθε λέξη που προεβόταν στην σκηνή αντηκούσε στ' αυτιά του σαν καμουτακιό.

τρελλός:

«Αν αλλάξετε την σκηνή, θ' αποσβώ το έργο μου.»

«Δεν έχετε το δικαίωμα!»

«Δεν έχω το δικαίωμα, την στιγμή που μου καταστρέφετε το έργο μου!»

«Επί τέλους κύριε! Αφήστε μας να κάνουμε την δουλειά μας, είπε ο Τουτάν, γάροντας την ύπουλή του.»

Ο Μιρόν έκανε ν' ανέβει την σκηνή της σκηνής, κι' αυτήν την ώρα τον εμποδισε ο ρεζίσσος. Τότε, γυρίζοντας να γάση καιρό, ο νεαρός συγγραφέας βρέθηκε μ' ένα πλήθος πάντων στην ομίση. Τα αυτιά του έβγαζαν αστραπές. Η έκφραση του προσώπου του ήταν τρεμωτή. Με φωνή που προέκυψε αληθινή κρίση, είπε δυνατά στους ανθρώπους που ήταν γύρω του:

«Μη με πλησιάζετε κανείς! Αλλοιμονό σας αν κάνατε βήμα! Όποιος τολμήσει να αλλάξει και μια εσώτα λέξη από το έργο μου θα υπο το πληρώσι με την ζωή του!»

Οι ήθοποιοι υπεβλήθησαν εντομικοί. Ο Τουτάν, ούσει δειλός, έστρεψε αμέσως να ξενακατέσει στο πακέτο. Ο Μιρόν άρχισε τότε να γέλα άγρια και διακαυσιμένα. Τρέγοντας από την μια άκρη της σκηνής στην άλλη, για να βγει μια δεικνύσα, γυμνώντας το κεφάλι του στους τοίχους. Μια ήθοποιος έβγαλε μια πασαρεγγιά κραυγή.

«Κύριε πύσσον! Αυτός τρελλάθηκε!»

Κι' έφυγε τρέμοντας προς τα παρασκήνια. «Όλοι οι ήθοποιοι την ακολουθήσαν, Ο Μιρόν έμεινε τέλος μόνος πάνω στην σκηνή.»

νή. Τα μάτια του γύριζαν ένα γύρω, για να συναντήσουν μια ζωά ψυχή. Μα όταν είδε πως όλοι τον είχαν εγκαταλείψει, μια επιρροή ολίγη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Τα γέλια του έβγαζαν στήλη, σαν να γύρευαν κάποιο στήριγμα. Γύρισε βλέποντας κάτω στο πακέτο τους έμπλεκτους ανθρώπους που τον παρακολουθούσαν άφωνοι, έωρθε προς την ομίση, έκανε ν' ανέβει στην πλατεία. Μα δύο μηχανικοί του θεάτρου, οι πρώτοι που συνήλθαν από την έκπληξή τους, έτρεξαν και τον έπιασαν από πίσω.

«Ένα γιατί! φώναξε ο διευθυντής, πό κάτω. Τρελλάθηκε ο δραστηριότης!»

Σε λίγα λεπτά ο γιατρός ήρθε κι' ο Μιρόν οδηγήθηκε στην κλινική.

«Να διακόψουμε την δοκιμή; ρώτησε ο Τουτάν τον διευθυντή.

«Δεν είναι καλή! Αύριο θα γίνη η προμερία. Γιατί να την αναβάλουμε; Έπειδή τρελλάθηκε ο συγγραφέας; Πολύ άσπρη όμως εγώ δεν τρελλάθηκα ακόμα.»

«Όπως αγαπάτε, είπε ο Τουτάν κι' ο νέος της σκηνής τρέμοντας.

Ο Φερντέντ ήταν τώρα σκεπτικός. «Ποιαν φανερή η συγκίνησή του.

«Ήταν πολύ συναρπαστικό, είπε τότε. Δεν είστε της γνώμης αυτής, Τουτάν;»

«Συναρπαστικό λέει; Μαύρο σύννεφο κι' είχε πιάσει. Ακόμα τρέμω.»

«Όστε επιμένετε πάντα, πως μια σκηνή παραφροσύνης, αντί να συγκινήσει, θα κάνει κομική εντύπωση στο κοινό;»

«Αυτό εξαρτάται από τον ήθοποιο.»

«Αντ'αυτή; Έκανε ο Φερντέντ πεπεισμένος. Έχετε την ιδέα πως δεν θα υπέκυψα εγώ να τα βγάλω πέρα με την σκηνή;»

«Δεν λέω αυτό ακριβώς. Αλλά σε πέντε πρώτα μια δοκιμή της σκηνής, καθώς την έγραψε ο συγγραφέας.»

Η δοκιμή έγινε. Ο Φερντέντ, παίχοντας ήταν φανερό πως ευμενέται σε πολλά σημεία τον συγγραφέα, που είχε τρελλάθαι από τον έργο. Σιγά-σιγά όμως άνοιξε την φαντασία του να δουλεύει και στο τέλος η τέχνη του έσοθήσε και κόνι τον τρελό πύσσονα και πύσσονα συνταραχτικά κι' από τον έργο του Μιρόν!

«Όταν έπεσε η αλλαία, ο Τουτάν έμεινε για λίγες στιγμές άφωνος. Κι' οι άλλοι που παρακολουθούσαν την σκηνή, ραίνονταν έξαιρετικά συγκινημένοι.

«Λοιπόν, τι λέτε Τουτάν; ρώτησε ο διευθυντής τον ρεζίσσο.

«Ο Τουτάν, σκύβοντας το κεφάλι του ντροπισμένος, μουρμούρισε:

«Ας μείνει η σκηνή καθώς έχει. Τότε δεν την βιάσκη καθόλου άγρια.»

«Έτσι λέω κι' εγώ, πρόθεσε ο διευθυντής.

«Έτσι! από μια ώρα έστειλαν στην κλινική για να πληρωσθούν τί γινόνταν οι τρεις συγγραφείς, κι' από πίσω να έρθουν τίποτα θετικά. Μόλις την έπεισε, κι' έγινε η προμερία κι' έπαιξε το έργο. Το έσοθον του θεάτρου έλθαι την πλάση, κι' ο Μιρόν δεν ήταν καθόλου τρελλός.

«Απλοστάσια είχε ποσοποιήσει τον τρελό για να πείσει την καλλιτεχνική διάνοη του θεάτρου να μην το αλλάζουν την τελευταία σκηνή του έργου του. για την επιτυχία του οποίου ήταν τόσο βέβαιος. Ο διευθυντής της κλινικής μάλιστα πρόσθεσε:

«Μην άπορείτε όμως καθόλου. Είναι πιστευτικό αποδοκιμασμένο, πως κανείς συγγραφέας δεν είναι... διανοητικός ενόχολογός τάξει!»

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΛΙΧΤΕΝΒΕΡΓΚ

00000000000000

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

00000000000000

Ο Γιάννης Καμπύσης ήτανε μια φυσιογνωμία δυνατή και πρωτότυπη μέσα στη λογοτεχνική ζωή μας. Παρουσιάστηκε με δραστή, έγραψε μερικά πρωτότυπα και θαρραλέα παραμύθια και πέθανε πολύ νέος. Όσοι έσημειωσαν το πέρασμά του μια φωτεινή γραμμή. Γιατί ήταν ένας πρωτοπόρος, προπάντων στη θεατρική μας φιλολογία.

Γεννήθηκε στην Κορώνη την 5 Ιουνίου 1872 και πέθανε στην Αθήνα την 25 Νοεμβρίου 1901. Δηλαδή έζησε μόνο 29 χρόνια. Κι' όμως πρότασε και να δημοσιοποιήσει και να πάρει μια θέση μέσα στην νεοελληνική γραμματελογία.

Πολύ νέος ήρθε στην Αθήνα από τον Μωριά και σαν τελειώσε το γυμνάσιο, σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο. Ήρθε το δίπλωμα και γρήγορα διορίστηκε υπάλληλος στο υπουργείο των οικονομικών. Μα το 1898, σε ηλικία 26 χρονών, άφησε την θέση του και πήγε στην Γερμανία. Πεδούσε να γνωρίσει εκεί πλατύςτους καλλιτεχνικούς ορίζοντες. Μα έμεινε μόνο μερικούς μήνες. Έπειτα πάλι γύρισε στην Αθήνα, αρρώστησε και πέθανε φθισικός δύο χρόνια κατόπι...

Το πρώτο βιβλίο τ'όγαλε ο Καμπύσης το 1896. Ήταν ένας τόμος με δύο θεατρικά έργα του! «Το μυστικό του γάμου» και «Η αρετή της ζωής». Τον επόμενο χρόνο, το 1897, έγραψε σ' άλλο βιβλίο άλλα δύο θεατρικά του έργα: την «Μίς Άννα Κοδελί» και τους «Κουδούρους».

Τα τέσσερα αυτά έργα ήταν δράματα με υπέροχες κοινωνικές, κι' με νέο τρόπο γραμμένα. Μ' αυτά και από άποψη γλωσσική και από θεατρική τέχνη ο Καμπύσης άνοιξε νέους δρόμους στην τότε θεατρική μας φιλολογία.

Γι' αυτό, λίγα χρόνια έπειτ' από τον θάνατό του, ο μακαρίτης ο Χρηστούλας έπεισε στην «Νέα Σκηνή» τον τότε «Κουδούρο». Τ' άλλα τρία έργα του Καμπύση δεν παίχτηκαν ποτέ στο θέατρο.

Το τελευταίο θεατρικό έργο του Καμπύση ήταν «Το θαυμάσιο της Μάνας», που ο κ. Καλλιμάσης το τόνισε και τόχμας ένα ωαίο μελόδραμα...

Μα έξω από τα ποιήματα ο Καμπύσης. Πρώτο το «Βιβλίο των συντριμμιών», και κατόπι το δραματικό ποίημα «Στα σύννεφα».

Έκανε ακόμα κι' μερικές μεταφράσεις από τα Γερμανικά.

Στο περιοδικό «Τέχνη» που διείθυσε ο Κ. Χατζόπουλος έγραψε συχνά ο Καμπύσης. Πρώτα ποιήματα κι' έπειτα με σειρά φιλολογικά γράμματα από την Γερμανία.

Και κατόπι, αφού έπαιξε η «Τέχνη», έβγαλε το περιοδικό «Διόνυσος» μαζί με τον κ. Δατ. Χατζόπουλο.

Επειδή έγραψε στην «Τέχνη», δηλαδή στο πρώτο περιοδικό που βγήκε ύλτακρο γραμμένο σ' αυτό το ποίημα του Καμπύση, Παρωδιώθηκε κι' εσαυτοίς έγραψε ποίησες οές!

Εκτός όμως από της σάτιρας αυτού του ποιήματος, η εφημερίδα «Εστία» του 'Αδ. Κόρου συχνά επείραζε τον Καμπύση στη στήλη της σ' Κόσμος. Το ίδιο κάναμε κι' άλλες εφημερίδες.

Και κατά της Αποκομής του 1899, την εποχή που ο Καμπύσης είχε πάει ταξίδι στη Γερμανία, γίνθηκε μια μαλακάρια, που μ' αυτήν εσαυτοίς έγραψε ο Καμπύσης. Στην μαλακάρια αυτή ξεχώρισε και είχε την πρώτη θέση το όνομα του Καμπύση. Τον παρίστανε κάποιος άρκετα βίαιος και τρελός, τα μαλλιά του φώναζε σπαραχτικά:

«Το παιδί της! Γλύτωσέ το το παιδί της! Είναι βγαμένο απ' την ψυχή μου το παιδί της.»

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

«Α, το παιδί μας! Όυαγέ μου, το παιδί μας. Ξεμείνσε, Πούν' το παιδί μας;»

«Ω, Μάρθα, πούν' το παιδί μας;»

«Ω, πάει, πάει το παιδί μας!»

«Όταν δημοσιεύθηκε κι' άρχισε να σχολιάζεται το ποίημά μου, ο κ. Ν. Λάσκαρης εσύνθεσε μια σατυρική παρωδία του ποιήματος αυτού του Καμπύση και την α-φείδωσε στη «Μαλλιακή Σχολή».

Ίδου και η παρωδία:

«Αχ, και την ώρα εκείνη άγαπα το παιδί της.»

Μάνα του σ' ήσουν στο παιδί της.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Προηγούμενα)

«Ένα μυστηριώδες άτομο, ο «άρχοντας» Μάρκος Χένεο, αγαπά με πάθος την Ραχήλ, κόρη του Έδουαρου παλαιού Μοίς Καμπίλ, ο οποίος την προτείλει καθημερινά να τον παντρευτεί. Η Ραχήλ όμως αγαπά τον Ρανιέρ Λαμπερτίν. Ένα βράδυ η Ραχήλ, «δύο» από μια βίαιη σκηνή με τον Χένεο και τον πατέρα της που την έπιε να συγκατανεύσει σ' αυτό το γάμο, — δραπετεύει απ' το σπίτι της με την υπηρετριά της Ρόζα και κατευθύνεται στο σπίτι του Ρανιέρ Λαμπερτίν.».

13.

(Η συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΑ μου, δοήθησέ μας ! είπε σ' αυτήν η Ραχήλ. Η πεοπατημένη τώρα απομακρύνθηκε από το σπίτι. Ο άνθρωπος που νόμιζαν πως της παρακολουθούσε είχε στρίψει από την πλευρά του Άντζελο Κουστόντε, ενώ αυτές έ- ξακολουθούσαν τον δρόμο τους, προχωρώντας από την αντίθετη μεριά, προς το Τσιτόνε. Μόλις δρέθηκαν στην πλατεία Μπαρμερτίν, μια αδύνατη λάμψη, το πρώτο ρόδισμα της αυγής φάνηκε στον ουρανό.

Φτάσαμε, φτάσαμε, είπε η Ρόζα. Και, σχεδόν καθυστερημένες — τουλάχιστον λιγότερο φοβισμένες — μπήκαν στην οδό Σάν Νικόλα ντά Τολεντίνο. Ο κόμης Ρανιέρ Λαμπερτίν καθόταν στο τρίτο σπίτι, δεξιά. Φυσικά, το δωμάτιο κατέλειστο. Λαχανιασμένες, σταμάτησαν μπροστά στην εξώπορτα. Όπως δέχονταν τότε, δρούσαν παύση από την προστασία ενός ανθρώπου που λάτρευε την Ραχήλ. Καμπίλ. Η Ρόζα χτύπησε με θάρος την πόρτα. Κανείς δεν τους άκουσε. Άκουσε να περπατούν μερικά λεπτά. Έπειτα ξαναχτύπησε. Ξανά, καμιά απάντηση.

Τι τρέχει άραγε ; είπε η Ραχήλ αρχίζοντας πάλι να φοβάται.

Θα κοιμάται ο θυρωρός, έβεβαιωσε η Ρόζα με πεποίθηση.

Ξαναχτύπησε δυνατώτερα, για τρίτη φορά. Άκουσαν, τέλος, κάτι συρμένους δημαγωγικούς και μια νυσταλέα φωνή ρώτησε :

— Πού είναι ;
— Φύλο του κόμης, είπε η Ρόζα.
— Ποιο είστε ; ρώτησε μια σκληρή αντρική φωνή.
— Μας γνωρίζει ο κόμης Λαμπερτίν.

— Α, μα ο κόμης δεν είναι μέσα. Η δυο γυναίκες κιντήθηκαν, αποσβολωμένες. Το κακό δεν ήταν μεγάλο, αλλά ήταν το μόνο που δεν πρόβλεπαν. Η Ρόζα πήρε μια γρήγορη ά- πόρροση.

— Δεν μας λέτε ! Τι ώρα θα επιστρέψω ο κόμης ;
— Πού ξέρει... φώναξε ο άνδρας.

με ένα υφός αδιάφορο. Δεν μου λέει ποτέ τί ώρα θα γυρίσει.
— Πάντως δεν θ' αργήσει πολύ, έ; Τι λές, πορτιέρη ;
— Πού θέτε να ξέρω ; αποκρίθηκε εκείνος, συνοδεύοντας την φράση του με μια βλαστήμια.

— Πορτιέρη, ανοίξτε μας, είπε η Ραχήλ, που έτρεμε συγκοιμή.

— Καί ποιο είστε ;
— Δύο γυναίκες. Άνοιξτε μας, επανέλαβε η νέα γυναίκα, προσπαθώντας να κατευθύνει την στιγμή της νευρικής.

— Ειστε τρελλές... τέτοια ώρα ! Πηγαίνετε να ζητήσετε άλλο καταφύγιο.

Άκουσαν τα βήματα του θυρωρού που απομακρύνονταν.

— Τι θα κάνουμε τώρα ; ρώτησε η Ραχήλ την Ρόζα, συστέφοντας τα χέρια.

— Άς περιμένουμε λίγο.

— Εδώ, μόνες, στα σκοτεινά ; Κι' αν δεν γυρίσει ;
— Δεν είναι δυνατόν !
— Και τί μπορεί να ξέρουμε εμείς από την ζωή του ; είπε η Ραχήλ με κάποια δόση πα- ρας.

— Ένας νέος που σ' αγαπά τόσο ! φώναξε η Ρόζα, κιντώντας δεξιά και αριστερά της για να δη μήπως ερ- χόταν κανένας.

— Πού ξέρει !
— Κανείς δεν ξέρει. Από την μια μεριά του δρόμου, μέσα στο μουσικόταδο της μέρας που μόλις έρχαζε, περσάναν δυο-τρία άμαξια, που ερ- χόντανε από τον σταθμό. Την ώρα εκείνη είχε ειδικότητα ένοπλη για να δη της δυο εκείνες γυναικείες σιλουέτες που ήταν κολλημένες θα- ρείς στην εξώπορτα.

— Τι κοίτο, Θεέ μου ! μουρμούρισε η Ραχήλ, τρεμουλιάζοντας.

Η Ρόζα ξαναχτύπησε την πόρτα. Άκού- σθηκαν ξανά τα συρτά βήματα του θυρωρού, που ρώτησε σε λίγο με την βαρειά του φωνή :

— Πού είναι ;
— Για όνομα του Θεού, πορτιέρη, άνοιξέ μας. Είμαστε δυο όλομναξες γυναίκες αυτή την ατακάλλη ώρα μέσ' στον δρόμο ! Ο κύριος κόμης μας γινώσκει. Θα σ' πη πως κάποτε πολύ καλά που μας δεχτήκατε, όταν γυρίση, ίκενσε η Ρόζα.

Από το πίσω μέρος της πόρτας άκουσθη- κε ένα μουρμουρητό, ίσως και καμιά βλα- στήμια.

— Άνοιξτε τη θυρίδα και θα δите πως εί- μαστε δυο γυναίκες, όλομναξες. Στιβαίνει κάτι πολύ σοβαρό, κάτι για το οποίο ο κόμης ενδιαφέρεται προσωπικά ! επανέλαβε η Ρόζα, προσπαθώντας να μεταχειρισθεί τα καλύτερα πειστικά μέσα.

Ο πορτιέρης φάνηκε πως μεταπερίστηκε για την ίδια στιγμή άκουσθηκε ο θόρυβος έ- νος σύρτη που άνοιγόταν.

Η θυρίδα της εξώπορτας άνοιξε λίγο κι' ο θυρωρός έβγαλε την άνομοξευτημένη μορ-φή του, με ακατάστατα τα δόματα γένεια και τα μαλλιά που την επλάσιω- ναν.

— Μα τί θέλετε, τέλος πάντων ; εί- πε περιεργασμένος την Ρόζα και την Ραχήλ.

— Πορτιέρη, είκαμε η Ραχήλ, του- νοποιζόντας απ' το κοίτο. Έδώ πέρα θα πεθάνουμε από το κρύο και τον φρέ- δο. Κάνε μας τουλάχιστον τη χάρη να μπει- νουμε στο παραθύρι. Θα προσφιλιαθώ- με έτσι από το κρύο και θάμιαστε και πιο ασφαλισμένες.

— Μα είστε γνωστές του κόμης ; ρώτησε ο θυρωρός κι' ένα τελευταίο δό- σποτο βλέμμα.

— Θα δής, θα δής όταν επιστρέψω, μουρμούρισε η Ρόζα κοιτώντας το κε-φάλι.

Ο θυρωρός άποσφώδρησε λίγο και

άφισε να μπειν ή δυο γυναίκες στο πορ-τιέρη. Έκείνες στάθηκαν άκινητες στο θύλο, εξώπορτας, μη τολμώντας να προχωρή- σουν περισσότερο. Η Ραχήλ άφισε έναν βαθύ στεναγμό και άμέσως έσπρωξε τα πόδια της στην πόρτα. Ο θυρωρός, λιγότερο ναυσος απ' όσο φαινόταν, τώρα που της άφίσει να μπειν, ήταν διατεθειμένος να φερθή με ευγένεια. Πού ξέρει ποιο πό- λογοι νάχαν αναγκάσει της δυο αυτές γυναι- κες νάρθουν σε μια τόσο ακατάλληλη ώ- ρα ! είχαν έπιμειν ή καμίνες τόσο πολ- γοντας πως ήταν γνωστές του κόμης. Λο- περτίν ! Τον περιέμεναν, πάλι, με την βα- ρύτητα ! Καμιά αδοθηματική περιπέ- τεια...

Αλλά ο θυρωρός ήταν πιστά άποσφώ- στον κύριό του, που τον υπηρετούσε απ' α- δί, και δεν ήθελε να του φανή δύσκολο. Μπήκε στο θυρωρείο του και πήρε δυο κ- λες.

— Δεν κάθεστε ; της είπε.

Η δυο γυναίκες τον ευχαρίστησαν, κα- τ'αλήθεια. Ο δρόμος και ή άγνοια που είχαν κουράσει. Καθόσανε. Ο θυρωρός έ- ψε ήσυχος την μικρή συ- ζήκη πέρα του... ένα δώρο κι- κυρίου του.

— Ο κόμης άγαί πάλι γυρίσει ; είπε η Ρόζα, η άνοιξη την κοιτώντας.

— Πάντα έρχεται από το σκοτεινό, αποκρίθηκε ο θυρωρός.

— Τόσο πολύ αν πά- ραινετα παράξενο, είπε εκείνος αδοθη- μά.

— Εξέρετε, οι νέοι πάντα... παρεξη- μωμένος είπαιτα ένα μά μικρή παιδί.

— Ο κόμης είναι πολύ καλός πρὸς τις ε- λπές άμέσως ή Ρόζα.

— Ένα κοίματι μάλαμα, κοίμα μου ! κα- τ'αλήθεια είπαιτα, στην ήλικία του ή είκαμε, να τόσο πολλές !... και σάπια, έλαιο, πως ή Ραχήλ τον κυττούσε χλωμάς, με τα μάτια δροσινά.

Μεσολάβησε ξανά μια λιγότερη συζή- τηση της ήμερας γινόνταν σιγά-σιγά άπο- σφώδρη.

— Μπορεί και νάρψει κι' έλας ταξί, μου- ρούρισε ξαφνικά ο θυρωρός.

— Μπρά ! Επρόκειτο να φύγει, ρώτη- σε Ρόζα με αγωνία.

— Ναί. Νομίζω μάλαστα πως έχει έτοι- μος και της βαλίζες του, ένα σωρό.

— Α, έτσι ! Είκαμε ή υπηρετριά της Ρα- χήλ, άμήχανα.

— Πού ξέρει, λοιπόν, αν δεν έρπει τις ο- ρές της βαλίζες του, που μπορεί να μην συ- γαγγίλει ύστερότερα να το της σταλεί.

— Θα δите πως δεν έχει φύγει, είπε η Ρόζα, χαμογελώντας.

— Μα ξημέρωσε ! φώναξε η Ραχήλ, έλ- λει. Άργησε καμιά φορά τόσο πολύ !

— Πού, ναί, άργησε τότε-τότε. Άλλά δώ κι' ένα χρόνο τώρα, γυρίζει πάντα νωρίς σπίτι του.

Η δυο γυναίκες αντήλλαξαν μια γρή- γρη ματιά.

Σ' όλο το διάστημα της μικρής αυτής νομιλίας τους, ή εξώπορτα έμεινε κλει- στα. Ξαφνικά δυο δυνατά χτυπήματα τον έ- ν' άνατηδήσαν.

— Νά τον ! είπε ο θυρωρός, βάλλον- τας στην τάση του και πηγαίνοντας ν' άνατηδήσουν.

— Νά τον ! επανέλαβαν κι' η Ραχήλ κι' η Ρόζα χλωμάζοντας απότομα.

— Τόσο δεν ήταν εκείνος.

Ήταν ένας άπρητος με λιθόρα, μια λι- θαυγάλαξη με κίτρινο σιρόπι, που έφτα- να γράμμα. Η βίαιος τον ήταν χλωμή. Ο κόμης Λοντίν Λαμπερτίν ; είπε ο θυρωρός.

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

— Έχω ένα γράμμα εξαιρετικά έπειγον, ά- ποκρίθηκε ο άλλος.

Και πράγματι, το υφός του τον έδειχνε πολύ ταρωμένο.

— Πού ξέρει αυτό το γράμμα ; ρώ- τησε ο θυρωρός συνηθισμένος στον άσχη- ξεταστικό ρόλο του.

— Μία κυρία..., ή κυρία μου..., είπε ο ύπ- ρέτης διστακτικά. Άλλά σ' άναλαμάνω πως πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό.

— Τότε πάμε μαζί επάνω, είπ' ο θυρωρός. Τρομοκρατημένες, άνησυχες, ή δυο γυναι- κες έμειναν μόνες. Κιτάζαν ή μια την άλλη άμήχανες, χωρίς να τολμούν να ξεφράσουν της σκέψης τους. Ένοιωθαν πως κάτι το πολ- λο σοβαρό είχε συμβεί. Άλλά δεν μπορούσαν να φαντασθούν τίποτα το συγκεκριμένο. Τόσο ή Ραχήλ, όσο κι' η Ρόζα ήξεραν πως ο κόμης Λοντίν Λαμπερτίν ήταν ο δειός του Ρανιέρ, ο μοναδικός συγγενής που του έμεινε. Έ- νος μεσκόπος κύριος που λάτρευε κυριολε- κτικά τον άνερό του.

Προφανώς εκείνο το γράμμα, το τόσο έ- πειγον και τόσο σοβαρό, και μάλιστα σταλ- μένο σε μια τέτοια ώρα, κι' έπειτα από μια νύχτα που ο Ρανιέρ την είχε περάσει έξω από το σπίτι του, θα έλεγε σοβαρά πράγ- ματα. Τι νάλεγε όμως ; Πά- νω σ' εκείνη την καρέκλα, πίσω από κείνη την εξώπορ- τα, σάν μια φτωχή έγκατα- λευμένη ζήταν, ή Ραχήλ Καμπίλ, ή άμορφη ίσρα- λήσιος, άρχισε να συνταράζεται από μια τρο- μερή άμφιβολία.

Τόσο, ο ύπρητος με την λιθόρα ξανακα- τέβηκε : ήταν μόνος. Πέρας γρήγορα μπρος απ' της δυο γυναίκες, χωρίς να σταματήσει : άλλά κι' αυτές ούτε πρόλαβαν να τον φωνά- ζουν για να μείνουν κάτι. Και ο φόβος τους μεγάλωσε, μεγάλωσε ακόμη περισσότερο.

Έπειτα άκούσθηκαν βήματα στο πρώτο πά- ναμα και ή πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε με θόρυβο. Κάποιος κατέβηκε την σκάλα συνοδεύοντας κι' από άλλο ένα πρόσωπο : ήταν ένας κύριος, όχι πολύ γέρος, ντυμένος μαύρα, με μια μικρή σεδάσμα. Άλλά ή όψη του φαινόταν ταρωμένη και τα χαρακτηριστικά του συνεπασμένα. Και το ήμα του ρωμαλέου αυτού άντρα, που δεν μπορούσε νάταν πάνω από πενήντα χρόνων, ήταν κι' εκείνο άστα- θές. Άδεια του περπατούσε ο θυρωρός, το έ- δικ ταρωμένος και σιωπηλός. Και οι δυο απ' άνδρες περσάναν μπρος από της γυναι- κές δίχως να της κυττούσαν, δίχως σχεδόν να της δοιν, σάν να μην ύπησαν θαρρείς. Για μια στιγμή, ο ηρωικός κύριος κι' ο θυρωρός στάθηκαν άκίνητοι μπροστά στην εξώπορτα, ενώ ο τελευταίος αυτός σφύριζε για νάρθη και να άμεί από την πλατεία Μπαρμερτίν. Και κατάβηκαν μ' ένα υφός τόσο λυπημένο, που ή Ραχήλ, που τους περιεργαζόταν προσεκτικά, είπε στην Ρόζα :

— Στρέψτε κάτι κακό στον Ρανιέρ. Και έκανε να σηκωθεί. Άλλά ή Ρόζα την έ- κράτησε, πλάνητάς την από το μπράτσο.

— Κυρία, μην κινήσετε !

Ο δειός του Ρανιέρ άνέβηκε σ' άμάξι και έλ- γοντας βιαστικά μα διεδύνθη στον άμα- ξά, έφυγε. Ο θυρωρός έμεινε για μια στιγ- μη άκόμα μπροστά στην πόρτα, κατ'όντας σ' άμάξι που άνομαζονόνταν. Έπειτα γύρισε σ' ένα-σινά μέσα.

— Καλέ μου κύριε, είπε με μια θλιμμένη φωνή, μπορείτε να φύγετε.

— Γιατί ; ρώτησε ή Ρόζα, που είχε σηκω- θή κι' έλας βίαια, ενώ ή Ραχήλ άποσβολωμέ- η δεν μπορούσε ν' άνοιξη το στόμα της.

— Γιατί ο κόμης Ρανιέρ δεν πρόκειται νάρθη πάλι σπίτι.

— Δεν θαύω ; Έφυγε ταξίδι ;

— Άν έρπει ; Όχι. Μάλλον για τον έλ- λον κόσμο είν' ένδεχόμενο να φύγει, το καί- μένο το καλήμαρι !... Τού έτυχε ένα δυστύ- χημα, μια μεγάλη συμφορά.

— Εξέ μου και Κύριε ! φώναξε ή Ρόζα.

Χλωμή και παγωμένη σάν ένα πτώμα, ή Ραχήλ Καμπίλ δεν είχε πιά τίποτε το ζων- τανό μέσα στα μάτια της, που κυττούσαν ά- τονα μπροστά τους.

— Τον έχτύπησαν... κάποιος δολοφόνος... με μια σιδερένια γροθιά στα πλευρά...

— Τον σκότωσαν ; είπε χαμηλόφωνα ή Ρόζα.

— Σχεδόν...

— Και πού είναι ; Πού είναι ; φώναξε ξαφ- νικά ή Ραχήλ με μια παρακτική φωνή.

— Για όνομα του Θεού, κυρία...

— Πού είναι λοιπόν τώρα ;... Πέστε μου να πάω να τον δω πριν πεθάνη ! φώναξε ή Ραχήλ, αρπάζοντας τα χέρια του θυρωρού και παρακαλώντας τον.

— Τι να τον κάμης, κόρη μου ; είπε ο θυ- ρωρός, που γέμισαν κι' αυτών του τα μάτια από δάκρυα. Οι άτιμοι αυτοί του κατάφεραν ένα θανάσιμο χτύπημα !

— Άχ ! ο Μάρκος Χένεο ! Ο Μάρκος, ο δολοφόνος ! φώναξε σάν τρελή ή Ραχήλ Καμπίλ. Σας έξορκίζω, πέστε μου λοιπόν πού είναι.

— Πληρώθηκε μπροστά στην πόρτα της κόμηςσας Κλάρε Λορεντάνα.

— Πάμε ! είπε ή Ραχήλ, χωρίς να δώσει προσοχή σ' αυτό το όνομα.

— Τι να πάτε να κάνετε ;

— Τι να πάτε ; Φαίνεται πως ο κόμης χτυπήθηκε εξ αίτιας μιας γυναίκας και πως τον μετέφεραν μέσα στο σπίτι.

Της κόμηςσας γιατί ξεφυλάει. Έκει άκριβώς πάει τώρα κι' ο θεός του !

— Πάμε ! επανέλαβε ή Ραχήλ με μια ά- πελπισμένη φωνή.

— Μα δεν ξέρετε λοιπόν πως το σπίτι αυ- τό είναι της έρμενης του ; είπε ο θυρωρός. Έξ αίτιας αυτήνης χτυπήθηκε. Φαίνεται πως ο δολοφόνος είναι άντεραςτής του ; ο κόμης Ρομπερτό Άλμεινα. Συνελήφθη μάλιστα.

Μέσα από τα μάτια της Ραχήλ πέρασε ή άστρατη της τρέλλας...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Στον Τάμεση.

Μια ραδαία βροχή έδερνε το Λονδίνο, έ- κεινο το άπορημένο του Δεκεμβρίου. Μά- τρια οι καυτοί εκατοντάδων χιλιάδων καπνο- δόχων προσπαθούσαν να ύψωθούν στον άέρα, μέσα σ' αυτό τον κατακλυζωπό δεν έβλουν ή καμία όλ' άναλαρα σύννεφα. Οι καυτοί διασκο- πίζονταν από την βροχή και ξανάσφαιταν πά- νω στα σπεία, κάνοντας της στέγες και της προσόψεις τους όλοένα πιο μαύρες, πιο ύ- γρες, πιο δρομερές.

Μέσα στις φτωχογειτονίες του Λονδίνου, ή βροχή αυτή δεν έμπόδιζε καθόλου τον κό- σμο να κυκλοφορή έλεύθερα στους δρόμους και στα στενά. Τα άμαξια και οι πεζοί πη- γαινοέρχονταν στους δρόμους άδιαφοροί, ό- λότελα για τους κρουνοίς του νερού που έ- πεφτε πάνω στα κεφάλια τους. Χιλιά- des τραίνα, λεωφορεία, κάρτα και άμαξια, έβγαιναν απ' όλες της μεριές κι' έτρε- χαν σάν άπορημένα. Τα άμαξια, ψη- λόσωμα και ρωμαλέα, σιτημένα σ' αυτά τα μονοκείμενα λυθόστρατα, βά- αιδαν χωρίς να γλιστρούν. Οι πεζοί κυκλοφορούσαν, τυλιγμένοι στα άδιά- βροχά τους, με την κοκκώδη σπινθημένη πάνω από τα κεφάλια τους. Όλοι βια- στικοί, αλλά ήρεμοι, με το ίσοροπη- μένο αυτό πνεύμα που δίνει την ύπερο- χή στον άγγλικό χαρακτήρα.

Η άγνηση ήταν εξαιρετικά ζοφερή στις κεντρικές συνοικίες και από πάν- των στο Σίτυ, όπου κανείς δεν φωνά- ζαν να νοιάζεται αν έβρεχε ή όχι. Και ή κίνηση αυτή ήταν εξ ίσου μεγάλη και στής όχθης του Τάμεση, της σκε- πασμένης από κτίρια, έργοστάσια και βιομηχανικά καταστήματα. Ο Τάμεσις

κυλούσε σκοτεινός κι' άπειλητικός, γεμάτος από άπορημένα κάρβουνα, λαδιών, σκουπι- διών, που ή κολοσιαία αυτή μητρόπολις, με τα τρία εκατομμύρια κατοίκων, όριζει μέρα- νύχτα στον ποταμό της. Τα σκούρα και γυαλι- στερά αυτά νερά διασχίζονταν από πλοία κά- θε λογής, βαποράκια, βάρκες, όλεια φορτω- μένα έύλα και κάρβουνα. Τα πιο παράξενα άντικείμενα έπλέααν πάνω στα κύματα του Τάμεση, κύματα μαύρα σάν τα κύματα της Στυγός. Και για να πηνίχθ κανείς άκόμη, θέ- νοιωσε περισσότερο φόβο και άηδία, παρά σ' όποιονδήποτε άλλον ποταμό. Ώστόσο δεν περ- νούσε ούτε μέρα που να μην έφευγαν στον Τάμεση όχτώ έως δέκα Άγγλοι. Μερικοί, έ- νοιείται, έφευγαν από μεθυσία, χωριστά απ' αυτούς που πήγαιναν ζητώντας θεληματικά τον θάνατο και την αιώνια άνάστασι.

Άκριβώς, εκείνη την ώρα, δηλαδή κατά της τέσσερις τ' άπόγεμα, οι δυο βαρκαρόδες που φύλαγαν βάρδια πάνω στην γέφυρα του Ουεστμίνστερ, είδαν ένα ποδήμα μαύρο να σαλεύη πίσω από τα κάγκελλα του γεφυρού και να πέφει μ' έναν ύπόκοφο θόρυβο, μέσα στον ποταμό. Οι βαρκαρόδες της γεφύρας του Ουεστμίνστερ μαθημένοι σε τέτοιον έλδους πε- ριστάτικά, χωρίς να διαστούν διόλου, άρχισαν να κοιμολατούν προς το μέρος όπου είχε πέ- σει ο άπελπισμένος. Ο κολυμβητής που φύλα- γε πάντα μαζί τους, όριχτηκε σάν νερό, και, με μια θαυμάσια έπιτηδεότητα, ξαναγύρισε μετά ένα λεπτό, σέρονοντας έναν άγροσκο που γαντζώνονταν επάνω του με το τραυματικό ή φρενών των κατακλυζωπό δεν έβλουν να πεθάνουν. Ήταν ένα νέο, καλοδωμένο παλλη- κού, αλλά μ' ένα πρόσωπο κυριολεκτικά ρου- φημένο από τα βάρδια και της στεφούς. Ήταν ντυμένος καθαρά, αλλά τα ταμμένα του ρούχα φανέρωναν έναν έρπητη περμένο στην κακομοιρία. Ξαφνημένος στο βάθος της βάρδιας, δεν έδινε πιά κανένα σημείο ζωής.

Οι βαρκαρόδες και ο κολυμβητής βάδισαν να τον κάμουν να ξαναόρθη στής αίσθησης του, στάζοντάς τον, άνάμεσα στα σπινθημένα του δόντια, λίγο τέλν από το παγούρι τους. Άλλά το παλληκάρι έμεινε πάντα λιπόθυμο.

Σε μικρή άπόσταση από εκεί, ύπηρχε έ- νας μικρός σταθμός ποταμίου βοηθειών. Άλλά οι βαρκαρόδες τον έβγαιναν κλει- στό : ήταν Κυριακή και ο φίλας θεός- σης ποταμίου πιά πιά να λιαστή λίγο σε κανένα πρόστασιο, σάν γνή- σιος Έγγλέζος που ήταν. Σαστισμένοι, άπορημένοι από τον υπέρλο που τους έβρεχε, παρ' όλο που άμεινονταν άμε- τα καλά για κάθε αυτόχρεο που θα έ- σωζαν, διεσχισαν την γέφυρα του Ού- εστμίνστερ και μετέφεραν από την έλ- λη μεριά του ποταμού τον λιποθυμώ- ντα. Άμέσως μαζεύθηκε ένας σωρός από κόσμο στην όχθη της ώραςίας όδοι Ού- εστμίνστερ, μπροστά άκριβώς στο μέ- γαρο της Βουλής, και μια φωνή, κά- λισε :

— Έναν γιατρό ! Έναν γιατρό !

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ... ΤΗΣ ΑΣΩΤΗΣ ΚΟΡΗΣ...

Ολόκληρη η Σουηδία και ξεχωριστά η φιλόκαλη πόλη του Γκότενμποργκ ήταν στής γαίες και στής γιοιές της αυτές της τελευταίας υέρας. Επρόκειτο να υποδεχθώ το άσωτο παιδί της! Αυτή την φορά όμως το παιδί δεν επέστρεψε από την ξενιτειά φτωγόν και μετανοημένο, μα ένδοξο και κάτοχο μιας υψώδους περιουσίας. Ασφαλώς οι φίλοι του κινηματογράφου θα έμντευσαν περί τίνος επρόκειτο: Το άσωτο παιδί, είναι η Γκρέτα Γκάρμπο. Για να καταλάβετε καλλίτερα γιατί άνωπομονοσε κι' εφέλεγετο καλλίτερα γιατί άνωπομονοσε κι' εφέλεγετο από περιέργεια ένας ολόκληρος λαός, πρέπει να θυμηθώ τον θρύλο που συνδέεται με την θεοεινή αυτήν στάρ, που ξεκίνησε κάποτε από την πατρίδα της μικρή κι' άσπρη υπαλληλίτσα, και έπιστρέφει σήμερα διάσημη ποιήτρια μιας καινούριας και παγκόσμιας τέχνης, το είδωλο μιας παγκόσμιας θεοποιείας!

Όλοι θυμούνται ακόμα στο Γκότενμποργκ το μικρό ντυσάκι κοριτσάκι που, πριν λίγα μόλις χρόνια, πουλούσε κουπάκια και μαντιλάκια σε ένα συνοικιακό εμπορικό κέντρο Σεννέβι. Σήμερα η μικρή εκείνη πωλήτρια, που δεν είν' ακόμα παρά μόλις είκοσιέξι χρόνων, κερδίζει ένα εκατομμύριο σφράγισμα τον μήνα, διακόσιες γιλιάνες δοξαμίες την ημέρα!

Την μεγάλη Σουηδική την υποδέχθηκαν είκοσι γιλιάνες άτομα, που όλα μαζί άρχισαν να ψέλνουν την εθνική ύμνο της Σουηδίας, σαν να επρόκειτο για χαμμία πρηνιστική τους βασίλισσα.

Μόλις την είδαν ν' αποβιβάζεται, αίσθησαν όλοι—πρέπει να το πούμε—μια κάποια άπογοήτευση. Τους είχαν παραστήσει την συμπατριώτισσά τους Γκρέτα Γκάρμπο σαν ενός είδους θεά που η γραμμή του κορμού και των ποδιών της έμοιαζαν με της γραμμές της Αφροδίτης άναυδωμένης από τα κύματα της θαλάσσης. Και νά τώρα που παρουσιάζονταν μπροστά τους μια κοπέλα άρκετά αδύνατη ν' ένα πρόσωπο σμαραδένιο σ' ουκίδια, και το χειρότερο, χωρίς το παραμικρό ίχνος πούδρας. "Όλη η σιλουέττα της άπαιε πολύ από το ιδανικό πρότυπο που είχαν πλάσει μέσα στην φαντασία τους. Το ντύσιμό της το ίδιο. Η Γκρέτα Γκάρμπο φορούσε ένα μικροσκοπικό γκριζό μπασί, ένα κίτρινο πουλ-όβερ, μια γκριζά ζούστα, σκαρπίνια του ίδιου γράματος και σχεδόν δίγως τακούνια. Φαινόταν εξαιρετικά κοινισμένη και όσο της άπείναν διάφορες έρωτήσεις είχαν την εντύπωση πως επανελάμβανε διανοώς μια πομπελεκμένη τυπική απάντηση:

—Οι άνδρες πηγαίνουν στον κινηματογράφο, επανελάμβανε, για να έμαθουν, για να έμαθουν να πλάσουν όνειρα μακριά από την πραγματικότητα της κακομοιριασμένης ζωής μας. Για να άπολαύσουν κάτι. Δεν θέλω να πω πως εγώ τους δίνω μεγάλα πράγματα. "Όχι, εκείνοι που τους ενδιαφέρει πρέπει να πάνε ο όλος λόγος.

Αντιθέτως τι απάντησαν πάνω σ' αυτά οι διάφοροι συνομιλητές της Γκρέτα Γκάρμπο, υποθέτω πως η διάσημη στάρ υπερέβη κάπως. Όταν κανείς κερδίζει ένα εκατομμύριο σφράγισμα τον μήνα, πρέπει να ναι άσχετα άρελης για να λέει πως περνά μια ζωή κακομοιριασμένη. Άλλω, προφανώς, η Γκρέτα Γκάρμπο, δεν έννοωσε την υλιστική ζωή, αλλά την πνευματική, έννοωσε της ανάγκης

της ψυχής της, γιατί πρόσθεσε στο τέλος, με μια λυπημένη φωνή, σαν ένα κοριτσάκι που έλεψε από όληγον ένα κομμάτι γλυκίσματος από το ντυσάκι της μητέρας της:

—Όλες η φήμες που κυκλοφορούν γύρω μου, είναι ψεύτικες. Πιστέψτε ότι ποτέ μου δεν έγραφα ούτε μια γραμμή σε καμιάν εφημερίδα και το έδωκα διαδο γερμανικό περιοδικό που δημοσίευσε, τελευταία, μια μελέτη μου για τον Γκαίτε, δεν μόν' πλήρωσε ποτέ αυτό το άρθρο, πράγμα που άποδεικνύει όλοφάνερα πως δεν υπήρξα εγώ η συγγραφέας του.

Και, καθώς την έρωτοδωσαν τι έσκόπευε να κάνει πηγαίνοντας στην Σουηδία, η Γκρέτα απήντησε πως δεν ήθελε τίποτα άκονη.

—Επιθυμώ να έξουορασθώ, αλλά δεν έχω πόρτομα. Ζητώ μίαν ήσυχη κι' άπόμ-

Οι δύο διάσημοι άμερικανοί κομικοί Χάρντν και Λάουρελ, ο Χονδρός και ο Λιγρός, κατά την άφιξή τους πρὸ ήμερών στο Παρίσι.

νη άκρούλα. Και, καθώς την επέεξαν να δώσει πάνω σ' αυτό μια συγκεκριμένη πληροφορία, η υπαλληλίτσα στάρ απήντησε με μίαν άνεπαίσθητη δόση χιούμορ:

—Αν σας έλεγα που βρίσκεται άκριβώς η άκρούλα αυτή, άσφαλώς θάπαυε πιά να ναι ήσυχη κι' άπόμηση έπως την λαχταρώ. Καταλάβετε το πως είμαι μια υπαρκτή που δεν έχω ποτέ προδιαγεγραμμένα σχέδια.

Όπως ήταν επόμενο, θεώθηκαν έννοείται συμπατριώτες της δημοσιογράφου που ισχυρίσθηκαν πως η Γκρέτα Γκάρμπο πήγε στην πατρίδα της με την πρόθεση να παίξει σ' ένα εθνικό φίλμ η να ιδρύσει, με ατομικά της κεφάλαια, μια σουηδική κινηματογραφική εταιρία παραγωγής ταινιών. Μακάρι η Γκρέτα Γκάρμπο να έπαιζε στην πατρίδα της, τότε με το δικό της βασιλίσσα, οι συμπατριώτες της. Ή αλήθεια όμως είναι πως θα έναυογή άμέσως μέ-

λις τσελιώσουν η διακοπές της, άπομηση στο Χόλλυγουντ. Γιατί το άμερικανό δολλάριο, παρ' όσα κι' αν λένε, είναι το κυστικότερο πράγμα του κόσμου!

Οι μὲν έρχονται...κι' άλλος φεύγει.

Ο Λάουρελ και ο Χάρντν, ο Χονδρός και ο Λιγρός, οι δύο περίφημοι άμερικανοί κοί, έπρηνισματοποίησαν επί τέλους τους νά επισκεφθούν την Γαλλία. Πέρων η ταχεία άμαξοστοιγία Καλιφόρνια τους έφερε από το Λονδίνο στην πρωτεύουσα. "Ένα άπεστέλετο έπληρωστών τους υποδοχθηκε, πατεί με ποτό στον σταθμό.

Επιδηλτικός, ο όλοστρογγυλός Χάρντν, με το καπέλλο γρημμένο σέκο, καταδέχθηκε να κινή με στήριξη ματιά στην συνάντησή τους, κομψός και λεπτοκαμωμένος Λάουρελ ήθελε το κλασσικό του και σαν ένα ευτυχήμένο που χαμογέλασε στους Παρισίους της Παριζιάνες που είχαν έλθει να χαιρετήσουν.

Και όμως ο Όλντερ Χάρντν είναι κατά βάθος πολύ εύκολο συγκινήθηκε τρομερά από την σιωδή υποδοχή που τους έγινε. Στάν Λάουρελ δέχθηκε επί τέλους έγκραταλίστη την κλασσική του για ένα εύθυμο χάνοιμα της μορφής.

Από την άλλη μεριά, την ίδια της υποδοχής των δύο μεγάλων μικρών, ο μικρός Τζέιμς, που διαδάζε επί τέλους τους Παρισίους με της έπαυχμένες μωχίας Μωρίς Σεβαλιέ και τους καπνιστές τελευταία ταινία του είν' ο διά του Παρισίου, έρωσε για την μερική.

Ο νεαρότατος αυτός μωχός εθνικού κομικού των Γάλλων, μόλις δεκαεπτάχρον γρόνων και γαίνει να γροέψη, να τραγουδήσει να παίξει το συνθησάμενο του σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα χόλλ της Νέας Υόρκης, το κέντρο Σκοπεύει επίσης να πάη άγνώστου στο Χόλλυγουντ για να γροέψη κές ταινίες. "Ας το έλπισουμε, η τύχη φαίνεται να χαμογέλει στο εντωμένο αυτό άκωδι του Παρισιού.

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Στη σειρά των έργων της φέρεται το τρώου, που έγκριναν ένας άμερικανός οίκος θά συμπεριληφθί και το έρω κενσταίν, τραδημένο από το άνωμα μάντζο της Μωρίς Σέλλεβ, γυναικας ποιητού Σέλλεβ, που έξεδότη στα 1896.

Ο ήρωας του έργου αυτό δεν είναι πλώς ένα φάντασμα, αλλά ένας πρηνιστικός, που έγει μίαν έμωνη ιδέα να μιουρηγή ένα όν από διάφορα μέλη πρηνων, τα όποια έγει μαζέψει από μαζα κροσφαεία και νεκροσφαιεί.

Το τρωατούργημα αυτό, ύπερσοφιστικό νάμεος έπως το παρυσιαίς η συγγραφέα του «Φορκακιστάιν», θά πάη στην ζωή κατόπιν ενός συνδυασμού καλλιτεχνικών και ήλεκτρικών συμπτών.

Ένας καινούργιος άστρο άναβαίνει δοίζοντα το Χόλλυγουντ. Η Έλγκα Λάβι, η όποια είναι και άνεγνωρισμένη συγγραφέα και μιλά ευχερόστατα 7 γλώσσες, άγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά, ιταλικά, μάνικα και έλληνικά!

—Κατά τινες η Έλγκα είναι άμερικανή έλληνικής καταγωγής και κατ' άλλους μένισσα!

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

CLAUDE BRESSAC

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΕΙΔΩΛΟ

Όταν ο Ζάκ Σωφρονά, άκολουθώντας έναν μικρό κλητήρα, μπήκε επί τέλους στο στούντιο της μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας, άντελήθηκε καθαρά πόσο το διάστημα που έκανε ήτανε θρασυ και γελοίο. Για μια στιγμή άρχισε να τά δόξη με την άδελφή του που είχε γίνει άφορητή να πάει μια τέτοια άνόητη άπόφαση, μα συνήλθε άμέσως: μήπως δεν ύποσέθηκε στην Ζακελίν να την συστήση στον Έρνστ Μάγιο, το είδωλό της, τον νέον καπνιστή Βαλεντίνο του όμολογους κινηματογράφου;...

Ο Έρνστ Μάγιο τον έδέχθηκε μ' άπλόητα και είνενα. Ο Ζάκ Σωφρονά τον έβλεπε πως ήτανε άπαράλλαχτος όπως και στην δόνη και μάλιστα άκόμη καλλίτερος, πάρα πολύ συμπαθητικός και χαριτωμένος.

Έρχομαι σε σας, κύριε, παίρνοντας τον ρόλο του καλού άδελφού όπως έμφανίζεται στις παλιές κομικές, του έξηγησε ο Ζάκ έπειτα από μια σύντομη προεισαγωγή. Έρχομαι να ύποσέσω την άδελφή μου...

—Την άδελφή σας;—Μη προσπαθήσετε να την θυμηθώ. Δεν την γνωρίζετε. Τολμάχιστον όχι άκόμη... Έκείνη όμως σας γνωρίζει και είναι ξετοελλάμενη με σας. Με καταλαβαίνετε: είπα, ξετοελλάμενη! Μη γελάτε!...

Ο Έρνστ Μάγιο δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα χαμόγελο. Τώξερε καλά το άδωλο αυτό τροπάριο: «...Σας είπα στο τάδε φίλμ...» Έγινε την φωτογραφία σας πάνω στην τουαλέτα μου έδιδάσκα τ' άπομνημονεύατά σας με πάθος. Σας άγαπά! Το έξωρο πως αυτό είναι τρελί, αλλά... Όμως συνήθως η περιπέτεια παίζει ένα τέλος με την άπομνημόνισή μιας φωτογραφίας έπάνω στην όποια γράφει πόρτη μίαν άφιξη ή ιδιαιτέρα γοαματεύς του. Άσφαλώς λοιπόν είναι η πρώτη φορά που ένας καλός άδελφός έρωται να διεδικήση την αλχημωτισμένη καρδιά της άδελφής του...

—Τά πράγματα... είναι λοιπόν τόσο σοβαρά: οόησε ο γόης της δόνης με πολλήν είνενα.

—Πολύ! έπανελαβε έσηορά ο Ζάκ Σωφρονά. Έρωμαι λοιπόν σε σας. Κι' εγώ είν' αμύλητης. Είμαι έρωγός σας... Μπορώ να σπεύσω να μιλήσω με ελκιστικά. Θέλω να θεωρήσω την άδελφή μου μια για πάντα από το πάθος αυτό. Θάβελαι να γίνη αυτό γοός να πληρωθώ βάσει ή άδωα ψυχής της. Θέλετε να με βοηθήσετε;

Ο Έρνστ Μάγιο άναστήναξε με προσηνέ άνωκίση. Ο Ζάκ τούκανε καλήν εντύπωση. Άλλωστε, όφειλνε να το σημειώσουμε αυτό, η δόξα δεν πήγε να ξετριπώσει τον όλοστρογγυλίστη από κανένα άγρόκτημα, άνωκισσα στα έδα του, ούτε άπ' το ταμείον κανόνος καλλιτέχνη. Γιατί ο Έρνστ Μάγιο ήτανε ένας νέος από καλή οικόγενεία, άνεπληρωμένος, νυστεργκέ, και κανέναν σκηνοθέτη δεν άναγκάστηκε ποτέ να του δείξη πως πρέπει να καθαρίση ένα φροστί, ή να φέψη μ' έιπρέσια το χέρι μίας δοικισσής της δόνης, μέσα σ' ένα άριστοκορατικό σάλονα. Συναρμηνέως από την ταραχή του Ζάκ και πρηνέως για την καινούρια αυτή περιπέτεια, ο κινηματογραφικός άστρο ύποσέθηκε να τον βοηθήση.

Όταν όμως ο άδελφός της Ζακελίν του έξέθεσε σε γενικές γραμμές την κομωδία που είχε κατασφύσει, ο Έρνστ άνεγνώρισεν:

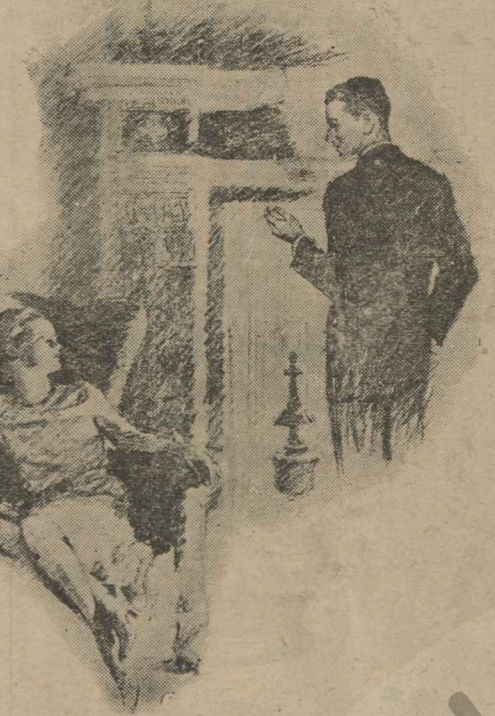
—Θα με άντε να πάω λοιπόν έναν ρόλο που δεν είναι για μένα, άναπτή μου! είν' αμύλητης. Θα ύποσώ να τά καταφέρω:—Έχετε μεγάλο ταλέντο! Σας παρακαλώ να με βοηθήτε από ποτ' ός έπ'ότι... Θά ήθελε βέβαια, μια θημιάστια φαντάζομαι, όπως άσφαλώς θά κερδίσετε έναν ποτό φίλο.

Ο Έρνστ Μάγιο έκανε ένα τογάρο, με κινήσεις άργες, όπως θά έκανε μπροστά στο φακό, έπειτα χαμογέλασε:—Έστο, έλεγε τείνοντας το χέρι του. Τό παιχνίδι άξίζει τον κόπο. Ές άφρον λοιπόν!

κινήσεις άργες, όπως θά έκανε μπροστά στο φακό, έπειτα χαμογέλασε:

—Έστο, έλεγε τείνοντας το χέρι του. Τό παιχνίδι άξίζει τον κόπο. Ές άφρον λοιπόν!

Η Ζακελίν Σωφρονά ήταν μια πολύ όραία νέα. Μια μέρα, έπιστρέφοντας από το σινεμά, άντελήθηκε ότι ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον πρωταγωνιστή του φίλμ που μόλις είχε δει. Στην άρχή νόμισε πως αυτό θά της περνούσε, αλλά σε λίγο είδε πως το άγνό και άρελές πάθος της για τον άγνωστο έκείνον άνδρα είχε γιγαντώσει και κατακυριεύσει την ψυχή της. Η άτελποία της την έρωξε άσφαεί

Ο άδελφός της έρωσέθηκε να πάη να βοηθή τον άστέρα και να τον προσκαλέση σε τοά.

άφορητη, και κινδύνεψε να πεθάνη. Ο άδελφός της έκανε το παν για να την προσγορή. Ούτε η λογική όμως, ούτε η άπειλή, ούτε η παρακλήσεις δεν κατάφεραν τίποτα... Καί επί τέλους έκείνος προσποιήθηκε ότι ένδωσε στής παρακλήσεως της θελατικής Ζακελίν και δέχθηκε να πάη να βοηθή τον άστέρα και να τον προσκαλέση σε τοά. Η συνάντησις έλαβε χώραν στην αλβουσα ενός φηγρον υπάου δπου ο Έρνστ Μάγιο δεν κινδύνεψε ν' άναγνωριστή, και να ένοχηθί από τους θαυμαστές του. Μολονότι ήτανε πολύ σπηνμένη η νέα κοπέλα άπόρσε άμέσως για την σαχή άδεξιάττα του καλλιτέχνη. Ύστερότερο τον είδε να κατεβάζει μονορούρι ένα σφρόα κοντέιλ, και αυτό της φάνηκε άκόμη πιο τερατόδες.

—Αυτό με τονόνα, έδήλωσε ο Έρνστ με βρος άμέμωμο. Τό παρατήρησα ένα δούλο που πάη στο στούντιο σκηνίσ στο μπάνα: ποτέ μου δεν είχα πάει τόσο καλά. Τό έλλα! Λοιπόν και εγώ υιοθέτησα έξοτε αυτή την μεθοδο, έπανελαβε μ' ένα ήλιθο γέλιο. Γκασόν! Ένα Μάβ Νάτταν! Άλλά σ' ένα μεγάλο ποτήρι!...

Η Ζακελίν πολύ στενοχωρημένη, έπεγέισε να χαμογέλαση. Στής έρωτήσεως του Ζάκ, που ήτανε πολύ γοαυμένος, ο Έρνστ Μάγιο άπαντοίσε πρόθυμα. Έξελίγοντας μια δόλωση κοιδορίστρα από ένωστηρείσεις που της είχε διαστρέψει καταλλήλως.

—Μά... τ' άπομνημονεύατά σας: παρετήρησε ένευρισμένη η νέα.

—Τ' άπομνημονεύατά μου; Ούτε τάχω διαβάσει! Αυτά τά κάνει έλα η διαφήμιση!... Θέλετε να μάθετε ποιος είμαι; Ο πατέρας μου ήταν έμπορος διατρελλών, η μητέρα μου πλύστρα, και εγώ κουρέας. Μία μέρα με δόηκε μια Άμερικάνα στάρ του γούστου της καί...

Η Ζακελίν δεν άκούγε πιά. Η καρδιά της έφουσκωνε. Ο Έρνστ Μάγιο παρουσιάστηκε μπροστά της σαν ένα άξιοέπλητο άνδρεκέλο που έναρκώνει για μια στιγμή μόνον την τέχνη μπροστά στο φακό και έναυορξεί άμέσως στην κακομοιρία του. Καί μόνον με την σκέψη πόσους θησαυρούς του έαυτού της είχε σπαταλήσει γι' αυτόν, άτατημένη από το ψεύτικο είδωλό της, η Ζακελίν είναι έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Και νοιώθει συγχρόνως μεγάλη ντροπή.

Σε λιγάκι, παρατηρώντας ότι η Ζακελίν ένιταζε το ρολόι της, το παρόδοξο αυτό ύποκείμενο διαμαρτυρή έσηορά:

—Α, έλα κι' έλα! Θά φάμε μαζί! έλεγε. Έπειτα θά περάσωμε την νύχτα στο Μονπαρνάς, όπου πρέπει να συναντήσω τους φίλους μου. Θά περάσωμε καλά... Σύμφωνοι;

Αυτή την φορά ο Ζάκ έρωξε πως ο Μάγιο το παρόκανε λιγάκι. Είδε την άδελφή του να κοκινίζει και να κινείνη ταυτοχρόνως. Χωρίς να δείξη όμως τίποτα, άπέκρουσε άπλως την πρόκληση.

—Αυστηρός, πρέπει να σας άφίσωμε, άγαπητέ φίλε, έλεγε ο Ζάκ. Μας περιμένουν...

Τά βλέμματα των δύο άντρών διασταυρώθηκαν! Τά χέρια τους άναλλάξανε μίαν άδελφική χειραψία. Ο Έρνστ Μάγιο έβλεπε κατόπιν το χέρι της Ζακελίν, δεβαιώνοντας την μ' άδρότητα ότι ήταν πολύ όραία, και ότι του θύμιε κάποιες χορεΐτριες ενός καυπαρέ του Βερολίνου... Τί τρέλλα! Στ' άλήθεια, η άμοιση Ζακελίν λίγο έλειψε να ξεσπάση σε λιγμούς μέσα στην άγγαλιά του τρωατού άδελφού της, μιλίες καθόσανε στ' αυτόκλήτη τους. Ο Έρνστ Μάγιο, έλα έμεινε μόνος άνασπρόθηκε μ' ένα πρην χαμόγελο. Είμαι άδριαμένος από τά σφρόα που ο έδοποιημένος υπάουμας του προσέφερε από των κοντέιλ. Είναι επίσης κοινοσάμενος από τον άτοκοριστικό όλο του χυδαίου τύπου που τον έβαλαν να πάει μπροστά σ' αυτή την παιδοσία... Έπειδή δεν τό φανταζότανε ποτέ ότι τά ήμια του θά ήτο δυνατόν να ναι τόσο γοητευτικό!

Για μια στιγμή θυλήθηκε στην άνάμνηση της άξιολάτρευτης Ζακελίν, που σ' άναδύπησε άληη περυσία, θά μπορούσε να την άγαπήση μ' ένα έρωτα βαθύ και άγνό...

—Κοίμα! συλλογίστηκε ο Έρνστ. Κι' επί τέλους, άφού έναυήσε το ήθος του κομφού πρωταγωνιστού του σινεμά, πάζοντας στο βάθος της ψυχής του την κομωδία του μπλάζε, έσπασε σε άπειρα κομμάτια τ' έρωτητικό του Ζάκ, που του είχαν άφίσει την προσγομένη μέρα.

Πάνω στο τραπέζι του πένθιμου μπάρο, τά χατάκια αυτά έκαναν την έντύπωση πετλών που είχαν φυλλορροήσει από κάποιο μαρμένο όδο, και που ήθελε να σαρώση διαστικά τ' ατερό του γκαρσονόου...

ΚΛΩΝΤ ΜΠΡΕΣΣΑΚ

Ιδιοτροπίες άστέρων: Η χαριτωμένη ξανθοῦλα βεντέτα της «Μέτρο-Γκάλντουιν» Τζέιν Μάρε, ελάνσαρε στήν πλάξ της Καλλιφορνίας όπου πα-
ραθερίζει έρέτος τήν αρκετά πρωτότυπη αυτή μόδα: φορεῖ μόνον τὸ παντε-
λόνι τῆς πυτζάμας τῆς· καί σκεπάζει τὰ στήθη τῆς μ' ἓνα φουλάρι βαλμένο
κατὰ τὸν ιδιόρρυθμο τρόπο πού σῆς δείχνει ἡ εἰκόνα μας. «Ὅπως βλέπετε,
ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀρίνει ἀκάλυπτη τὴν γάχῃ καὶ μέγα μέρος τοῦ στήθους.

Μοντέρνες ασχολίες: Ἡ μαθήτριάς ἐνὸς ἀμερικανικοῦ οἰκοτροφείου εἶναι
τόσο φανατικὴς θιασώτιδες τῆς ἀεροπλοΐας καὶ διακηρύττουν διὰ θὰ γίνουν
ὅλες σὲ μέλλον ἀεροπόροι, ὥστε ἡ δῖαις τοῦ οἰκοτροφείου ἀναγκάσθηκε τὰ
προσθέσῃ κι' ἓνα εἰδικὸ τεχνικὸ μάθημα σὲ ὁποῖο ἡ μαθήτριάς διδά-
σκωνται τὴν κατασκευὴ τῶν ἀεροπλάνων, ἐπάνω σὲ μικροσκοπικὰ μοντέλα.
Στὴν φωτογραφία μας φαίνονται ἡ πολὺ... μοντέρνες αὐτὲς μαθήτριάς κρα-
τώντας μερικὰ ἐξαετήματα ἀεροπλάνων, — ἐργόχειρά των! — καμωμένα ἀπὸ
βάμβακα καὶ χόρτο.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ συμπαθέστατη χορεύτρια καὶ ἡθοῦρα μας θάτρου δις Λευκὴ Παπαζαφειροπούλου
σὲ μιὰ χαριτωμένη τῆς πόδας, ἡ «Ἐβδομάδα». Ὅπως βλέπετε, ἡ ντυζάμα
τῆς δίδει ἐκτάκτως κομψή.

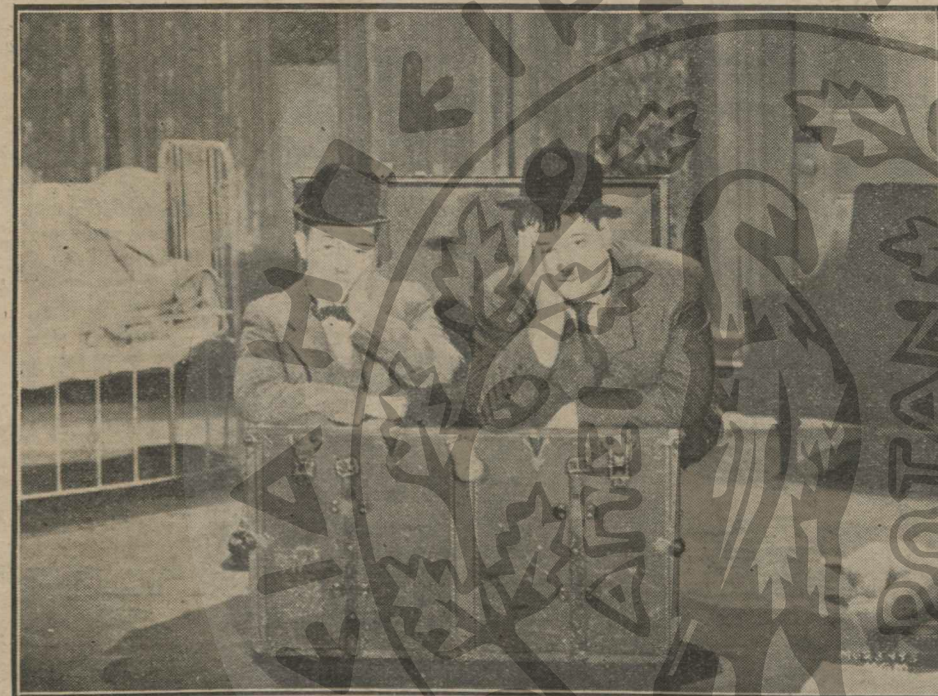
Ἐχετε ὅλοι ἀκουστὰ γιὰ τὸν μυστηριώδη
φθόγγον τοῦ πετρελαίου, τὸν ὁποῖο
λαδὴ γιὰ τὴν κατάκτησιν τῶν παγκοσμίων
πηγῶν, σὲν ὁποῖο ἀρκετοὶ ἱστορικοὶ
λόγοι ἀποδίδουν οὔτε λίγο οὔτε πολλόν
αἰτίαν τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ
τὴν κατεῦθύνσιν τῆς πολιτικῆς τῆς Ἀ-
μερικανικῆς Πολιτείας. Τὸν πόλεμον αὐτόν
κεῖ χωρὶς διακοπὰς, τὸν διενθύνει ἐν
ὀνόματι τῆς ἀνθρωπότητος ὁ ἀγγλὸς Σέρ
Ἦνρον Ντετέριγκ, περὶ τοῦ ὁποῖο
γιαλ-Ντέτς, ἐπικαλούμενος ὁ Ναπολέον
λαίου. Ὁ Σέρ Ντετέριγκ φαίνεται σὲ
πατινάροντας σὲ Σάλιντ-Μόρις μαζί με τὴν

καὶ θαύματα: Τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου
ἐκτελεστον γινόνταν ὡς τώρα ἡ ἀπὸ ἐκγυμνασμένους
ἀπὸ τοῖς ἡρωεῖς ἱππέας. Νὰ θυμῶς κι' ἓνα
ἐπικίνδυνον εἶδος οὐτοῦ τοῦ ἀγώνισμα-
τος γινέται τελευταία σὲν Ἀγγλία. Οἱ μοτοσυ-
κλῆται ἐπιδίδονται, ὅπως βλέπετε στὴν
ἐκείνη μας, σὲ θανατηφόρο αὐτὸ ἀγώνισμα τοῦ
ἐμποδίων ὑπερπηδώντας μετὰ τῆς βαρεῖς
μηχανῆς τῶν ἐμπόδια ἀρκετοῦ ὕψους.

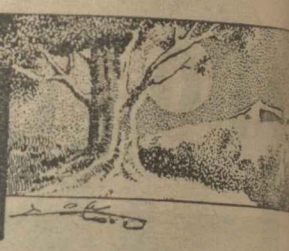
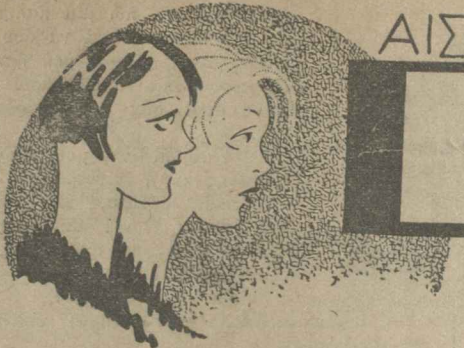
Ἡ διακοπὴς τῶν ἀστέρων: Ἡ περίφημη Ἀνίτα Πέιτζ ἀγαστὰ ἐξαιρε-
τικὰ τὴν ποδηλασίαν, τὴν ὁποία θεωρεῖ ὡς τὸ καλλίτερον σπορ γιὰ μιὰ
γυναίκα. Στὴν φωτογραφία μας φαίνεται μετὰ τὸ ἀγαπητὸν τῆς ποδήλατο,
καὶ τὸ ἐλαφρὸ ἀθλητικὸ κοστούμι τῆς μετὰ τὸ κοινὸ παντελόνι, πού τῆς
προσδίδει ἐξαιρετικὴ γοητεία καὶ γάχα.

Οἱ δύο διάσημοι ὁμερικανοὶ κωμικοὶ τῆς «Μέτρο-Γκάλντουιν-Μάρε» «Ὀλίβερ
Χάρντιν καὶ Στῆν Λάουριλ, οἱ γνωστοὶ μετὰ τὴν προσωπικότητα «Χονδρὰ καὶ
Λιγνὸς», γιὰ τοὺς ὁποῖους ἀσχολούμεθα σ' ἄλλη σελίδα, ὅπως ἐμφανίζονται
σὲ μιὰ τελευταία κωμωδία των, πού θὰ θαυμάσωμε τὸν χειμῶνα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΙΑΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ ;

FREDERIC BOUTON

Είχαν συναντηθεί σε μία λουτρόπολη των Πυρηναίων.

Η Μαρσελίν Βερντού είχε φθάσει εκεί προ τριών ημερών. Όταν ένα βράδυ, καθισμένη μπροστά σ' ένα τραπέζι της θεράνου του ξενοδοχείου, ένοιωσε ξαφνικά κάποιο βλέμμα καρφωμένο επάνω της. Η Μαρσελίν ανασήκωσε τα μάτια. Ο κύριος που την έκρινε ήταν καθισμένος σ' ένα γειτονικό τραπέζι: ήταν λεπτός, μελαγχολικός, παρὰ πολύ κομψός. Μόλις η νέα γυναίκα σήκωσε τα μάτια της, ο άγνωστος κατέβασε διακριτικά τα δικά του. Μα όταν αυτός φωνάσθηκε πως εκείνη δεν τον επείχε πια, την κυτάταξε ξανά. Η Μαρσελίν στενοχωρημένη, νοιώθοντας όμως κάποια παράξενη ελπίδα, ξανασηκώσε τα μάτια της. Τα βλέμματα τους συναντήθηκαν. Η Μαρσελίν έγινε κατακόκκινη. «Είμαι γελοία, συλλογίστηκε. Εδώτως όμως σκέφτηκε, πως το έλαφρο μακιγιάρισμα του προσώπου της θα την προστάτευε στο να μην αντιληφθεί εκείνος το ερώτημά της. «Αλλωστε η προσοχή του αγνώστου αυτού κυρίου που δεν φαινότανε διόλου ένας τύπος που κυνηγάει απλώς της περιπέτειες, δεν της ήτανε καθόλου δυσάρεστη: αυτό υπακούσε πως ήτανε ωραία. Η Μαρσελίν τρέφει αυτό...

Σε λίγο σηκώθηκε από το τραπέζι της και απομακρύνθηκε χωρίς να κυτάξει πια τον άγνωστο κύριο. «Πώς νάναι άραγε; διερωτήθηκε. Πότε έφτασε; Θα τον ξαναδώ άλλη φορά;»

Διεπίστωσε τότε μ' άπορία πως θα λυπότανε αν δεν θα τον ξανάβλεπε πια. Ο ύμνος της ζωής ήτανε άδικα κολύβητος γιατί τον είδε ξανά την επόμενη, στην δανειοστοιχία που γινόταν ο πωλητής περίπατος. Έπειτα στο πρόγραμμα, έπειτα το βράδυ...

Και κάθε φορά ο άγνωστος κύριος στύλωνε απάνω της το ίδιο σοβαρό και κάπως συγκινημένο βλέμμα του, για το οποίο δεν μπορούσε να αισθανθεί τον εαυτό της προσβεβλημένο. Ένας άγνωτος δεσμός άρχισε να δημιουργείται μεταξύ τους.

Η Μαρσελίν δεν κατόρθωσε ποτέ να θυμηθεί ακριβώς της λέξεως που έπρόκειτο να νείσει μια την επόμενη κάποιο βράδυ, καθώς θγαίνανε και οι δύο τους από την πόρτα του ξενοδοχείου. Από την πρώτη στιγμή ένοιωσε την κοινή επιθυμία να του μιλήσει, εν τούτοις την ώρα που της πρωτομιλήσε, έπρόβαλε η καρδιά της έτρεμε μόλις άκουσε αυτά που εκείνος της έλεγε, χωρίς να ξέρει τί ν' απαντήσει.

Η Μαρσελίν ήσυχασε κάπως, όταν παροτρύνθηκε πως είχε μια φωνή γλυκιά, αρμονική, και πως της γύρισε συγγνώμη γιατί δεν μπόρεσε να κρατηθεί από το να την πλησιάσει.

Πολύ γρήγορα μια άγνη συμπάθεια γεννήθηκε μεταξύ τους, σαν να γνωρίζονταν από χρόνια. Βαδίζοντας πλάι-πλάι μέσα στο ξέφωτο της νύχτας και στής αντίθετες των φώτων, μιλούσανε πολλή ώρα χωρίς να σκεφθούν να ρωτήσουν ο ένας στον άλλον τα όνοματά τους.

Πρώτος μίλησε ο νέος, λέγοντας πως ονομαζόταν Άρμαν Βερνί, πως ήταν αρχιτεκτων, και έμενε στο Παρίσι όπου διηθούσε ένα εργοστάσιο. Επρόσθεσε διακριτικά πολύ πως ήταν γιος εδώ και τέσσερα χρόνια, πως η γυναίκα του δεκαοχτώ μήνες μετά από τον γάμο τους σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

Η νέα γυναίκα δεν άργησε να του εκμυστηρευθεί την ζωή της. Του είπε πως ήταν διεκδυμένη, πως κακοπέρασε πολύ με τον άνδρα της και ότι τώρα έμενε μαζί με μια γρήγα θεία της σ' ένα πύργο κοντά στο

Λαζέρ.

Η Μαρσελίν του τὰ είπε όλα χωρίς κανένα δισταγμό. Ήθελε να μάθει όλη την ζωή της. Δεν αισθάνθηκε ποτέ κανένα αίσθημα για τον Άρμαν που τον όποιον την παντρεύανε. Κανένα δε άδυναμίας που της έκανε κόρτε, πριν από τον γάμο της ή μετά, δεν την είχε συγκινήσει ποτέ. Έν τούτοις ο Άρμαν, που αυτός που παρουσιάστηκε τόνον ξαφνικά στην ζωή της από μια τυχαία συνάντηση, έπιασε άμεσως όλη τη θέση που όπληγε σ' αυτή. Βλέποντας τον Άρμαν κάθε μέρα, και πολλές φορές στο διάστημα της ίδιας ή μέρας, δεν έδραδνε ν' ανακαλύψει πως δεν θα μπορούσε πια να ζήσει χωρίς να τον βλέπει, και πως τον αγαπούσε με μια δύναμη που μεγάλωνε συνεχώς. Την αγαπούσε άραγε και αυτός; Ήτανε βέβαιο γι' αυτό. Ο Άρμαν δεν της είχε πη ακόμα τίποτε το θετι-

Η Μαρσελίν ένόμισε πως θα λιποθυμήσει από ευτυχία...

Όταν επί τέλους, κάποιο βράδυ, της είπε πως είχε μεγάλη επιθυμία να την κάνει γυναίκα του, η Μαρσελίν ένόμισε πως θα λιποθυμήσει από ευτυχία, και έτραβήκε ένα περιπαθές ναύτο.

Φύγανε σύμφωνοι πως αναχωρώντας από τα λουτρά, θα πηγαίνανε μαζί στής θείας της Μαρσελίν, όπου θα δίνανε επίσημο άρραβώνα. Έπειτα θάβρενε ο Άρμαν για το Παρίσι, και αργότερα θα ξαναγύριζε για τον γάμο.

Όταν παντρεύτηκανε, κανένα ένα μικρό ταξίδι και έπειτα εγκαταστάθηκαν στο Παρίσι. Ο Άρμαν καθότανε στο βάθος του Παριζιού, σ' ένα μικρό ιδιόκτητο μέγαρο.

Αμα υπήρχε εκεί μέσα, για πρώτη φορά η Μαρσελίν, μια ζαφνική σκέψη πέρασε από το μυαλό της: «Εδώ μέσα εκείνος είχε ζήσει με μίαν άλλη γυναίκα!» Κι ένας μικρός πόνος της έσπριζε την καρδιά. «Ος την ημέρα εκείνη δεν είχε σκεφθεί πως την πρώτη

ώρα να την ζήλευσε; Όχι, αυτό θάβρενε κωικά. Ήθελε πως τον αγαπούσε τον Άρμαν, και πως την αγαπούσε κι' αυτός. Τίποτε άλλο!

«Αλλωστε ο Άρμαν δεν της έκανε ποτέ τον παραμικρότερο υπαινιγμό για τον πρώτο του

γάμο. «Τα έχασε όλα», είπεν η Μαρσελίν. Αλλά και αυτή τώρα τα είχε χάσει όλα για την ευτυχία της, για την αγάπη του Άρμαν. Δεν ζούσε παρά μονον για τον Άρμαν. Τον συμβουλευόταν πάντοτε για της πιο λείστες της, επειδή ήθελε να του φαίνεται, για την γενειάδα της, της αμύγδαλης, για την απαντομένη άσπρη: «Εάν ήμουν άρρεσι, είσαι πάντοτε υπέροχη». Έπειτα, επειδή η Μαρσελίν έμενε, ο Άρμαν της υπέδειξε πως το θαλάσσιο ήταν το πιο καλό για της πηγινες καλύτερα και πιο ασφαλώς λίγες άφελιες πάνω στο μέτωπο της προσέδανε μια ξεχωριστή παλαιότητα.

Η Μαρσελίν ακολουθούσε κατά γράμμα τις υποδείξεις του.

Η νέα γυναίκα ζούσε μέσα σε μίαν έρημη, μεθυστική ευτυχία σχεδόν, ένα χρόνο, όταν ένα απόγευμα που έτοιμαζότανε να βγει, μπήκε στο δωμάτιο η υπηρέτρια της.

—Κυρία, είναι κατω μία γυναίκα που θέλει να μιλήσει είτε στον κύριο, είτε στην κυρία. Επειδή όμως ο κύριος είναι ότι ξω... Λέει πως ονομάζεται Πολίν... Παιδί νε: στην τραπέζα.

—Καλά, πηγαίνω να δω τί θέλει.

Μέσα στην τραπέζα που ήτανε με σκοτεινή, επειδή λόγω του καλοκαιριού ήλιου τα παραθυρόφυλλα ήτανε μουσκεμένα, η Μαρσελίν μπαινόντας είδε να σκηνόταν από μια καρέκλα μια γυναίκα καμιά πενήντα χρονών, ντυμένη στα μαύρα με πολύ φτωχικά.

—Καλημέρα σας κυρία, είπεν αυτή η γυναίκα. Η κυρία είναι καλά; Η κυρία δεν μνησται; Είμαι η Πολίν. Έκανα μαγειρία τέσσερα χρόνια στο σπίτι της μακαρίτισσας μητέρας του κυρίου, και έπειτα έδω για να πάω στο χωριό μου, όπου ο γιος μου είχε ένα φουρνάκι. Μα η δουλειά δεν πήγαινε καλά, και αναγκάστηκα να ξαναπιάσω το παλιό μου επάγγελμα. Λοιπόν, βπερή τώδερα πως η κυρία ήτανε πάντα πολύ εύχαριστημένη από μένα... Με θυμίζει τώρα η κυρία...

Μία δυνατή συγκίνηση που προστάτευε να συγκρατήσει συνεπής την Μαρσελίν.

—Είμαι η δευτέρα γυναίκα του κ. Βερνί, μουμυούσε. Έχετε υπηρετήσει στην πωλή κ. Βερνί, η οποία έχει πεθάνει...

Μία καταφανής φοβική ζωγραφιστική ένω στο πρόσωπο της γυναίκας.

—Αδύνατο!... Δεν είναι λοιπόν η κυρία; Αλλά πόσο της μοιάζετε! Και το ανάστημά και η αφέλεια, και το θαλασσιό φέρμα... Χμ... Πρέπει να με συχωρέσετε κυρία: οι είναι έτσι φεύγω...

Κι' έφυγε διακριτικά, νομίζοντας ίσως πως είχε αντικρύσει κάποιο φάντασμα. Η Μαρσελίν έμεινε όρθη, αλάνητη, ταράχνη, παραπαύοντας να εξηγήσει αυτό που άκουσε.

Όστε είχε καταπληκτική ομοιότητα με την πρώτη γυναίκα του Άρμαν... Αλλά τότε, όπως την παντρεύτηκε μόνο και μόνο ν' αυτή την ομοιότητα; Μήπως απελπισμένη ο Άρμαν για τον θάνατο της γυναίκας που αγαπούσε, προσπάθησε να την ξαναβρεί στο πρόσωπο μιας άλλης... που την είχε κρύψει από τους παλιούς του φίλους για να μη μνησται ποτέ την αλήθεια, που την ένωσε με την ελπίδα πως την θαλάσσει...

—Αν τότε η νέα γυναίκα σωριάστηκε πάνω σ' ένα κάθισμα, κλαίγοντας με λυγμούς. Μία απάντηση στην καρδιά, ήθελε να μάθει την αλήθεια... Κι' όμως δεν θα την μάθαινε ποτέ! Δεν θα το λυκόσε ποτέ να ρωτήσει τον Άρμαν γι' αυτό... Αλλωστε, εκείνος αν σφιγδώς θα της έλεγε ψέματα...

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

13

(Τὰ πραγματοποιμένα)

(Ο Δόν Ζουάν φεύγει από την Ισπανία και αναζητεί στην Ιταλία νέες συγκινήσεις. Έτσι, από αρκετές περιπτώσεις του στην Νάπολη και στην Ελλάδα, επιστρέφει πάλι στην Νάπολη κοντά στον θείο του δόν Τζωρτζ. Έχει γνωρίσει μία παράξενη γυναίκα, την Σιμονέττα, που δεν είχε κατορθώσει κανείς ως τότε να την κατακτήσει. Ο Δόν Ζουάν βάζει μερικούς θαυμαστές της να την απαγάγουν κι' ύστερα παρουσιάζεται ως σωτήρ της και την γλυτώνει. Μετά όκτω μέρες παίρνει ένα άνωνομο γράμμα από μια κυρία που τον προσκαλεί σπίτι της. Ο Δόν Ζουάν πηγαίνει.

(Η συνέχεια)

Επρόκειτο για ερωτικό καταφύγιο άραγε ή για παγίδα; Μα όχι: ένα λεπτό χέρι έπιασε το δικό του. Ο Δόν Ζουάν το ψέλλισε. Η διαίσθησή του τον έβεβαιωνε πως είχε μπροστά του ένα όμορφο και καλοστισμένο πλάσμα. «Τόσσο ο Δόν Ζουάν αντιστοιμόνευε να το θαυμάσει με τα ίδια του τα μάτια και σκυδοντας στο αυτί της άγνωστης της είπεν:

—Δεν θα μου επιτρέψετε να θαυμάσω το πρόσωπό σας, που το διασπάζω με το αυτί μου; —Ναι, ίσως, σε λίγο...

Το μίλησε και κίνησε σιγά, σ' αυτή του. Ο Δόν Ζουάν έσπριζε την άγνωστη με περιέργεια πάνω στο στήθος του. Τα χέρια του, που διέτρεχαν το κορμί της, μόλις καλυπτόμενο από μίαν ανάλαφρη εσθία, ανέκαλυπταν στήματα κι' αναλογίζεσταν...

Η άγνωστη που ήταν γνωστή

Επέρασαν μία νύχτα ξεφρενης ευδαιμονίας. Οι δύο έσταντο παραδίδονταν στην ηδονή της αγάπης με μίαν απελπισμένη σχεδόν αυνία, σαν να επρόκειτο σε λίγο να πεθάνουν. Μεί στην σκοτεινή κάμαρα ακούγονταν μόνο η βαρεία αναπνοή τους και κάποιο κίον κίον κίον χαλάρ, που ήταν άδυνατο να την συγκρατήσουν.

Ο Δόν Ζουάν είχε κίνη την νύχτα όλη την παραφορά των πρώτων χρόνων της νεότητος του κι' αυτό, φυσικά, το χρωστούσε σ' αντηκίνητα θέληση της θερμής εκείνης υπέρβιας, που ήθελε ν' ανανεώσει όλοένα τον ερωτικό πόθο του.

Στο τέλος όμως κουράστηκαν κι' ένας βαρύ ύπνος έκλεισε τα βλέφαρά τους. Όταν ξυπνήσαν ήταν πια μέρα. «Τόσσο καμιά άκτινα φωτός δεν γλιστρούσε απ' τα παράθυρα, που ήταν κλεισμένα ερμητικά. Τότε ο Δόν Ζουάν πήρε στην αγκαλιά του την άπαρηλη εκείνη έρωμένη και την παρακάλεσε να του επιτρέψει να δει το πρόσωπό της.

Η άγνωστη σηκώθηκε, προχώρησε στο παράθυρο κι' ανοίγοντάς το διάπλατα, γύρισε προς το μέρος του Δόν Ζουάν: ήταν η Σιμονέττα!

Μία νέα περιπέτεια

Ο Δόν Ζουάν πήγαινε να ξεχάσει σιγά σιγά την υπέροχη νύχτα, που είχε περάσει με την Σιμονέττα. Καμιά φορά, για να διασκεδάσει, ντυνότανε σαν εργάτη και πήγαινε κάπου από της αριστοκρατικής συνοικίας. Η περιπέτεια αυτές με περπατικές και με γυναίκες του λαού τον συγκινούσαν ιδιαίτερα.

Μία μέρα συνάντησε μίαν όμορφη νέα, έρωση σαν ανιψιάτικο πωλί. Την παρηκο-

λούθησε. Εκείνη μπήκε στο κατάστημα των γυναικών της. Έμπηκε κι' αυτός, έκανε κάτι μικροφώνια κι' όταν πλήρως, τὰ κατάφερε να σφίξει τὰ δαχτυλά της. Η νέα τράβηξε το χέρι της κατακόκκινη.

Ο Δόν Ζουάν ξανάβρε και την άλλη και την παράλληλ μέρα. Άρχισε να πηγαίνει τακτικά. Της είπεν πως την αγαπά. Όταν όμως πήγε να την φιλήσει, η νέα ανήλθηκε έντρομη.

—Αργότερα, του είπεν, σαν παντρευθώμε.

—Σαν παντρευθώμε, Μπρουνέττα; —Μα φυσικά, αφού μ' αγαπάς...

Μία τέτοια υπόσχεση θα ποκαλούσε, φυσικά, την ανήλικη του πατέρα και της μητέρας κι' ένα σωρό άλλες φασαρίες. Μα η μικρή ήταν ανένδοτη κι' ο Δόν Ζουάν είδε τέλος πως κοντά σ' αυτό το κοριτσάκιλο έχασε τόνον καιρό όσο νοιαζόταν για να καταφέρει δέκα γυναίκες μετρίως άρεστης. Να παραιτηθεί; Όχι. Η τιμή του ορισκινόνδυσε. Κι' έπειτα γιατί τάχα να μὴ μεταχειριζόταν το μέσον που τόνον επιθυμούσε η ίδια;

Μία κι' η Μπρουνέττα και οι γονείς της δεν ήθεραν παρά το μικρό του όνομα, ο Δόν Ζουάν πήγε έναν υπηρέτη με το ίδιο όνομα και με χίλιες υποσχέσεις, τον κατάφευε να του δώσει τὰ χαρτιά του.

Ο Δόν Ζουάν αγόρασε πράγματι ένα μικρό σπίτι κι' άνοίξε ένα μαγαζί με τόνομα του υπηρέτη του, που λεγόταν Τζιοβάνι Μαλεσσίνι. Κι' έτσι έδωλε την βάση του γάμου του με την Μπρουνέττα!

Η Μπρουνέττα πέφτει στο δίχτυ.

Ο ρόλος αυτός του ψευτομαγαζιού τον ενθουσίαζε. Η μικροδία δόσκαται στους ουρανοί: αγάπησε τον Δόν Ζουάν και τον παντρεύονταν.

Την ημέρα των γάμων ο Δόν Ζουάν φαινόταν ευχαριστημένος και το βράδυ απήγαγε την Μπρουνέττα, αποκαλύπτοντας την γυναικούλα του.

Γενικά, ένας άνθρωπος καθώς πρέπει, σαν δρίσκαται μόνος με την γυναίκα του, το βράδυ του γάμου του, κυττάζει νάναι όσο μπορεί πιο τρυφερός. Μα ο Δόν Ζουάν μνηστικώς, επειδή η Μπρουνέττα τράγχε επίδωλε την παρφορία αυτήν του γάμου, άμωμωμένη να υποκύψει στή επιθυμία του πριν από την επίσημη και τεση εκείνη μέρα. Το θέωρούσε βαρεία προσβολή, που δεν έπασε στην αγκαλιά του, μόλις της την άνοιξε. Η αντίστασή της αυτή του διασείρανε τον ρόλο του αιώνιου έρωτου, περιφώλε την έλευθερία που είχε στον έρωτα και που ήταν αυτή η βάση της ζωής του. Ήταν ένα σταμάτημα στην θρησκευτική πορεία, που ακολουθούσε, τρυγώντας κατά το χέρι που της γυναικας καθώς θα μάθες λουλούδια, που βρίσκονταν στην άκρη του δρόμου του.

Της ρωτιάζεταν λοιπόν ένα καλό μάθημα. Έπρεπε χωρίς άλλο να την εκδικηθεί.

Σαν έμεναν μόνον, αντί ν' αφήσει την κάμαρα πλημμυρισμένη σ' ένα διακριτικό μουσκάδα, ύστερα να γύρσει με συγκίνηση την αθώα κόρη και να την οδηγήσει με κάποιο δέος στην τελική εγκατάλειψη, ο Δόν Ζουάν άνοιξε όλα τα φώτα, στάθηκε στην μέση του δωματίου και την προστάξε με κάποια ιταλοσύνη να γυθθεί!

Η Μπρουνέττα τον κυτάταζε έκπληκτη, αλλά εκείνος δεν γελούσε καθόλου, κι' έτσι αυτή αναγκάστηκε να συμμορφωθεί. Μα όσο προχωρούσε κι' αποκαλυπτόταν η γυναίκα της στο δυνατό φως, τόσο γινόταν διατακτική κι' η κινήσεις της πιο άγρες. Ο Δόν Ζουάν όμως την έπιασε να διασθί. Η

Μπρουνέττα, που το παρθενικό σώμα της δεν είχε ακόμα δὴ κανένα δέβηλο μάτι, αισθανόταν τώρα κάποια δυσάρεστη έκπληξη κι' άς ήταν άνδρας της ο άνθρωπος που την πασκαλούσε. Όταν έτρεσε η στιγμή ν' αμείωση και το δαντελλένιο ποικαμμό της, έριξε μία ματιά γεμάτην ίκσσία στον Δόν Ζουάν, σαν να ζητούσε τον οίκο του, μα εκείνος της είπεν σκληρά:

—Εμπρός!

Η θώα κόρη τον υπήκουσε, κλείνοντας τὰ μάτια της. «Τόσσο ένοιωσε τόση ντροπή, που σαν έμεινε χωρίς τίποτα, έπεσε έρωση να κουβή στο κρεβάτι η να πεση τουλάχιστο στην αγκαλιά του. Έτσι να εμπόδιζε την ένοχλητική εκείνη εξέταση, που έκανε τόσο δύσκολη την θέση της. Μα ο Δόν Ζουάν την έπιασε απότομα από το χέρι και την έφερε στην μέση του δωματίου, ακριβώς άπεναντα στο φως.

—Δεν είσαι γυναίκα μου; της είπεν. Γιατί λοιπόν αποφεύγεις να σε γνωρίσω; Γιατί τάχα δεν θέλεις να σου φεσθώ όπως φέρονται; Όλοι οι άνδρες στις γυναίκες τους;

Η καυμένη η Μπρουνέττα ήταν αναγκασμένη να πείσει τον εαυτό της, πως επρόκειτο για μίαν γενική συνήθεια. «Τόσσο αυτό δεν έμετριάζε ούτε την ντροπή ούτε τον πόνο της.

Ο έσκατος εξευτελισμός.

Η Μπρουνέττα άργισε να τρέμει τὰ μάτια της ήταν δουρκωμένα. Ο Δόν Ζουάν, όταν έπαψε να την εξετάζει με το μάτι, άρχισε να την εξετάζει με χειρονομίες δάναυσης και βίας. Σαν νάναι εμπόρευμα, που επρόκειτο να τ' αγοράσει.

Κάθε άλλος θαχε λυγισή τόσην ώρα μυστά στα θέληση ενός τόσο αθώου και παρθενικού πλάσματος. Ο Δόν Ζουάν εξακολουθούσε την ταπεινωτική αυτή εξέταση με μίαν άπαθεια παγερή. Έπρεπε να την εξευτελίσει, να την εκμηδυνήσει, να εκδικηθεί. Ο Δόν Ζουάν της φερόταν σαν να ήταν εαχτή, η πιο κοινή από της κοινές γυναίκες!

Στο τέλος η δόσσην ένοιωσε μια θανάση κούραση. «Τόσσο ο Δόν Ζουάν εξακολουθούσε να την βασανίζει. Ήθελε να την πληγώσει, να την κάνει να νοιώσει βάθεια την ταπεινώση και τον εξευτελισμό της. Ήταν γυναίκα του κι' έπρεπε να τὰ υπομείνει όλα.

Όταν ο Δόν Ζουάν δεν αισθανόταν πια την δύναμη να συνεχίσει την σκληρή εκείνη δοκιμασία, ήταν σχεδόν πορτί. Έσηκούθηκε κι' άρχισε να νύναται διαστικά. Η Μπρουνέττα τον κυτάταξε με μάτια καυσαμένα και μελαγχολικά. Παρά την σκληρότητα, που της είχε δείξει, η νύχτα εκείνη της άνοιξε την αντανάση μιας πρωτογνωμής ευδαιμονίας που την έκανε να ξεχάσει τους ανέμπιστους εξευτελισμούς που υπέστη.

Πού να φανταζόταν η δόσσην, πως η νύχτα εκείνη ήταν η πρώτη και τελευταία ερωτική γύγνα που παύουσε με τον υποτιθέμενον σύζυγό της!

Όταν ο Δόν Ζουάν έτοιμασθηκε, γύρισε και της είπεν ψυχρά, σαν νάναι ένας έσρος, που της μιλούσε:

—Κοίτα, μ' αναγκάστε να περπατώ πολύ για να απώσω αυτήν την ερωτική νύχτα. «Τόσσο δεν λυκομαι γι' αυτό.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΕΒΔΟΜΑΣ

από LEO MARNIER

000000

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

000000

Μαρκησία ντε Σάολ, 70 χρόνων.
Τερέζα ντε Σάολ, 20 χρόνων, έγγυ-
νη της.

(Στον πάγκο των ντε Σάολ. Η γρηά μαρ-
κησία ντε Σάολ κάθεται κοντά στο παρόδι-
ο και πλέκει. Λίγο μακριότερα, η έγγυνη της,
Ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι, είναι σχυμμένη
πάνω από ένα βιβλίο.
Συνομιλούν.)

Κα ντε Σάολ (αφίνοντας το εργόχει-
ρό της).— Άρχισαν να μικραίνουν ή μέρες...
Νύχτωσε κι' όλες... (Στην έγγυνη της): Τε-
ρέζα... Θα κοιμηθείς, παιδί μου... Θα κοιμη-
θείς τα μάτια σου... Άχισε πιά το διάβασμα...
(Βλέποντας ότι η Τερέζα δεν της απαντάει
πρόσθετά): Τερέζα!

Τερέζα (πετάγεται ξαφνιασμένη και
οκουνίζει τα μάτια της).— Τι είναι, γιαγιά;
Κα ντε Σάολ.— Τερέζα! Έλα εδώ!...
(Η Τερέζα την πλησιάζει δειλά με στο-
γή): Τερέζα, γιατί έκανες ψέματα πως δια-
βάσεις;... Τερέζα, κλαίς...

Τερέζα (οκουνίζει διαστικά τα μάτια της
που είναι δακρυοκίνα).— Όχι, γιαγιά...
Κα ντε Σάολ.— Ναί... ναι... κλαίς...
Βλέπω τα μάτια σου που είναι δακρυ-
οκίνα...

Τερέζα (προσπαθεί να διαμαρτυρηθεί).—
Όχι, γιαγιά, σου τ' ορκίζομαι...

Κα ντε Σάολ.— Έλα, έλα... Δεν μπο-
ρείς να ξεγελήσεις μένα... (Την χαϊδεύει):
Τι έχεις, Τερέζα... Έλα, πές μου... Πές
τον πόνο σου σε μένα, τη γρηά γιαγιά σου...

Τερέζα (εσπάζοντας σε λυγμούς).—
Μά... σου ορκίζομαι...

Κα ντε Σάολ (χαμογελά).— Σσσς...
Μην ορκίζεσαι!... Τό έρεεις καλά πως από
μένα δε μπορείς να κρύψεις τίποτα... (Σιγά):
Θέλεις να σου πω εγώ λοιπόν γιατί κλαίς...

Παίτι υποφέρει τόσο... (Γλυκά): Μη θα-
ροείς, μικρή μου, πως θα σου πω τίποτα...
Πώς θα σε μιλώσω... Κάποτε, ήπια και
αγία νέα... Τώρα έγερσας, βέβαια, αλλά... α-
γάπησα κι' εγώ, στα νεύρα μου, Τερέζα...

Τερέζα (σπρώχνει τα μάτια της χαμογε-
λώντας).— Από έρωτα παντρεύτηκες για-
γιάνα...

Κα ντε Σάολ (χαμογελώντας κι' αυτή
γλυκά).— Ναί, γουστό μου παιδί... Έπνεσα
πολύ... Γι' αυτό ακριβώς δεν μπορώ τώρα να
σε βλέπω να υποφέρεις κι' εσύ... (Σκιδώντας
στ' αυτή της έγγυνης της): Πές μου, λοι-
πόν... Ο Ροβέτος... έφυγε...

Έφυγε για πάντα...

Τερέζα (ενασχολεί να κλαίει).— Ναί,
γιαγιά μου... (Με άπορία): Μά... Τό ήξε-
ρες...

Κα ντε Σάολ (χαμογελώντας).— Ότι
αγαπούσατε... Τόχα καταλάβατε...

Τερέζα.— Δεν έξερες, γιαγιά μου, τί
καλώς που ήταν... Και πόσο έδειχνε πως κι' α-
γαπούσε... Ένθ' τώρα... (Με ξαφνικούς λυγ-
μούς): Πάνε πιά το δνειρό μου... Πάνε ή
ελπίδες μου... Γιαγιά μου... Άγαπημένη μου
γιαγιάνα...

Κα ντε Σάολ (της χαϊδεύει τα μαλ-
λιά).— Χωρό μου, πορευμένο μου παιδί...

Τερέζα.— Δέ κι' αγαπούσε... όλη... Έλε-
γε ψέματα πως κι' αγαπούσε... Ήτανε φτω-
χός... Έ κι' κι' κι' αυτό... Μήπως δεν θα...

καταφύγισμα να τα φέρουμε δόλτα όταν θα
ενοχλούσαμε κι' οι δυο... Όταν με ζήτησε
απ' τον πατέρα μου, κι' αυτός δεν θέλησε να
δώσει τη συγκατάθεσή του για το νύμια μας
απόγονο... με... χονρά... Γιαγιά μου... Σιν-
γώπες... μάλιστα... Ήταν τόσο απελπισμένη... Κι'
άνα-όσα τόσο τον Ροβέτο...

Κα ντε Σάολ.— Λοιπόν;
Τερέζα.— Έ, λοιπόν, αυτός φέρθηκε

σαν ένας άνανδρος, σαν ένας δειλός... Όλα
ήσαν πιά έτοιμα, όταν, στο τελευταίο σαντε-
βού που δώσαμε για να κανονίσουμε τη φυγή
μας, μου δήλωσε πως είχε σκεφτεί καλύτερα,
πως υπέφερε τρομερά, μα πως δε μπορούσε
ν' αναλάβει μια τέτοια εθνήνη... Φοβόταν
—μου είπε— πως θα γινόμουν δυστυχισμένη
αν τον ακολουθούσα... Λόγια... Λόγια... Δέ
κι' αγάπησε ποτέ... Άν κι' αγαπούσε πραγμα-
τικά δε θα συλλογιζόταν τίποτα... Αυτός δέ-
μος...

Κα ντε Σάολ.— Ναί, έχεις δική, σ' έλ-
αυτά, Τερέζα. Ένα πράγμα μόνο λησιμόνη-
σες... Μια περιποίηση... Άν κι' αυτά που
σου έλεγε ήταν ειλικρινή: "Άν κι' πιστεύεις;
Άν πραγματικά ή ιδέα ότι θα σ' έκανε δυ-
στυχισμένη τον ανάγκασε να θιασώ τον έ-
ρωτά του;... Άν κι' αγαπούσε τόσο πολύ, Τε-
ρέζα;... (Η Τερέζα κινείται δυστυχισμένα τη
γιαγιά της).— Άκουσε, Τερέζα... Άκουσε

— Τερέζα κλαίς;

μια ιστορία που θα σ' ενδιαφέρει ίσως... Κά-
τι που συνέβη σε μια φίλη μου... (Μικρή σιω-
πή). Πάνε πολλά χρόνια από τότε Τερέζα...
Η φίλη μου που σου είπα ήταν νέα... νέα κι'
διορρη... σαν και σένα, Τερέζα... Άγάπησε
κι' αυτή τρολλά ένα νέο παλληκάρι, που είχε
όλες τις χάρες του κόσμου... μα που ήταν κι'
αυτός φτωχός... Οι γονείς της δεν ήθελαν
να της τον δώσουν... είδες; όπως και σένα...
Τότε αυτοί, που ένοιωθαν πως δε θα μπορού-
σαν να έχουν ο ένας χωρίς τον άλλο, απο-
φάσισαν να κληρονομήσουν... Θα εργαζόντουσαν,
κι' έτσι θα τα κατάφεραν να έχουν...

Τερέζα.— Λοιπόν, γιαγιά... Κλέφτη-
χαν...

Κα ντε Σάολ.— Ναί, μικρούλα μου...
Κλέφτηκαν... Πήγαν μακριά, σ' ένα ξένο
μέρος, στην Ιταλία... στην Πίζα...

Τερέζα.— Στην πατρίδα του μπαμπά;
Έκει τους γνώρισες γιαγιά;

Κα ντε Σάολ (αυτή με μόν πρόσεξε στη
διακοπή).— Παντρεύτηκαν... Ύστερ' από έ-
να χρόνο απέκτησαν κι' ένα αγοράκι που στε-
ρεώσε άσπρη περισσότορη την αγάπη τους...
Μαζί με το παιδί τους άρχισαν να φροντίζουν
κι' η στενοχώριες... Τα λίγα χρήματα που είχαν
πάρει μαζί τους είχαν σωθεί πιά... Η φίλη μου,
προσπάθησε να βοηθούμαι θέση, να δίνει μα-
θήματα. Τότε όμως κατάλαβε τί δύσκολο που

ήταν αυτό. Άρχοντομαθήνη καθώς
πληγωνόταν βαθεία για τους έξοχους
πλούτων από τα κατομαθμένα παιδιά...
τους «μαθητάς» της... Ο άντρας της
σαν ευγενής που ήταν, είχε μεγάλη
στην ξειραξία. Κατόρθωσε λοιπόν να πεί
κόπους να βοηθούσε παραδίδοντας ξειρα-
κι' έτσι ψευτοκόσμον...

Τερέζα.— Θα έβρισκαν όμως τόση
γούρα, τόση ανακούφιση στην αγάπη τους;
Κα ντε Σάολ.— Βεβαίως! Εί-
δος και τόσες πίκρες... όσο κι' αν προ-
σέχοντο ο καθένας να κρύψει τον πόνο του
από τον άλλο... Στο τέλος, απ' τους πίκ-
ρες, την αγωνία, απ' της στενοχώριες, η
τράς έπεσε άρρωστος... «Φθίση β' εμπε-
γιατρός! Καί τότε, πόνε ξεινήρια, μέσα
αγκομαχητό του, της είχε: «Άγαπη
Συνχωρήσε με... έκανα ένα έγκλημα
τί σου... Δεν έπρεπε να φέρωμε τότε
Έπρεπε να είχα σκεφθεί όχι μόνο την
μου, αλλά και σένα!...» Και πέθανε... (Η
γιαγιά ντε Σάολ σιωπάει. Ένα δάκρυ πέ-
σε στα μάτια της).

Τερέζα.— Λοιπόν, γιαγιά; Έπειτα;
Κα ντε Σάολ.— Έπειτα... ή φίλη
γνώρισε πίσω στους γονείς της... Απ' το
δεν έβγαλε τα μαύρα από πάνω της... Πί-
σαν χρόνια... Άρρωστώθηκε από πάλι
Έπειτα έγινε γιαγιά... μα γρηάνα
μαλλούσα... απέκτησε έγγονούλα... Κι' έ-
νος σκοπός της ζωής της είναι να διη-
γηθεί της ευτυχισμένη...

(Μέσα στο δωμάτιο έχει πιά άλλη
ομοιότητα. Η Τερέζα καταλάβαινε πως
γιαγιά της της διηγείται την ίδια την δική
ιστορία).

Τερέζα.— Γιαγιά... Κλαίς...
αυτή στην αγαλιά της κυρίας ντε Σάολ
Γιαγιά μου... Έχεις λοιπόν υποφέρει
πολύ... στη ζωή σου...

Κα ντε Σάολ (κροτώντας την
λίσσιν).— Πιστεύεις λοιπόν τώρα πως
σου σ' αγαπάει ο Ροβέτος βαθεία, μα
ίσως έκανε μια μεγάλη θυσία για σένα...

Τερέζα (σιγά).— Ναί...

Κα ντε Σάολ.— Και ποιά υποφέρω
θα σεβαστής αυτή τη θυσία... και πως
προσπαθήσεις, όχι άδικως βέβαια, αλλά
σιγά, να λησιμώσης... να ξαναβρεις την
αυτή την ξεγονισιά της ζωής;

Τερέζα (πολύ σιγά με φωνή που
ναι ελαφρά, ενώ τα δάκρυα πλημμυρίζουν
μάτια της).— Γιαγιά μου!...

ΛΕΟ ΜΑΡΝΙΕΡ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό ψέμα είναι πραγματικά το έλπί
τέννη της γυναίκας.

Μια έντιμη γυναίκα είναι μια γυναίκα
ψεύδεται με ειλικρίνεια.

(Ντε λ' Αρμαντάν)

Η τιμής γυναίκες δεν σκαλίζονται
σο εύκολα όσο ή άλλες...

(Αντρέ Φρενέ)

Μια γυναίκα που δεν έχει παιδί δεν
ευτυχισμένη... Τό κι' αγαπά κανείς
και ποτέπει ή αγάπη του να είναι
μείνη.

(Ελντ Ζαί)

Η μηρότης δεν μπορεί να περρι-
την ευτυχία μιας γυναίκας.

(Ζεζα ν' Οβί)

Τί είναι μια τίμια γυναίκα; Είναι
ναίκα που είχε τύχη...

(Ρουπέ ντε Φίλ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

000000000000

“ΓΥΝΑΙΚΑ Η ΣΑΤΑΝΑΣ;”

000000000000

(Συνέχεια και τέλος)

—Σού είπα πρό όλίγου, ότι θάρουν οι πα-
λάτες μου να πάρουν το «αυτοκίνημα» και έ-
γινες έξω φρενών. Λοιπόν, οι πελάτες μου
ήλθαν και το «αυτοκίνημα» το παρέδωσες έσθ
μόνη με τα γέλια σου!

—Εί! Τό κολλιά...
—Τό κολλιά ήταν ψεύτικο. Η μεγάλη έ-
κείνη θανάσιμη γάνθος, δεν ήταν αληθινή
καταγάρτη, αλλά κοκαίνη συντησμένη σε
περιέκλειμα από αλκαλίνη. Οι «πελάτες»
μου παρέδωξαν σαρκανταδό δόλκιμα γραμ-
μάρια κοκαίνης... Είναι θαυμάσια «αυτοκί-
νη»! Βαλόνια κατά γούστα της διαταγής μου...

—Για τ' όνομα του Θεού, Μάριον. Θα με
τρολλάνεις!

—Τό ωρικότερο απ' όλα, εξακολούθησε ή
Μάριον, είναι ότι δεν κι' εγνώρισαν, αυτοί,
ενώ εγώ τους γνώριζα καλά. Δεν κι' έγιναν
δύ ποτε στο πρόσωπο...

—Αυτογία μου! Πού έμπλεξα! έμοιμο-
νός ή Τζόουν Ντόβ.

—Ελα τώρα, έπείσασαν τα δέκα λεπτά,
είπε σέ λίγο ή Μάριον. Πάρε το τηλέφωνο
και ειδοποίησε την Άστυνομία.

—Αστυνομία; Έκαι ή Τζόουν.
—Καθόλου. Πέπει να ειδοποιηθεί ή Ά-
στυνομία. Θα γίνουν ανακρίσεις, που δεν θ'
αποδέξουν τίποτα. Η έφορμίδας θα γράψουν
πως ή σύζυγος του Τραπεζίτου Ντόβ έπεσε
θύμα ληστείας και, βύσσα από ένα αήνα, α-
πό έβουλησής ή Άστυνομία με μάταιες έ-
ρευνες, θα σου πωρη πίσω ένα αληθινό κολλιά
αυτοκίνημα ιδιωτικής άστυνομίας, που θα
ναι παραρτημα... της συμμορίας μου!

—Φικί!

—Κι' έπειτα σονή πιά άμελίκτος έχορός
αυτή στην περίπτωση αυτή, αυτός θα διακοπεί
ως έσοτης της ληστείας, γιατί στο σπίτι του
θα βρεθεί το κολλιά κι' εσύ θα τον αναγνωρί-
σεις ως τον παραμυθικό ληστή...

—Εγώ;

—Ναί, γιατί τέτοιες θάνα ή διαταγές που
θα λάβεις... Έπειτα, τώρα, τηλεφώνησε...

Η Τζόουν Ντόβ έστραψε με ύρος άπο-
ρρηστικό και με μια άγρια έκφραση στο
έλεμα της κι' εκτόξευσε την έκφυλη οίλη
της με τέτοιο τρόπο, που την έκανε να τα-
ραχτεί.

—Άκουσε με, Μάριον, της είπα με φωνή
αγία, άκαυτη, γεμάτη μίσος. Ός τό-
να, δε μπορούσε να δικαιολογήσω όσα έκα-
νες, ως άποτέλεσμα της αίσχης και έχυ-
νης ζωής σου. Μα αυτή, που σου λές τώρα,
δεν διηγούν απλώς έφυρες τάσεις, μα και
βίτη παύση, ώστε άγληματική, που ζή και
ταύεται με το ανθρώπινο αίμα. Δεν είσαι
γυναίκα εσύ, είσαι τίγρις! Και πρέπει να
λείψει από τη ζωή. Έγώ θα σε στείλω
στην τηλεοπτική καρέλα. Έξοος το! Μη
κοιτάς πως θα ορθώθης της άτιμης παγίδας,
που μου έπρεπε. Έγώ τη δύναμη ν' αποδεί-
ξω κι' είναι κι' τί είναι...

Η Μάριον Κόλλινς, εύθες μετά την προ-
τα καταλήξη που ένοιωσε να παγώσει τα
πλά της στην άποτική μεσολογή του δ-
νους της οίλης της, ανέκτησε την ψυχραι-
μία της και με ένα κτηνώδη τόσο κυνισμό
έκρινε την Τζόουν Ντόβ.

—Δεξ δεν ορδύσαι της παγίδας μου;
—Όχι!

—Ε, τότε άραλώς θα ορθώθης της
ταύρας μου!

Και με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε από
το πανταλά της ένα μικρό, κομψό περιστο-
σο κι' έπέκρινε την Τζόουν.

—Κάνε δέ κι' σου λέω αν θέλεις να ζήσεις
κατάλη. Η Τζόουν εσώθηκε τα γέλια ψιλά
καταλή.

—Εαυτός, έκαμε ή Μάριον, τηλεφώνησε
έως ούτως!

Και με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε από
το πανταλά της ένα μικρό, κομψό περιστο-
σο κι' έπέκρινε την Τζόουν.

—Κάνε δέ κι' σου λέω αν θέλεις να ζήσεις
κατάλη. Η Τζόουν εσώθηκε τα γέλια ψιλά
καταλή.

—Εαυτός, έκαμε ή Μάριον, τηλεφώνησε
έως ούτως!

Και με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε από
το πανταλά της ένα μικρό, κομψό περιστο-
σο κι' έπέκρινε την Τζόουν.

—Κάνε δέ κι' σου λέω αν θέλεις να ζήσεις
κατάλη. Η Τζόουν εσώθηκε τα γέλια ψιλά
καταλή.

—Εαυτός, έκαμε ή Μάριον, τηλεφώνησε
έως ούτως!

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

—Έλα δώ, Νεαίχης! της ερώναξέ ή
Τζόουν. Δεν είδες, δεν άκουσες τίποτα μέσ
στο σπίτι λίγα λεπτά πριν;

—Όχι, κυρία.

—Δεν είδες ούτε να όηθ κανείς;

—Κανένας άλλος από τους ύπηρέτες δεν
είπε αν άκουσε τίποτα;

—Όχι, κυρία.

—Καλά...

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

—Έλα δώ, Νεαίχης! της ερώναξέ ή
Τζόουν. Δεν είδες, δεν άκουσες τίποτα μέσ
στο σπίτι λίγα λεπτά πριν;

—Όχι, κυρία.

—Δεν είδες ούτε να όηθ κανείς;

—Κανένας άλλος από τους ύπηρέτες δεν
είπε αν άκουσε τίποτα;

—Όχι, κυρία.

—Καλά...

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

—Έλα δώ, Νεαίχης! της ερώναξέ ή
Τζόουν. Δεν είδες, δεν άκουσες τίποτα μέσ
στο σπίτι λίγα λεπτά πριν;

—Όχι, κυρία.

—Δεν είδες ούτε να όηθ κανείς;

—Κανένας άλλος από τους ύπηρέτες δεν
είπε αν άκουσε τίποτα;

—Όχι, κυρία.

—Καλά...

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

—Έλα δώ, Νεαίχης! της ερώναξέ ή
Τζόουν. Δεν είδες, δεν άκουσες τίποτα μέσ
στο σπίτι λίγα λεπτά πριν;

—Όχι, κυρία.

—Κανένας άλλος από τους ύπηρέτες δεν
είπε αν άκουσε τίποτα;

—Όχι, κυρία.

—Καλά...

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

—Έλα δώ, Νεαίχης! της ερώναξέ ή
Τζόουν. Δεν είδες, δεν άκουσες τίποτα μέσ
στο σπίτι λίγα λεπτά πριν;

—Όχι, κυρία.

—Δεν είδες ούτε να όηθ κανείς;

—Κανένας άλλος από τους ύπηρέτες δεν
είπε αν άκουσε τίποτα;

—Όχι, κυρία.

—Καλά...

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

—Έλα δώ, Νεαίχης! της ερώναξέ ή
Τζόουν. Δεν είδες, δεν άκουσες τίποτα μέσ
στο σπίτι λίγα λεπτά πριν;

—Όχι, κυρία.

—Δεν είδες ούτε να όηθ κανείς;

—Κανένας άλλος από τους ύπηρέτες δεν
είπε αν άκουσε τίποτα;

—Όχι, κυρία.

—Καλά...

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

—Έλα δώ, Νεαίχης! της ερώναξέ ή
Τζόουν. Δεν είδες, δεν άκουσες τίποτα μέσ
στο σπίτι λίγα λεπτά πριν;

—Όχι, κυρία.

—Δεν είδες ούτε να όηθ κανείς;

—Κανένας άλλος από τους ύπηρέτες δεν
είπε αν άκουσε τίποτα;

—Όχι, κυρία.

—Καλά...

Κι' εξαπέδωσε το όπλο σκεπάζοντάς το με
την εσάρπα της ενώ εξακολουθούσε να το
κοιτά με την κίνηση προς το μέρος της σ'
της.

Ποιή ή Τζόουν Ντόβ προσέθεσε να πάρη
στο χέρι της το άκουστικό του τηλεφώνου.
ή χαμοσέβα της ευπής, φέροντας επάνω
σ' ένα άσημένιο δίσκο ένα έπισκεπτήριο.

Ενεργητικότητάν 'Ελληνίδα, 'Αγγλίαν.— Δι' πληροφορίας σας δυστυχώς ήσαν τσόν ασταλείς ώστε κάθε συμβουλή μου θα ήτο ανώφελος.

Fleur d'amour.— Νά μου γράψετε εάν είναι τακτική ή όχι. Είναι προθύμος να σας απαντήσω αμέσως.

Αριστοφάνη.— Κ. Θεσσαλονίκη.— 'Η εγγείρησις είναι απαραίτητος διά πολλούς λόγους. Άλλωστε τίποτε δεν πρέπει να σας κινή να την αναβάλλετε εφ' όσον είναι ακίνδυνος και απαιτεί μικρόν χρονικόν διάστημα νοσηλείας. Εάν αποφασίσετε σχετικώς, γράψατέ μου.

Χ. Ψ. Ω. (Κων)πολιν.— Τό σύστημα της θεραπείας το όποιον ακολουθείτε είναι άριστον ως τό μόνον ενδείκνυμενον εις παρομοίας περιπτώσεις. Τό ποσόν του Neo-Salvarsan πού αναφέρετε, εις τό χρονικόν διάστημα των τριών μηνών, είναι άρκετόν, άν όχι πολύ. Διά τούτο καλόν θα ήτο να τό ελαττώσετε, διά να μή κουρασθή ό οργανισμός. Τό Bis και τό Hg εν συγκρίσει με τό Neo-Salvarsan παρουσιάζουν επιπληγές έλλείψεις. Πάντως φροντίσατε να κανονισθή από τόν θεράποντα ιατρόν σας τό ζήτημα του χρόνου της θεραπείας σας.

Δυστυχισμένον νέον, Κάϊον.— Καί εις τά δύο ερωτήματα τά όποια μου θέσατε, άδυνατώ δυστυχώς ν' απαντήσω, καθότι τό μόνον εκφεύγει της αρμοδιότητός μου τό δε δεύτερον είναι τσόν λεπτόν, ώστε μου είναι άδύνατον, βασιζόμενος μόνον εις την επιστολήν σας να σας απαντήσω. Ως ειδικόν επί του προκειμένου σας συνιστώ τόν συνάδελφόν μου κ. Λιούγκαν, προς τόν όποιον δύνασθε ν' αποταθήτε άμέσως.

Σοφίαν.— Δέν δύναμαι να σας βεβαιώσω εάν έχη επέλθη κανένα δυσάρεστον στόν οργανισμόν σας καθότι αυτό τό όποιον μου διηγήσθε είναι καταπληκτικόν και περνώ τά φυσιολογικά όρια. Όσον άφορά την κακήν ξίν σας, μάθετε ότι μόνον ή ισχυρά θέλησίς σας θα κατορθώση να την αποβάλη. Φροντίσατε ν' απαλλαγίτε τό ταχύτερον αν-

της καθ' ότι θα έχετε δυσάρεστα στο μέλλον, άποτέλεσματα.

Ο. Σ. Κ. Τ.— Έξ όσων μου γράψετε δέν δύναμαι να σχηματίσω σαφή γνώμη περί της ασθενείας σας. Όύτε μπορώ να σας δώσω φάρμακον διά την έλκυστικήν άφού δέν γνωρίζω εάν προκείται περί τούτης. Φίμαι της γνώμης ότι πρέπει ν' ακτινοσκοπηθήτε διά να γνωρίσετε την ακριβή κατάστασην του οργανισμού σας, τό δε άποτέλεσμα της ακτινοσκόπησης να μου τό αποστείλτε λ ε τ ε διά να σας άπαντήσω συγκεκριμένως ποίαν θεραπείαν δέον ν' ακολουθήσετε. Πάντως δέν πρέπει τίποτε εξ όλων αυτών να σας φοβίξη, καθ' ότι δέν διαβλέπω τίποτ ε τό σοβαρόν στίν υγείαν σας.

Φ. Η. Χ.— 'Η κατάσταση αυτή δέν πρέπει να σας ανησυχή σέ τόσο βαθμό καθ' ότι δέν ένεργεί τσόν κινδύνους όσους ή ανατασία σας πλάπτει. Άπλοώστατα είναι φυσιολογική άπόρροια παρά παθολογική. Ισως έτι σως δε και μία άδυναμία του νεοεικού σας συστήματος την όποιαν δύνασθε κάλ λ ι σ τ α να καταπολεμήσετε με μερικές ενέσεις στρουγγίνης των 0, 001, ήμέραν πια ήμέραν, 10 εν 2-3 εφ' εις διάστημα ενός μηνός. Θα τάς επαναλάβετε δύο φορές ήτοι να κάμψτε εν όλω 30

ενέσεις. Μερικά ντος θα κάμψτε πολύ. Φ τ ω χ ό παι δ ι.— Δύνασθε να τε στο τηλέφωνον έχάστην Δευτέρα τούτην και Παρασκευήν, ώραν 9 1/2 (αφ. τηλ. 01260) εις τό Σανατόριον Πεντέλης. Ιατροί: Γ. ΓΟΥΡΤΣΟΣ

ΙΣΧΥΑΛΓΙΑ

καί κάθε
Ρευματικός
πόνος
Εξαφανίζεται
με τό γνωστόν
Σλόανς

Λινιμεντ
Σταματά τόν πόνον

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ

Μεταξί μας

Γ. Μαργιανόν. Δέν καταλάβαμε πολλά πράγματα από τόν θύμον σας προς την «Ελλάδα», φανταζόμαστε δε πως ούτε κι ή Γ. δια θα καταλάβαινε τίποτε, άν τόν έβλεπε δημοσιευμένον.— Π. Παπαγεωργίου. Καλό.— Γ. Βεργόπουλον. Κοινότυπο.— Χ. Αδωνιν. Κάνετε τεχνικά λάθη και κοινοτυπείτε.— Σ. Γουλιέλμην. Όραίο. Θα δημοσιευθή.— Γ. Οικονομόπουλον. Έχετε μερικούς άρκετά καλούς στίχους, τά σύνολα όμως ύστεροτα. Σχετικά καλλίτερο τό «Όταν περάσουν οι καιροί». Β. Σφογγκερ. Δημοσιεύστε έδώ ένα τετράστιχο από τά ποιήματά σας γιά γά ήθετε και μόνη σας πως δέν κάνετε καλά να ένοχλήτε την Μούσα:

Με συνήντησες τυχαίως ένα βραδάκι
μέσ' στό σκοταδάκι.
Μ' έσφουρξέ σμά σου 'κείνο τό βραδάκι
σαν ένα μικράκι.

Μ. Ζ. Τό πεζό σας δέν καταλάβαμε τί θέλει να πη. 'Υστερα φαίνεται πως ξεχάσατε να βάλετε και καμιά τελεία. Γι' αυτό πολλές φορές κόπηκε ή άναπνοή μας διαβάζοντάς το. Σας παρακαλούμε θέσετε τελεία και παύλα μα και καλή στό συγγαμικό σας δαιμόνιον.— Ζ. Θράκη. Σχετικά καλλίτερο τό «Στήν Τριανταφυλλίτσα μου», κάπου - κάπου όμως κι' αυτό ελαττωματικό και συνεπώς άκατάλληλο γιά δημοσίευση.— Φοένες. Κοινότυπα και σιχα.— Β. Π. Καλό.— Ι. Καζινοπούλου. Άπολύτως τίποτε. Παρατηρήστε.— Μ. Κόκκινον. 'Η «Άλητεία» σας καλή ως ιδέα, άλλ' άτυχη ως εκτέλεσις.— Ν. Βόσκορον. Κάπ θέλετε να πητε, άλλα δέν τό καταφέρατε.— Α. Σακελλάριον. Όραίο. Θα δημοσιευθή.— Π. Βαρθάτην. Κοινοτυπείτε. Άλλά και τό λεκτικό σας άκατάστατο.— Α. Κορνέλλου - Σπυρόν. Ρηχό ως ιδέα και άτεχνό ως εκτέλεσις.— Βασιλάκη. Άπίθανες παρομοιώσεις και τολμηρές εκφράσεις, καταστρέφουν μερικές καλές λεπτομέρειες.— Ε. Λούσκας. Παράδεισο.— Α. Γκόλφην. Θέλει δουλειά ακόμα. Μην διάζεστε.— Μ. Κουσίαν. 'Υστερεί από προηγούμενά σας.— Ρογήρον. Γιατί πίνετε μιά φορά ιδέα σε τόσο λίγες φορές. Θάθελε περισσότερο άπλοια γιά να ήνη κάτι τό πεζό σας.— Θ. Θνητόν.

'Ανεπιτυχές και ως εκτέλεσις, άλλα και ως θέμα.— Δίλν - Λάν. Καλό.— Γ. 'Αηδονόπουλον. Τά τελευταία σας δυστυχώς ύστεροτα από προηγούμενά σας. Άπό σας περιμένουμε κάτι καλλίτερο.— Γ. Σακ-δην. Όύτε τη φορά αυτή μπορέσατε να ολοκληρώσετε τη σκέψη σας, παρουσιάζοντας ένα άρτιο ποίημα. Με λίγη προσπάθεια στο μέλλον, νομίζουμε πως θα τό επιτύχετε.— Α. Χ. Γ. Δέν δημοσιεύουμε δυστυχώς εύθυμογραφήματα.— Π. Ανών. Δέν βρήκαμε τίποτε τό ικανοποιητικό μέσα στους στίχους σας.— Νώτην. Πού είναι γραμμένο πως τό φεγγάρι φεύγει από τόν ουρανόν μας τό φθινόπωρο και επάει να χαρίση σ' άλλους τόπους μαγευτικές νύχτες.— Όμοιοτύπος πως δέν έξεραι ως τώρα αυτή την άστρονομική πληροφορία.— Ι. Φεργαδιώτην. Καλό μόνο τό «'Η σκέψη τους». Τό άλλο ύστερεί.— Σ. Χαμόγελον. Κοινότυπο. Γράφτε από την μιά μεριά του χαρτιού.— Μ. Καλλιμαγεύρον. Καλούσις τό εξάστιχο σας, όχι όμως και γιά δημοσίευση. Περιμένουμε κάτι καλλίτερο από μέρους σας πύ προσεγμένο.— Ι. Σαροήν. Τά πεζά σας δείχνουν μιά λεπτήν αίσθηση. 'Αν δέν ήταν κοινότυπα τά θέματα θα τά δημοσιεύαμε εύχαρίστως.— 'Αδαμον Δ. Δέν είναι άσχημο. Γιατί όμως τό καταστρέφετε με μερικές τολμηρές εκφράσεις; Διορθώστε το και ξαναστείλτε το.— Α. Έύκα. Σε μερικά μέση άρκετά καλό τό πεζό σας. 'Υστερεί όμως στό σύνολο. Κάνετε και πολλά θεογραφικά λάθη. Δέν διαβάσετε λίγο.— Ε. Ροδάνην. Καλλίτερο τό «Γιατί 'Απόψε» και τό κρατούμε. Εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. 'Η «Έβδομάς» είναι εύτυχής πύ έχει τόσο άπορροιασμένους φίλους.— Σ. Σερενέν. Διορθώστε μερικούς στίχους πύ χαλούν τό καλό γενικά σύνολο και ξαναστείλτε μας τό «Σίνε Μόμιν». 'Ιδίως εκείνο τό κπ, άρκα γι' αγάπη σου στην άγκαλιά σου πρόση- (:)» δέν στέκει καθόλου εκεί πούνα.— Α. Γκιουλέκα. Πολύ τολμηρό γιά την σελίδα μας. Δέν δοκιμάζετε κανένα άλλο θέμα;— Φ. Ζαοήν. Σε πολλά σημεία δείχνει μιά καλή προσπάθεια, όχι όμως συνολικά. Στείλτε μας κάτι συντομώτερο.— Π. Σαμάραν. Τά διηγήματά σας δυστυχώς άφυλολόγητα και άσύνδετα.— Γ. Δευτεραίον. Οι στίχοι σας δέν μάς ικανοποίησαν.— Α. 'Ασημακόπουλον. Τό τελευταίο ύστερεί πολύ από τά προηγούμενά σας. Μη διάζεστε.— Κ. Γιαλοούσην. Κοινότυπη στιχοσκοπή, χωρίς καμιά άνώτερη πνοή. Άποφεύγετε την προχειρογραφία.— Μικρόν Γκαίτε. Δημοσιεύουμε έδώ τό ποίημά σας υπό τόν τίτλο «Χαμένο μέλλον» τό όποιον άν έγραφε έτσι και μικρός γιά να ήνη κάτι τό πεζό σας.— Θ. Θνητόν.

γίλος:

Μιά μέρα φθινοπωρινή
Μονάχος έκάθιμονα
Τό τί θα γίνο άργότερα
Μέ άπορία έσκεπτόμιονα.

Νά γίνο ήθελα γιατρός
Στόν κόσμο θα φαινόμιονα καλός
Μά αν έγώ έκείθαινα
Πολλοί μαζί μου θα έρχόνταν
'Αφού δε θάμιον πεία γιατρός
Γιά να τούς γιάνω έντελώς.

Αυτά μονάχος έσκεπτόμιονα
Στη σάλα μας έφ καθόμιονα
Μά ξάφνου τό ταβάνι πέφτει
Και μένα από κάτω θάφτει.

Κι, έτσι πάει ή γιατρική
'Αντίο κι' ό γιατρός
Τόν πήρε ό Χάρος ό κακός!

Κ. Μάσλοβα. Καλλίτερο από προηγούμενά σας, άλλα όχι και δημοσιεύσιμο. 'Η άρχή του μάλιστα πολύ καλή. Μη χάνετε σε μικρολεπτομέρειες.— Μυροφό. 'Ασύνδετες φράσεις, πύ δείχνουν όσόνό κάποιον διάθεση, χωρίς να κατορθώνουν να την ολοκληρώσουν.— Β. Άλλαν. Δυστυχώς τά χειρόγραφα δέν τά κρατούμε, συνεπώς, λυπούμεθα, άλλα δέν μπορούμε να σας εύχαριστήσουμε.— 'Αντζέλ. Έχετε μερικούς καλούς στίχους, τό σύνολον όμως ύστερεί.— Μ. Δημάκην. Τό ίδιο και σε σας.— Γ. Τσαγκάσην. Δυστυχώς ότε τά πεζά σας, ότε οι στίχοι σας μάς ικανοποίησαν. Στείλτε μας άν έχετε τίποτε καλλίτερο.— Τέντυ. Προχειρογραμμένα πράγματα, χωρίς νόημα και χωρίς συνοχή.— Μ. 'Αποίλην. Αύτά πύ μάς στείλατε, χωρίς δέβαια ναίνα άκόμα γιά δημοσίευση, δείχνουν όσόνό πως μπορέτε να γράψετε κάτι καλλίτερο, πράγμα πύ ός τό εύχόμαστε και περιμένουμε.— Γ. Παπαδημητρίου. Καλό.— Α. Λαμπρινίδην. Πολύ επηρεασμένοι οι στίχοι σας. Προσπαθήστε να πρωτοτυπήσετε.— Β. - Κ. Προχειρογραμμένο και άσύνδετο.— Τσιδία. 'Υστερεί πολύ από προηγούμενά σας. Περιμένουμε κάτι καλλίτερο.— Γ. Σαροήν. Τά τελευταία σας όχι καλά.— Ριγολέττον. Καλό ως σύλληψη, άλλα στην εκτέλεση ύστερεί φοβερά.— Μ. Γιαννούλην. Κοινότυπο και σιχα.— Κ. Κ. Δυστυχώς δέν μάς ικανοποίησε. Φαίνεται πως διασπάτατε.— Ν. Σφογγκερ. Σεργάγετε απ' τά συνηθισμένα αυτά καλούπια και γράψτε κάτι πύ πρωτότυπο.— Γ. Ρεκάτην. Διαβάστε προς τό παρόν.

ΣΧΟΛΗ Γ. ΜΕΤΑΞΑ

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ 11-

ΜΕΡΛΙΝ 2

ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Τά κτίρια της Σχολής

'Η Σχολή Μεταξά περιλαμβάνει Νηπιαγωγείον, Δημοτικόν, Γυμνάσιον, 'Εμπορικόν Σχολήν, Μονοτάξιον Λογιστικόν Τμήμα, 'Ημερήσιον και Νυκτερινόν, και μετά ιδιαίτερου τμήματος οικότροφείου θηλέων. 'Εντατική διδασκαλία Γαλλικής και Αγγλικής, ιδιαίτέρως δε διά τούς οικότροφους. Κανονισμοί άποστέλλονται δωρεάν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

Κ. ΚΡΟΝΤΗΡΑ

Α. ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΥ

'Αρ. τηλεφ. 20-205

Η ΠΛΟΥΣΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΠΙΧΑΛΩΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝ

ΒΟΥΛΗΣ 22 ΤΗΛΕΦ. 21-339

Κάθε Κυρία πού της άρέσει να
ντυθή Chic και με πολύ λογικήν
τιμήν ως έπισκεφθή της

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΣ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΤΣΑΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται και βάφονται εκ νέου εις οίονσδήποτε
νέους χρωματισμούς· θελήσετε εις τό 'Ηλεκτροκίνητον
Γερμανικόν βαφείον Δερματίνων ειδών

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25^α Β' ΟΡΟΦΟΣ

με τά παγκοσμίου φήμης Γερμανικά χρώματα Cetna

'Η εργασία του 'Εργοστασίου μας ήγγυημένη.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

Ἐπὶ μέτρῳ ἢ Εὐρωπαϊκὰς

ἑτοιμὰς

εἰς τὸ φαρμακεῖον

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ